



အမေရိကန်သမိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

မြို့ဝန်မင်း၏ဘဝခရီး

Thomas Hardy

The Mayor of Casterbridge



မှီတာဝန်အစဉ်သုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အထိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

မီးငြှားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

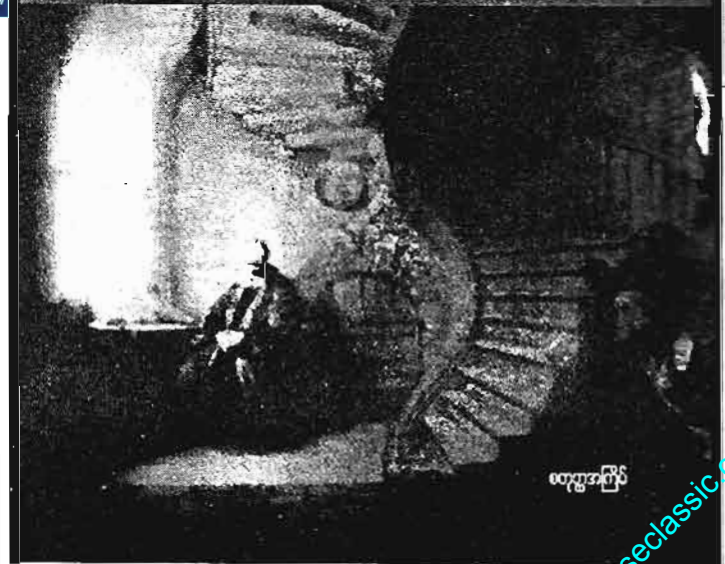
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး



ဒဂုန်ရွှေမျှား

မြို့ဝန်မင်း၏ဘဝခရီး

Thomas Hardy
The Mayor of Casterbridge



ကျေးဇူးတင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၂၅၉၀၆၁၀
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၄၈၁၀၆၁၂



ပုံနှိပ်ခြင်း

စတုတ္ထအကြိမ် > (၂၀၀၇၊ ဖေဖော်ဝါရီလ)
 အုပ်ရေး > (၅၀၀)



မျက်နှာဖုံး > ဇေယျာ
 ကွန်ပျူတာစာစီ > *Quality*
 အတွင်းဖလင် > *Quality*



ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
 အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။



ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။



တန်ဖိုး > ၁၀၀၀ - ကျပ်



ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

ဤဝတ္ထုမှာ “သောမတ်(စ)ဟာဒီ (Thomas Hardy)၏ ထင်ရှားသောဝတ္ထုများထဲတွင် အထင်ရှားဆုံး ဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကောင်များခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်း၏ သဘာဝကျမှု၊ ဇာတ်လမ်း သယ်ဆောင်ပုံနှင့် စာရေးဆရာ၏ အလှည့်အပတ် ထိုခေတ်က အသုံးအနှုန်းတို့၏ ပေါ်လွင်မှု စကား၏ပြေပြစ်မှု၊ ယုတ္တိ ယုတ္တာ စသည်တို့ကြောင့် “ဂန္ထဝင်”မြောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်ဖြင့် ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုထားခြင်းခံရသော ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဝတ္ထုကို ပထမဦးစွာ ၁၈၈၆ခု၊ မေလတွင် ပုံနှိပ်၍ အုပ်တွဲနှစ်တွဲအဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးနောက် ၁၈၉၅ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၁၂ ခု၊ မေလတွင်တစ်ကြိမ်၊ တစ်တွဲတည်းပေါင်း၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ဆရာကြီး “သောမတ်(စ)ဟာဒီ” သည်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်သာမဟုတ်၊ ကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့၍ ဝတ္ထုများကို မရေးမီ ငယ်စဉ်က ကဗျာကိုစ၍ ရေးသူဖြစ်၏။ ကဗျာများနှင့် ပထမဦးစွာ အကျိုးမပေးခဲ့သောကြောင့် ဝတ္ထုဘက်သို့လှည့်ကာ ထင်ရှားသော ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄ အုပ်မျှ ရေးခဲ့လေသည်။ သူ၏ဝတ္ထုများမှာ ဇာတ်ကွက်ဆင်ရာတွင် ကောင်းရုံမျှမက ဇာတ်လမ်း “အလှည့်အပတ်” ဌ်လည်းအလွန်ပင် အနုပညာပြောင်မြောက်၍ ပီပီရီရီရိလှသည်ဟု အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ပင် ထင်ရှားကျော်ကြားသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

စာရေးဆရာကြီး သခင်ဘသောင်း ရေးခဲ့သည့်နာမည်ကျော် ‘မြန်းသာမ

စာအုပ် 'ဝတ္ထုမှာ သောမတ်(စ)ဟာဒီ၏ "Tess Of The D' Urbervilles" ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းပြုခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် အလှည့်အပတ်တို့ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဆရာကြီး၏ အနုပညာမြောက်လှသော ဇာတ်လမ်းဆင်ပုံ ဇာတ်ကွက်ချပုံများကို စာဖတ်ပရိတ်သတ်ကို အကဲခတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဆရာကြီး သောမတ်(စ)ဟာဒီသည် ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်လ (၂)ရက်နေ့တွင် မွေးဖွား၍ ၁၉၂၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်လေသည်။

ယခု "The Mayor of Casterbridge" "မြို့ဝန်မင်း၏ ဘဝခရီး" ဝတ္ထုမှာ ထိုခေတ်ထိုအခါက အင်္ဂလန်ပြည်တောင်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့် လူနေမှု အဆင့်အတန်း အမျိုးမျိုးများ၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့၏ ထုံးစံဓလေ့ အလှူဒါနများကိုသာမက သားသမီးများက မိဘများပေါ်တွင်ခင်မင်သော မေတ္တာ စေတနာ မိဘတို့က သားသမီးများအပေါ်၌ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်ပုံ၊ အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးကွာခြားပုံ၊ လင်နှင့်မယားတို့ တစ်ဦးအပေါ်တွင်တစ်ဦး ထားရှိအပ်သောဝတ္တရားများ၊ မိန်းမတို့၏ ပြောင်းလဲအပ်သောအချစ်၏ သဘောတရားများ၊ လူတို့၏ သဘာဝအခြေအနေအရ ဖြစ်တတ်သော စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲပုံများ၊ ရုထူးဂုဏ်ထူးကြောင့် မာန်မာနတက်ကြွတတ်ပုံများ၊ မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ရှိသေးလေးစာမှု ခံရပုံများ၊ မာန်မာနရှိသူတစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံးသံဝေဂရပ်များစသည်တို့ကို သူနေရာနှင့်သူ "ဘောင်ဝင်အံကျ" ဖြစ်အောင် ကွက်ကွက်တွင်းတွင်း သီကုံးဖွဲ့နွဲ့ထားသည် လူတို့၏ သဘာဝ ဝတ္ထုတစ်ပိုဒ်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဝတ္ထုကို လွန်ခဲ့သော (၁၇)နှစ်၊ ၁၉၄၇ခုနှစ်ကပင် ဖတ်ခဲ့ဘူးရာ၊ တစ်နေ့နေ့တွင် မှီငြမ်းပြု၍ မြန်မာဝတ္ထုအနေအထားမျိုးဖြင့်သောလည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်၍သော်လည်းကောင်း ရေးမည်ဟုစိတ်ကူးမိခဲ့၏။ သို့သော်အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မရေးသားဖြစ်ဘဲ ရှိခဲ့ပြီးနောက် ယခု ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင်မှ တိုက်ရိုက်မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားပြီးလျှင် စာမူကို "ဒဲဒု နုနစ် စာပေဗိမာန် အနုပညာစာပေဆု" ပြိုင်ပွဲသို့ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန်ဒုတိယဆုကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

ဒဂုန်ဆွေများ
(ဘာသာပြန်ဆိုသူ)
၁၅-၁-၁၉၆၅

လူတိုင်း၏ဘဝတွင် အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိကြပေလိမ့်မည်။

ဤစာအုပ်တွင်ကား ကျွန်ုပ်၏ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် အတွေ့အကြုံ၊ အဖြစ်အပျက်များကို ဘဝ၏ကြီးပုံ တစ်ချပ်ယာ၊ ဗဟုသုတ ပြစ်ပေါ်သော ဘဝပြအပ်ပါသည်။

မြို့ဝန်မင်း
ဓမ္မတာတန်ခိုး



အခန်း(၁)



အချိန်သည်ကား၊ ၁၉ ရာစုနှစ်အစလောက် ဖြစ်၍ နွေရာသီ တစ်နေ့ သောညနေစောင်း၌ ကလေးငယ်ကို ပွေချီထားသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် အထက် “ဝိဆက်” နယ်ဝေဒန်ပရိုင်ယာရွာကြီးဆိုသို့ ခြေလျှင်ခရီးဖြင့်တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားလျက်ရှိကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးပင် အဝတ်အစားများကို ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်ဆင်ထားလျက် ဖိနပ်များမှာလည်း ခရီးရှည်လာခဲ့ရသဖြင့် မြူအလိမ်းလိမ်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ပေကျဲလျက်ရှိ၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ အရပ်မြင့်၍ အတော်အတန် ကြည့်ရှုကောင်းသူဖြစ်ပြီးလျှင် မာနကြီး၍ တင်းမာ ခက်ထန်သောမျက်နှာ ရှိ၏။ သို့သော်မျက်နှာထားမှာ ပူဆွေး ဒုက္ခရောက်သည့်အတွက် စိတ်ဆိုးနေဟန်လည်းရှိလေသည်။ ၎င်းမှာ နောက် ကျောတွင် ခြင်းကြိုးတစ်လုံးကို လွယ်၍ထားရာ၊ ထိုခြင်းထဲတွင် ကောက်ရိတ်တံ စဉ်တစ်ချောင်းနှင့် အခြားကိရိယာတန်ဆာပလာများ ပါရှိ၏။ သူ၏အဝတ်အစား များမှာယာသမားများ ဝတ်စားသော အဝတ်အစားမျိုးဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးဝစကားမ ပြောဘဲနီးနီးကပ်ကပ်လျှောက်၍ လာကြရာ ခပ်ဝေးဝေးမှကြည့်လျှင် တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် ရင်းရင်းနီးနီးစကားလက်စုံကျ၍ လာကြသကဲ့သို့ ထင်ရသော် လည်းအနီးသို့ ကပ်၍ကြည့်ရှုခဲ့ပါမူ ယောက်ျားဖြစ်သူက မျက်နှာရှေ့တွင် စာတစ် ရွက်ကိုကိုင်ကာ စာကိုဖတ်ရင်းလျှောက်လာ၏။ စာကို အကယ်ပင် ဖတ်သလော၊ သို့မဟုတ်ဟန်ဆောင်၍ပင်နေလေသလော ဟူ၍ကားမပြောတတ်ပေ။ သူ့ဆန်း

သည်မှာယောကျ်ားသည် အနည်းငယ်မျှ အသံမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ မိန်းမဖြစ်သူကလည်းအနီးတွင် အမှော်တစ်ယောက်ပါလာသည်ဟုပင် ထက်မှတ် ဟန်လက္ခဏာမရှိချေ။ မိန်းမသည် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီလာသည်မှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ လျှောက်၍လာဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သူတို့အထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသမျှအသံများမှာ တစ်ခါတရံ မိန်းမက ကလေးအား တီးတိုး ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သောအသံနှင့် ကလေးကပြန်၍ “တော့တီးတော့တ” ပြောဆို လိုက်သောအသံများသာဖြစ်၏။ ကလေးမှာမိန်းမကလေးဖြစ်လေသည်။ ထို ကလေးမှာ ခပ်ညှက်ညှက်ပင်ဖြစ်၍ ဂါဝန်တိုတိုကလေးကို ဝတ်ထား၏။ အပြာ ရောင်ဖိနပ်ကလေးကို စီးထား၏။

အသက်အရွယ် နုနယ်ပျိုမြစ်သေးသော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာအမူ အရာမှာ အပြောင်းအလဲ မြန်လှသဖြင့် ယင်းသည်ပင်နှစ်လိုဘွယ်အချက်ဖြစ်တော့ ၏။ သမီးငယ်အား ခပ်စွေစွေကြည့်လိုက်သောအခါ တောက်ပသောနေရောင် အောက်တွင် လှပသောအဆင်းကိုဆောင်လျက် ရှိ၏။ ခြံရိပ်များအောက်၌ လျှောက်သွားရင်း တွေးတောနေသည့်အခါ၌မူ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဘဝကို ဂရုမစိုက် သကဲ့သို့ ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာမျိုးဖြစ်လာ၏။

ထိုယောကျ်ားနှင့် မိန်းမသည်ကား ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ကြ၍ ကလေးမှာ သူတို့ကလေးဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဘွယ်မရှိတော့ပေ။ လမ်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များ ချုံဖုတ်များရှိနေ၍ ယင်းတို့၌ ကျန်ရှိ သောသစ်ရွက်တို့မှာ လမ်းပေါ်မှ လွင့်စင်လာသော ဖုတ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီး၍ အဝါ ရောင်မှ အနီရောင်သို့ကူးပြောင်းကာ ခြောက်သွေ့လျက်ရှိနေလေပြီ။ လမ်းမှာ ပြောလည်းမပြောနှင့် ကောက်လည်းမကောက် ရှိနေ၍ ထိုရာသီမျိုး၌ အင်္ဂလန်ပြည် မည်သည့်နေရာ၌မဆို တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်တော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ငှက်တစ်ကောင် အော်မြည်လိုက်သော အသံမှတစ်ပါး မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ ရှိနေ၏။ သို့သော် ရွာအနီးသို့ ချည်းကပ်မိသော အခါအတော်အတန်မြင့်သော နေရာတစ်ခုဆီမှ လူသံ သူသံများနှင့် မကွဲမပြား အသံများကို ကြားရ၏။ သို့သော် သစ်ရွက်အုပ်များကွယ်နေသဖြင့် မြင်ကား မမြင်ရချေ။ ရွာအစွန်မှ အိမ်များကိုမြင်ရသော နေရာသို့ရောက်သောအခါ ပခုံးပေါ် တွင် ပေါက်ပြားတစ်လက် ထမ်းထားသော မုန့်လာဥတူးသမားတစ်ယောက် သည် သူတို့အနီးသို့ချည်းကပ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ စာဖတ်လာသော ခရီး သည်ယောကျ်ားသည် ရွာဆီသို့ လက်ကိုငှေ့ယမ်းပြရင်း ထိုလူအားလှမ်းကြည့်

ပြီးနောက်

“ဒီမှာ အလုပ်ကလေး ဘာကလေးများ မရှိဘူးလားခင်ဗျ၊ ကောက်ရိုး စည်းတဲ့အလုပ်မျိုးဆိုပါတော့”

မုန့်လာဥတူးသောသူက ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက်

“ဟာ အခုလိုအချိန်မျိုး ရွာကိုအလုပ်လာရာတယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲဗျာ”

“ဒါဖြင့် အိမ်ကလေးဘာကလေးများတော့ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ တံပဲဖြစ်ဖြစ် ငှားဘို့များကော မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

ကောက်ရိုးစည်းသမားသည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို အသာ အယာညိတ်လိုက်မိ၏။ သူသည်ရွာဘက်သို့ကြည့်ရင်း ဆက်လက်၍

“ရွာထဲမှာတစ်ခုခု လုပ်နေတယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဪ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဒီကနေ့ ဈေးနေ့ကိုဗျ၊ နို့ပေမယ့် ဈေးတော့ကွဲသွားပါပြီ”

ကောက်စည်းသမားနှင့် သူ၏မိသားစုသည် ဈေးခင်းပွဲတော် ကျင်းပ ရာကွင်းပြင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြရာ နံနက်ခင်းက မြင်းများ၊ သိုးများ ရောင်းသော နေရာစသည်တို့ကို တွေ့ရှိရ၏။ ထိုအချိန်မှာ အရောင်းအဝယ်များ ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်၍ လူများမှာ ယခင်ကထက်အတန်ငယ်ပို၍ စည်လာပြီးလျှင် အလုပ်ပြီးလျှင် အေးဆေးစွာ အနားယူပျော်ရွှင်ကြသော အချိန်ဖြစ်လေသည်။

ခရီးသည်ယောကျ်ားနှင့် ဇနီးသည်တို့သည် ဝမ်းကလည်းဆာ ရေက လည်းငတ်လာပြီဖြစ်၍ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အဖျော်ယမကာ ရောင်းသော ဆိုင်များဆီသို့ လျှောက်လာကြ၏။ ဈေးကွက်အတွင်း၌ကား နေ့လည်ခင်းက ရာလိုက်၊ ထောင်လိုက်ချီ၍ ရောင်းချခွဲသည့် မြင်းအုပ် သိုးအုပ်များ ထားရာခြံများ၊ ချည်တိုင်များကိုတွေ့ရ၏။ ယခုအခါ တိရစ္ဆာန်များကို အားလုံး ယူဆောင်သွားပြီဖြစ်၍ မတွေ့ရတော့ချေ။ ဈေးကွဲပြီဖြစ်သော်လည်း လူများမှာ နံနက်ခင်းကထက်ပင် စည်ကားလျက်ရှိလေသည်။ အလံနီကလေးများ ထိုးထားသောဆိုင်တစ်ဆိုင်၌မူ “အိမ်လုပ်ဘိယာကောင်းကောင်းရသည်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရဖြင့် ထိုဆိုင်ဆီသို့ သွားလေ၏။ မိန်းမကမူ “ဂျုံယို ကောင်းကောင်းရောင်းသည်” ဟူသော ဆိုင်ဘက်သို့သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လျက်ရှိ၏။

မိန်းမငယ်က ယောကျ်ားနှင့် သဘောချင်း တူညီဟန်မရှိချေ။

(မ) “ဟင့်အင်း ဟိုဆိုင်ကို ကျွန်မမသွားချင်ဘူး။ ကျွန်မက ဂျုံယိုကိုဘဲ ကြိုက်တယ်။ သမီး အယ်လစ်ဇဘက်ကလည်း ဒါဘဲကြိုက်တယ်။
(ကျား) “ငါတော့ မကြိုက်ဘူးကွာ မြည်းတောင်မမြည်းဘူး။ အေးလေ မင်း ကြိုက်တဲ့ဆိုင်သွားလေ။”

နောက်ဆုံးတွင် မိန်းမအလိုကို ယောက်ျားက လိုက်လျောလိုက်သဖြင့် သူတို့သည် ဂျုံယိုရောင်းသော ဆိုင်သို့ဝင်သွားကြလေ၏။

ဆိုင်၏အတွင်း၌ကား တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စားပွဲရည်များရှိ၍ စားပွဲထိပ်တွင် သုံးချောင်းထောက် မီးသွေးမီးပုံပေါ်တွင် သတ္တုအိုးကြီးတည်လျက်ရှိ၏။ ထိုအိုးမှာ ပြောင်း၊ ဆန်၊ ဂျုံမှုန့်၊ နို့၊ စပျစ်သီးခြောက်တို့ကို ကျို၍ထားသော အိုးဖြစ်၏။ အသက်(၅၀)ခန့်ဆိုင်ရှင်နှင့်တူသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ဇွန်းကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ထိုအိုးကြီးကိုမျှလျက်ရှိရာ ဇွန်းသံကိုပင် တဲတစ်လုံးကြားနိုင်၏။ ယိုထဲသို့ထည့်ရန် အခြားပစ္စည်းများမရှိ နံဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် အစီအစဉ်ထားလေသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သောအခါ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်၍ ထိုင်ကာ တစ်ခွက်စီမှာထားလိုက်၏။

ဂျုံယိုသည် လူတို့အား အာဟာရဓာတ်ဖြစ်စေသော ယမကာဖြစ်သည်။ မှန်သောလည်း အရသာရှိလှသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ လူရွယ်သည် တစ်လုပ် နှစ်လုပ် ဗျာစားပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးဘက်သို့ လှမ်း၍အကြည့်တွင် မိန်းမကြီးက ဦးခေါင်းငြိမ့်ပြသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် သူ၏ခွက်ကိုလှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မိန်းမကြီးသည် စားပွဲအောက်မှ ပုလင်းတစ်လုံးကို ယူပြီးလျှင် ပုလင်းထဲမှ အရည်များကို လောင်းထည့်ပေးလေသည်။ ယင်းသည်ကား ရမ်အရက်ပင် ဖြစ်တော့၏။ သို့နှင့်ယောက်ျားမှာ နှစ်ခြိုက်ဟန်ရှိသွားသော်လည်း မိန်းမကမူ သဘောတူဟန် လက္ခဏာမရှိချေ။

လူရွယ်သည် နောက်တခွက်မှာပြန်၏။ အရက်ကိုလည်း အရင်က ထက်ပို၍ထည့်ရန် ပြောလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူရွယ်မှာ အတော်ပင်မူး၍ လာခဲ့လေပြီ။

ကလေးငယ်သည် ဒေါသတကြီး ငိုယိုလေရာ မိခင်ဖြစ်သူက ချော့ချော့ရရာ၏။ လူရွယ်အား ဇနီးသည်က

“မိုက်ကယ် ညမှာ ကျွန်မတို့ တည်းခိုဘို့ကိစ္စက ရှိသေးတယ်နော်။ ဒီမှာ အချိန်ကုန်နေလို့ တဲစရာ ခိုစရာမရဘဲ နေအုံးမယ်”

ဟုအကြိမ်ကြိမ်သတိပေးရှာ၏။

သို့သော် လူရွယ်သည် ဇနီးဖြစ်သူ၏ စကားကို နားမဝင်ချေ။
တစ်ခွက်ကုန်သောအခါ ငြိမ်၍သွား၏။ နောက်တစ်ခွက် အကုန်တွင် အူမြူးသည်ထက်မြူး၍လာ၏။ တတိယခွက်ကုန်သောအခါ သောက်ဖော်သောက်ဖက်များနှင့် ငြင်းခုံ၍လာပြီးလျှင် လေးခွက်ကုန်သောအခါ၌မူ ရန်လို၍ လာလေတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပါးစပ်ကို ရွှဲပြီးလျှင် သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း မီးထွက်မတတ် တောင်ပြောင်လာတော့၏။ ခိုက် ရန် ဒေါသဖြစ်လိုသော အမူအရာများလည်း ဖြစ်သည်အတိုင်း စကားများကို ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြကုန်လျက် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျှော်မှန်းသော ဘဝခရီးသည် ငယ်ရွယ်ချိန်တွင်ရှားရှားမိုက်မိုက် လပ်ထပ်မိသောကြောင့် အစတုန်း၍ သွားတတ်ကြောင်း အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

လူရွယ်သည် အတော်ပင် ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာလျက် “တစ်ခြားသို့ကို မကြည့်နဲ့ ကျုပ်ကိုကြည့်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ (၁၈)နှစ်မှာ လက်ထပ်တယ်။ ဟောအခု ကျုပ်မိုက်ပြစ်ကို ကျုပ်ခံရတာပဲ”

သူသည် ဇနီးသည်နှင့် ကလေးဘက်သို့ လက်ကိုငဲ့ယမ်းပြလျက် “ကျုပ်မှာမိန်းမရှိတယ်။ ကလေးလဲရှိတယ်။ သူတို့ကို ကျုပ်ထောက်ပံ့နေရတာ။ အခုကျုပ်မှာငွေလဲမရှိဘူး။ အလုပ်လဲမရှိဘူး။ အဲဒါဘဲကြည့်တော့”

သူသည် ဇနီးသည်အား ခက်ထန်သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ဇနီးသည်ကမူ ကလေးကိုသာ သာယာညှင်းပြောင်းစွာ ချော့မြူ၍နေပြီးလျှင် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ စကားကို မကြားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ထို့နောက်လူရွယ်က ဆက်လက်၍ “အခု ကျုပ်လက်ထဲမှာ ၁၅သျှိလင်ထက်ပိုမရှိဘူး။ အဲဒါကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျုပ်ချမ်းသာတဲ့ပစ္စည်းဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ကျင့်သားရပြီးတဲ့ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ဘဲ ကုန်ကုန် ပြောမယ်ဗျာ။ ကျုပ်သာအခု သားမရှိ မယားမရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆိုရင် ပေါင်တစ်ထောင်လောက်တော့ ချက်ချင်းရအောင်ရှာနိုင်ပါတယ်”

သူသည် ဤနေရာ၌ စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ သောက်ဖော်စားဖက်များသို့ လှည့်ကာအရက်မူး၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အသံကြီးဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒီကနေ့မနက်ဘဲ မြင်းတွေအများကြီးကို ရောင်းတာဝယ်တာမြင်ရတာပေါ့။ လူတွေလဲ သူတို့မိန်းမတွေကို မလိုချင်တဲ့အခါ မြင်းအိုမြင်းဟောင်းတွေကို ရောင်းပစ်သလို ဘာဖြစ်လို့မရောင်းကြသလဲ မယားလိုချင်နေတဲ့ လူတွေကို ဘာဖြစ်လို့ သူတို့မရောင်းကြသလဲ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း

ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်ရောင်းမယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်က လိုချင်တယ်ဆိုရင်”

ထိုအခါ ဆေးလိပ်သောက်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်က ‘မှန်တယ်’ ဟုအော်လိုက်၏။

ဇနီးသည်သည် ယောက်ျားဖြစ်သူအား ချီသောသောမျက်နှာဖြင့်ကြည့်ကာ

“မိုက်ကယ် ရှင်ဟာလူတွေသူတွေ ရှေ့မှာ အခုလိုအမိဗွါယ်မရှိတဲ့ စကားတွေပြောပေါင်းများပြီ ကြည်စားတာလဲ ကြည်စားတာပေါ့ နို့ပေမယ့် ရှင်ဟာကလွန်လွန်းတယ်”

“ဒီလိုအရင်ပြောတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ အခုတစ်ကယ်ပြောနေတာကတော့ ဘာမှမသိပြန်နဲ့ ငါကအခုဝယ်သူဘဲ ရှာနေတာ”

သူသည် သူများဘက်သို့လှည့်၍ “ဒီမှာဗျ - ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်မစဉ်းကိုရောင်းပြီး ဒါနဲ့ပြောရအုံးမယ်။ ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုကြီးသွားအောင် ဘယ်လိုပြုစုစောင့်ရှောက်ရတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ သူလဲ ဒီလိုအထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတာဘဲ။ နားမလည်မဟုတ်ဘူး။ နားလည်တယ်။ နို့ပေမယ့်ဒီမိန်းမဟာ ကျုပ်အတွက် ဘာမှမသုံးမကျတော့ဘူး။ ကဲဗျို့ ဘယ်သူဝယ်မလဲ”

မိန်းမ၏ မျက်နှာအမူအယာမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွား၏။ စိတ်ဆိုးဟန်လက္ခဏာဖြင့် ၎င်း၏မျက်နှာမှာ မည်း၍သွားပြီးလျှင် “မိုက်ကယ် ရှင်ဟာ လွန်လာပြီနော်”

“ကိုင်း ဒီမိန်းမကို ဘယ်သူဝယ်ကြမလဲဗျို့”

သို့ပြောပြီးနောက် ယောက်ျားသည် ခြေနှစ်ဖက်ကို တင်ပလင်ချိတ်ကာ ဆေးတန်ကို မီးညှိသောက်နေပြန်လေသည်။

“ကဲ ဘယ်သူဝယ်မလဲ ပြောကြစမ်းပါအုံး”

ထိုအခါ မိန်းမသည် လေးနက်တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍ “ရှင်တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဝယ်စေချင်ပါတယ်ရှင်။ အခုကျွန်မရဲ့ လက်ရှိပိုင်ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မကြိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“လူကြီးလူကောင်းများခင်ဗျား အခုပြောတာကြားကြပါရဲ့လား။ သူ့အခု ပြောတာဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခွဲဖို့ သဘောတူညီချက်လိုပဲ ဆိုရပါမယ်။ သူ့သွားချင်ရင် သမီးလေးယူပြီး သူ့လမ်းသူ့သွား၊ ကျုပ်ကလည်း

ကျုပ်ရဲ့ကောက်ရိတ်ကောက်စည်း ကရိယာ တန်ဆာပလာလေးတွေယူပြီး ကျုပ်လမ်း ကျုပ်သွားမှာဘဲ။ ဒီမှာဟေ့ ဆုဆန်မတ်တပ်ရပ်ပြီး မင်းကိုယ်မင်း ပြလိုက်စမ်းပါအုံးကွယ်”

ထိုအခါ အနီးတွင် ထိုင်နေသော မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်က ‘ဟဲ့ သူငယ်မ မလုပ်နဲ့ ညည်းယောက်ျားဟာ သူဘာပြောနေလို့ ပြောမှန်းမသိဘူး”

သို့သော်အမျိုးသမီးလေးသည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေပြီ။

ထိုအခါ ကောက်စည်းသမားက “ဟောဒီအမျိုးသမီးအတွက် ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ပေးမလဲခင်ဗျ ဆိုပါတော့ဗျာ ဘယ်သူက တစ်ဂီနီပေးမလဲ”

မည်သူမျှ တုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်ချေ။ မိန်းမဝဝကြီးကမူ

“ဟေ့ သူငယ်၊ ဘုရားသခင်မျက်နှာတော်ကို ထောက်ထားပြီး မင်းကိုယ်မင်းလဲနည်းနည်းထိန်းအုံးမှပေါ့ကွဲ့။ အင်း ဒီလို ရက်စက်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ ရတဲ့ မိန်းကလေးလည်း သနားစရာပဲကွယ်”

မိန်းကလေးသည် မြေကြီးကိုကြည့်နေသကဲ့သို့ ငုံ့၍ရပ်နေ၏။ သူသည် စိတ်အားကို တင်းနိုင်သမျှ တင်းထားဟန်တူ၏။

လူတစ်ယောက်က လေသံပစ်သူအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရ၏။ ထိုအခါ လူအုပ်ထဲမှ “ဥသျှီလင်” အော်လိုက်ရာ ဝိုင်း၍ရယ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ယောက်ျားဖြစ်သူက “ပျက်ချည်း ပျက်ချော်မလုပ်ကြနဲ့ဗျာ၊ တဂီနီ ဘယ်သူပေးနိုင်သလဲ” ဟုအော်လိုက်ပြန်လေသည်။

သို့နှင့်လေသံပစ်သူသည် ဈေးကို တစ်ဖြည်းဖြည်းမြင့်တင်ရာ ၂ ဂီနီမှ ၃ ဂီနီသို့ တက်လာလေသည်။ သို့နှင့်ပင် လေလံဆွဲဝယ်သူ မရှိသေးချေ။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဘယ်သူမှဆွဲတဲ့လူမရှိဘူးလား”

လေလံပစ်သူသည် (၄)ဂီနီသို့ တင်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဆက်လက်၍

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဘယ်လောက်မှမပေးကြဘူးလား။ ဒီမိန်းမဟာ ကျုပ်အခုပြောတဲ့ ဈေးတဲ့အဆငါးဆယ်တန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ် ငါးဂီနီထက်တော့ ကျုပ်ရှော့မရောင်းဘူး။ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကို ငါးဂီနီပေးပြီး သူ့ကိုသားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရောင်းမယ်ကိုင်း ငါးဂီနီသာပေး။ ဒီမိန်းမကိုယူပေတော့ ဟေ့ ဆုဆန် မင်းသဘောတူတယ်မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ မမူသည့်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍နေ

၏။ ထိုအခါ လေသံပစ်သူက

“ငါးဂီနီ ငါးဂီနီ ဝယ်သူမရှိရင် ပြန်ပြီးနုတ်ရလိမ့်မယ်နော် ဘယ်သူလေး
လေဲ ဒီအကြိမ်နောက်ဆုံးပဲ ကိုင်းပေးမယ် မပေးဘူးပြောကြပါ”

ထိုအခါ တံခါးပေါက်ဆီမှ “ပေးမယ်” ဟုကျယ်လောင်သော အသံ
တစ်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ပရိသတ်များသည် အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ကြ၏။ တံခါး သုံးထောင့်ပုံဖြစ်နေသော တံခါးအနီး၌ကား သင်္ဘော
သားတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။ ထိုသူမှာ လွန်ခဲ့သော ၂
မိနစ်၊ သုံးမိနစ်ကမှ ရောက်လာသူဖြစ်လေသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက၊ ထိုသူအား
ကြည့်လျက်

“ခင်ဗျားပြောလိုက်သလားဗျို့”

(သင်္ဘောသား) “ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ပြောလိုက်တယ်”

“ပါးစပ်က ပြောတာကတစ်ခြား၊ လက်က ပိုက်ဆံပေးတာက
တစ်ခြားဗျ ဘယ်မှာလဲဗွေ”

သင်္ဘောသားသည် မိန်းကလေးအား တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး
နောက်အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူ ၅ ရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။ ယင်းတို့မှာ
အင်္ဂလန်ဘဏ်ထုတ် တစ်ပေါင်တန် ငွေစက္ကူများဖြစ်၏။ သျှီလင်ပြားကိုမူ
တစ်ပြားစီပစ်ချလေသည်။

ပထမသော် ယောက်ျားဖြစ်သူသည် အကယ်ပင် ပြောဆိုပြုလုပ်နေခြင်း
ဖြစ်လေသဘောဟု ပရိသတ်က မသိသေးချေ။ ပျက်ရယ်ပျူနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု
သာထင်ကြ၏။ သို့သော် ယခုအခါကား ပရိသတ်သည် ယခင်က ပေါ့ပေါ့ဆဆ
နှင့် ပြုံးနေသော မျက်နှာများမရှိတော့ဘဲ တဲတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
လျက်ရှိလေတော့၏။

ဤသို့ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိစဉ် မိန်းကလေးက ပထမစ၍ မာကြောပြန်
သားအသံဖြင့်

“ဒီမယ် မိုက်ကယ် ကျွန်မပြောတာ ရှင်သေသေချာချာနားထောင်စမ်း
ရှင်ဒီငွေကို ယူလိုက်တာရင် ကျွန်မနဲ့ ကလေးဟာလူနောက်ကိုလိုက်သွားရမှာဘဲ
ဒါဟာ ပျက်သလို ချော်သလိုလုပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မယ် ငါကဘဲ ပျက်သလိုချော်သလို လုပ်ရအုံးမတဲ့ ဟုတ်လိုက်
လေကွယ်။ ကိုင်း ငွေကို ငါယူတယ်။ သင်္ဘောသားနောက်ကို မင်းလိုက်သွား
ဘယ့်နှယ်လဲ ရှင်းပြီမဟုတ်လား”

(သင်္ဘောသား) “ဒီကိစ္စမှာ အမျိုးသမီးက သဘောတူပြီးသားလို့
ကျုပ်ထင်တာကိုးဗျ။ သူစိတ်ထိခိုက်အောင်တော့ ကျုပ်ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး”

(ယောက်ျား) “သူသဘောတူပါတယ်ဗျာ။ ကလေးသာ ယူသွားမယ်
ဆိုရင်တစ်နေ့ကဘဲ ကျုပ်ကမေးလို့ သူဒီအတိုင်းပြောပါတယ်”

(သင်္ဘောသား) “ဟုတ်ကဲ့လားကဲ့၊ မိန်းကလေး”
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

သင်္ဘောသားသည်ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် မိန်းကလေးအား
ယုယကြင်နာသည့်အမူအရာဖြင့် “ကဲ ဒါဖြင့်လာ မင်္ဂသမီးလေးလဲ တစ်ခါတည်း
ခေါ်ခဲ့ပေတော့”

အမျိုးသမီးသည် မျက်လွှာကို အောက်သို့ချပြီးနောက် ကလေးကို
ငွေချီလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ထပ်လက်စွပ်ကို လက်မှချွတ်ပြီးလျှင်ယောက်ျား
ဖြစ်သူကောက်စည်းသမား၏ မျက်နှာကိုပစ်ပေါက်လိုက်၏။ သို့သော် ကောက်
စည်းသမားကမူ အပြုံးမပျက်ဘဲ ငွေစက္ကူနှင့် သျှီလင်ပြားများကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ
သို့ထည့်လိုက်လေသည်။

“ကဲ သွားမယ် တစ်ခြားမှာ နေရတာဟာ ကျွန်မအတွက်ရော ကလေး
အတွက်ရော ရှင်နဲ့နေရတာထက်တော့ပိုပြီးကောင်းအုံးမယ်”

သို့နှင့်အမျိုးသမီးသည် သင်္ဘောသား၏လက်ကို သူ၏ ညာလက်ဖြင့်
ရစ်ပတ်ကာ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကလေးကို ငွေချီလျက် တဲအတွင်းမှ တစ်ခွက်ရင်း
ထွက်သွားလေသည်။ မကြာမီ ကောက်စည်းသမားသည် တဲဝသို့ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်
ထသွားပြီးလျှင် “သူတို့သွားကြပလား” ဟုမေးလိုက်သေး၏။

နေမှာဝင်ပြီဖြစ်၍ဈေးခင်ဘက်ရှိတောတောင်များသည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်
ရှိရာ၊ နေဝင်သောအရပ်ဆီမှ နီရဲသော တိမ်ရောင်များသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖုံး
လွှမ်းစပြုလာ၏။ ထိုအခါ တဲအတွင်းရှိပရိသတ်များထဲမှ လူတစ်ယောက်က
“ဒီသင်္ဘောသားက ဘယ်မှာနေတာလဲ” မေးလိုက်ရာ အနီးရှိလူတစ်ယောက်က
“ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင်မှဘဲသိမယ်။ ဒီလူက ဒီအရပ်ကမှမဟုတ်
ဘဲ” ဖြေလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက “သူရောက်လာတာ (၅)မိနစ်
လောက်ဘဲရှိအုံးမယ်” ဟုဝင်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက်က “ဒီလိုလိုက်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်
ဗျာ။ ဟိုလူနဲ့ဆိုရင်ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာပေါ့”

ကောက်စည်းသမားသည် သူနေရာသို့ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ပြန်လာပြီးနောက်

၁၀ + ဒဂုန်စန္ဒရား

“ကျုပ်သူတို့နောက် ဘယ်တော့မှမလိုက်ဘူး” ဟုပြောပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆန့်၍အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ဝယ်သူများတစ်ဖြည်းဖြည်းပါးသွားပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးသည် ထိုည၌အဖို့ဆိုင်ကို ပိတ်မည်ပြုသောအခါ အမူးလွန်၍နေသော ကောက်စည်းသမားအားနှိုးမရတော့ချေ။ သို့နှင့် သူ၏လက်နက်ကိရိယာထည့်သော ခြင်းကြီးနှင့်အဘူထားခဲ့ပြီးနောက် ဆိုင်ပိတ်ရလေတော့၏။

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက် သူအိပ်လျှင် နီးလာသောအခါ မေပျော်ငယ်များပင် ထိုး၍နေလေပြီ။ ဦးခေါင်းကို သောင်လိုက်ပြီးနောက် သူသည်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ စားပွဲခုံများကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ကိရိယာတန်ဆာပလာများထည့်သော ခြင်းကြီးကိုလည်းကောင်း မျက်ခင်းပြင်များပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသောပုလင်းအော့ဆို့များကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအထဲတွင် အရောင်တောက်လျက်ရှိသော ပစ္စည်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကောက်ယူကြည့်ရာ၎င်းမှာ သူ၏ဇနီးသည် ပစ်ခဲ့သော လက်စွပ်ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

သို့နှင့် စိတ်ထဲတွင်မကွဲမပြား ဝိုးတိုးဝါးတား ထင်၍နေသော ယမန်နေ့ကအဖြစ်အပျက်များသည် အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ တစ်ကယ်အဖြစ်အပျက်မှန်များ ဖြစ်ကြောင်းသိရတော့၏။ သူသည် အတွင်းအကျိအိတ်ထဲသို့ စမ်းကြည့်ရာ သင်္ဘောသားပေးခဲ့သော ငွေစက္ကူအသစ်များကို တွေ့ရပြန်၏။ ယင်းသည်လည်း ဒုတိယသက်သေခံပင်ဖြစ်တော့၏။ သို့နှင့်သူသည် မြေကြီးကို အတန်ကြာခိုက်ကြည့်ကာ “အင်း မိန်းမတွေ သွားပြီ သူ့ကိုဝယ်တဲ့ သင်္ဘောသားနဲ့အတူပါသွားပြီ၊ အဲလစ်ဇဘက်ဂျိန်းကလေးလဲ ပါသွားရှာပြီ။ တစ်ကယ်ဆို သူ့ငါ့ကို ဖမ်းသွားသင့်ပါဘူး။ ငါဟာမူးပြီး သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေတာဘဲ။ ငါအခု အမူးပြေလို့ ကောင်းကောင်ကြီး သတိရပြီ၊ ဒီတော့ ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

သို့ပြောဆိုသည်ညှုရင်း သူသည်စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် တဲ့အတွင်းခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိလေ၏။

အတန်ငယ် အမူးပြေ၍လာသောအခါ မိန်းမနှင့်တစ်ကွသမီးကလေးကိုပါလိုက်လံရှာဖွေရန် စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ စက်တင်ဘာလ၏ နေရောင်

ခြည်များသည်တဲ၏ ရွက်ဖျင်ကြားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ သူ့အား အတော်အတန်လန်းဆန်းစေ၏။ သို့သော် ပထမဦးစွာ ယခင်က ပြုခဲ့ဘူးသော အဓိဋ္ဌာန်များထက်ပို၍ လေးနက်သော အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုကို ပြုရပေဦးမည်။

သို့နှင့်သူသည် ပစ္စည်းများထည့်သော ခြင်းကြီးကို ကောက်ယူပြီးလျှင် တဲအပြင်သို့ထွက်လာ၏။ အချိန်မှာ အလွန်စောသေး၍ အလုပ်သမားများပင် အလုပ်မဆင်းကြသေးဘဲ တစ်လမ်းလုံးတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ရွာလမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် နူးထောက်လိုက်ပြီး နောက် အောက်ပါအတိုင်း တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော့၏။

“ကျွန်ုပ်မိုက်ကယ်ဟန်ချတ်သည် ယခုစက်တင်လာလ (၁၆)ရက်နေ့ နံနက်မှစ၍ နှစ်ပေါင်း ၂၁ နှစ်ကာလပတ်လုံး မူးယစ်စေတတ်သော အရက်သေစာများကို မသောက်စားပဲ ရှောင်ကြည်ရန် ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ လေးနက်သောအဓိဋ္ဌာန်ကို ပြုအပ်ပါသည်”

သူသည် ခေတ္တမျှငြိမ်သက်စွာ ဆုမွန်များတောင်းပြီးနောက် ဇနီးသည်နှင့်ကလေးများအား ရှာဖွေရန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းမှ တစ်ခါတည်းထွက်သွားလေတော့၏။

သို့သော်အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ကားခက်တော့၏။ ရောက်လေရာအရပ်၌ သူသည်မေးမြန်းစုံစမ်းလေ၏။ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့မိုင်ပေါင်းများစွာ ခြေလျှင်လျှောက်ရ၏။ သို့သော်မည်သည့်နေရာတွင်မှ သမီးငယ်နှင့် ဇနီးသည်အားမတွေ့ရချေ။ ပုံ၍ခက်သည်မှာ သင်္ဘောသား၏ အမည်ကိုမသိလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ရက်ကိုလစား၍ အချိန်ကား တစ်ဖြည်းဖြည်းကုန်ခဲ့ရာ မိုက်ကယ်ဟန်ချတ်သည်ဇနီးသည်အား ရှာဖွေဆဲဖြစ်တော့၏။ သို့နှင့် သူသည် နောက်ဆုံးတွင် ဝင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ရာ ဆူဆန်တိုသားအမိနှင့် သင်္ဘောသားတို့ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိသော ၃ ဦးတို့သည် မကြာမီကပင် အမေရိကတိုက်ကနေဒါနယ်သို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရတော့၏။ ဟန်ချတ်သည်၎င်းတို့အားဆက်လက်မရှာဖွေတော့ဘဲ သူယခင်က အိပ်မက်ထဲတွင်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည့် နယ်တစ်ဝိုက်တွင် အခြေစိုက်ရန် စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့၌ သူသည်အနောက်တောင်ဘက်သို့ မနားမနေ ဆက်လက်ခရီးထွက်ခဲ့ရာ “ဝီဆက်” နယ်ကတစ်စတာဘရစ်(၇၂)မြို့သို့ နောက်ဆုံးဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၃)

အချိန်ကားကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။ ဝေဒန်ပရိုင်ယာရွာကြီးသို့ သွားသောလမ်းမကြီးများမှာ ပုံများကိုထူထပ်စွာ ကော်ဇောခင်းထားဘိသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ လမ်းဘေးရှိသစ်ပင်များမှ သစ်ရွက်တို့သည်လည်း အစိမ်းရောင်ပေါ်တွင် အပေါ်မှပုံအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသဖြင့် ညစ်ထပ်ထပ်ရှိနေကြ၏။ ထိုလမ်းပေါ်၌ မိန်းမနှစ်ယောက်သည် တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားလေ့ရှိရာ ထိုနေရာသည်ကား လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ဟန်ချတ်တို့မိသားစုတစ်ကြိမ်က လျှောက်သွားခဲ့ဘူးသောနေရာဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ဟန်ချတ်၏ ဇနီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မိန်းမဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏ရုပ်ရည်မှာ နနယ်ပျိုမြစ်ခြင်း အရိပ်အယောင်မရှိတော့ဘဲ ဆံပင်များပင်တောက်ပခြင်းမရှိတော့ပေ။ သူသည် မုဆိုးမတို့ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ၏အဖော်မှာလည်းအဝတ်နက်ကိုပင် ဆင်ယင်ထားလေသည်။ သို့သော် အဖော်ဖြစ်သူမိန်းမပျိုမှာအသက်(၁၈)နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရ၍ လှပချောမောသော ရုပ်အဆင်းရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ၎င်းမှာဆူဆန်ဟန်ချတ်၏ အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော သမီးပျိုဖြစ်ကြောင်း တစ်ကြိမ်ကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် အလွယ်တကူပြောနိုင်လေသည်။

ထိုအချိန်သည်ကား ဝေဒန်ပရိုင်ယာရွာတွင် ဈေးခင်းပွဲတော် ကျင်းပချိန်ပင်ဖြစ်ရာ သူတို့သည် နှစ်ယောက်သားလက်တွဲလျက် လျှောက်လာကြပြီးနောက် ရွာအစွန်ဆီသို့ရောက်သောအခါ ယခင်တုန်းကကဲ့သို့ပင် ဈေးခင်းပွဲတော်ရှိရာအမြင့်ဘက်သို့ တက်သွားကြလေ၏။ သူတို့သည်အတော်အတန် ထူထပ်သော လူအုပ်ကြီးထဲသို့ လျှောက်သွားကြပြီးနောက် တစ်နေရာတွင် အနောက်ပြရပ်နား

www.burmeseclassic.com

လိုက်၏။ ထိုစဉ်တွင် အငယ်ဖြစ်သူက

“ဒီနေရာတက်လာလို့ အလကားသက်သက် အချိန်ကုန်တာပါဘဲ မေမေရယ် မိုးလဲချုပ်လာပြီ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဂျိန်းရယ်၊ နို့ပေမယ့် ဒီနေရာကို လာချင်စိတ် ကရှိနေလို့လာတာပါကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေရာမှာ နယူဆန်ကိုမေမေတွေ့တဲ့ နေရာမို့ပေါ့”

“ဖေဖေကို ဒီနေရာမှာ ပထမဆုံးတွေ့ရတယ် ဟုတ်လား မေမေ။ အခုတော့ပင်လယ်ထဲမှာ ရေနစ်ပြီး ဖေဖေသေသွားရှာပြီ ကျွန်မတို့ကို သူခွဲသွားပြီ နော်”

သို့ပြောရင်း မိန်းမပျိုသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ထုတ်၍ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ဓာတ်ပုံကလေးမှာ အနက်ရောင်ဖြင့် ဘောင်တပ်ထားပြီးလျှင် အောက် ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေသည်။

“၁၈၄၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ပင်လယ်ထဲ၌ နစ်မြုပ်ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသော အသက် ၄၁နှစ်ရှိ သင်္ဘောသားရစ်ချက်နယူဆန်အား ချစ်ခင်လေးစားသောအား ဖြင့်ဤစာကို အမှတ်တရရေးသားပါသည်”

မိခင်ဖြစ်သူကဆက်လက်၍

“ဒီနေရာမှာပေါ့သမီးရဲ့ မေမေတို့ဘက်က ဆွေမျိုးတော်တဲ့ မစ္စတာ မိုက်ကယ်ဟန်ချတ်ကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာပေါ့”

“ဘယ်လိုဆွေမျိုးတော်တာလဲ မေမေ။ ကျွန်မသိရအောင် ဘယ်လို ဆွေမျိုးတော်သလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါအုံး”

“သူက အင်း အခုတော့ သေရှာပြီထင်ပါရဲ့လေ၊ ရှိချင်မှရှိပါတော့မယ်။ မေမေ့လက်ထပ်ခဲ့လို့ပေါ့သမီးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကိုသူမသိရှာဘူးပေါ့နော်”

မိန်းမပျိုသည် အကယ်ပင်မသိသဖြင့် ရိုးသားစွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ် လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ယခုအချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူမစွက်နယူဆန်ဟု ခေါ် တွင်စေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ၎င်းကခေတ္တမျှ ရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဂျိန်း ရယ်၊ ကဲ ကဲ ဒီဘက်လာအုံး ဒီဘက်ကို လျှောက်ကြည့်ကြအုံးစို့ရဲ့”

သို့ပြောရင်းသူတို့သည် ဈေးခင်းကွင်းပြင်တစ်ဖက်သို့သွားကြပြန်၏။

“ဒီမှာ စုံစမ်းနေလို့ သိပ်ပြီးအကြောင်းထူးမယ်မထင်ပါဘူး မေမေ။ လူတွေဟာ သစ်ရွက်တွေကြွသလို သေနေကြတာဘဲ။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဒီနေရာ မှာရှိတဲ့လူတွေဟာ သေကုန်ကြရောပေါ့၊ မေမေ။ မေမေတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ် ချင်ကျန်ရစ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုလဲ သေသေချာချာ တပ်အပ်မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့၊ သမီးရယ် ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း”

မစ္စကနယူဆန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသောအရာတစ်ခုကို ပြလိုက်သဖြင့် ဂျိန်းသည် သူမခင်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမကြီးတစ် ယောက်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ မိန်းမကြီးမှာ ကြုံလို့ခြောက်ကပ်၍ တွန့်လိမ်လျက် ရှိသော အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အဝတ်စုတ်သာသာမျှသာ အဝတ်များ ကိုဝတ်ထား၏။ သူသည် မီးဖိုတစ်ခုပေါ်တွင်တည်၍ထားသော အိုးကြီးတစ်လုံး ကိုဖွန်းကြီးတစ်ချောင်းကို တုန်တုန်ချိချိမွေ့လျက် ရှိနေလေသည်။ အဖွားကြီးသည် နှုတ်မှလည်း “ဒီမှာ ဂျုံယိုကောင်းကောင်းရောင်းပါတယ်” ဟုကွဲအက်သောအသံ ဖြင့်ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအဘွားကြီးသည်ကား အခြားသူမဟုတ်။ ယခင်က ဤနေရာတွင် ဘဲထိုး၍ ဂျုံယိုရောင်းခဲ့သော မိန်းမကြီးပင်ဖြစ်တော့၏။ ယခုသော် တဲဟူ၍မရှိ၊ စားပွဲကလားထိုင်များလည်းမရှိ၊ ဝယ်ခြမ်းသူဟူ၍လည်း မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၍ တလေးနှစ်ယောက်ကိုသာ ဂျုံယိုကိုခွက်ပွဲများနှင့် ထည့်၍ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ ခြင်ရ၏။

မစ္စနယူဆန်သည် မိန်းမကြီးဆီသို့လျှောက်လာ၍ သွားရင်း “အဲဟို အခါတုန်းက ဒီမိန်းမကြီးရှိတာပေါ့ကွယ်။ ဒီနေရာမှာနေအုံးသမီး၊ အမေမကား တစ်ခွန်းလောက်သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

သူ့မိခင်ထွက်သွားသောအခါ မိန်းမပျိုသည် လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ရှု ဆွက်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အဘွားအိုသည် မစ္စနယူဆန်အား တပဲနိမ့်အဖိုးတန် သောဂျုံယိုကို ဝမ်းသာအားရ ထည့်၍ပေးရာ မစ္စကနယူဆန်က အနည်းငယ်မျှ ထိစားဟန်ပြုပြီးနောက်

“ဪ၊ ဒါထက် အမေကြီးဟာ အရင်က ခေတ်ကောင်းကြုံခဲ့ဘူးမှာ သါနော်”

“ကြုံခဲ့ဘူးတာပေါ့သမီးရယ် ပြောမှပြောပလေတယ်။ ဒီဈေးကွယ်ထဲမှာ

အမေကြီးဟာ (၃၉)နှစ် လုံးလုံးဈေးရောင်းခဲ့တာဘဲ။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံငွေကြေးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ အရင်ကဆိုရင် တဲကြီး ထိုးပြီးရောင်းခဲ့တာ ဘယ်သူမှ အမေကြီးတဲကို မဝင်ဘဲမသွားဘူး။ အမေကြီးရဲ့ ဂျုံယိုကနာမည်ကျော်ပေါ့။ အမေကြီးလုပ်တဲ့ ဂျုံယိုကို လူတိုင်းကြိုက်ကြတယ်။

မစွက်နယူဆန်သည် နံဘေးဝတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ သမီးဖြစ်သူမှာ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း မကြားနိုင်သောနေရာတွင် ရှိနေသဖြင့်

“ဪ ခါထက်အမေကြီးကို မေးရအုံးမယ် ကြာတော့ကြာပါပြီ ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၈)နှစ်လောက်ကအကြောင်းပါ။ ဒီနေရာမှာ ယောက်ျားလုပ်ခဲ့တဲ့ လူက သူမိန်းမကို ပိုက်ဆံနဲ့ ရောင်းစားတာကို အမေကြီးများမှတ်မိသလားလို့။”

“ဒီနေရာမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်တဲ့လူသတ်မှုကို လူသတ်တာ တို့ဒီဟာတွေတော့ မှတ်မိတန်သလောက် မှတ်မိသေးတယ်၊ နေပါအုံး သမီးပြော တာက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်အမေကြီးရဲ့။”

အဘွားအိုသည် ဦးခေါင်းကို အတန်ငယ်ရမ်းပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှ တွေ့ဝေစဉ်းစားပြီးနောက်

“ဪ နေအုံး ကျုပ်သတိရပြီ လူတစ်ယောက်ကြိုးအင်္ကျီဝတ်လို့ ကောက်ရိတ်တဲ့ လက်နက်ကရိယာတွေခြင်းကြီးနဲ့ လွယ်လို့ ကောက်ရိတ်တဲ့ လက်နက်ကရိယာတွေခြင်းကြီးနဲ့ လွယ်လို့ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် သူမိန်းမကို ငွေနဲ့ရောင်းစားလိုက်တယ်။ အမေကြီးမေနေလိုက်တာ အခုသမီးပြောမှ သတိရတယ်။ နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ အဲဒီလူလာပြီး တကယ်လို့ မိန်းမတစ်ယောက် များလာမေးရင် ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)ကိုထွက်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်ပါဆိုတဲ့ အကြောင်းလာပြောတယ်”

မစွနယူဆန်သည် အဘွားအိုအားကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးနောက် သမီးရှိရာသို့ လာပြီးလျှင် “သမီးရေသွားကြစို့လားကွယ်၊ မေမေလိုချင်တဲ့ သတင်းရခဲ့ပြီ”

“ဘာလဲမေမေ”

“မေမေပြောတဲ့လူဟာ နောက်ဆုံးဒီနေရာကိုရောက်လာပြီး သူဟာ ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)ကိုသွားမဲ့အကြောင်း အမေကြီးကို ပြောသွားသတဲ့သမီးရဲ့ ဒီတော့သွားကြတာပေါ့သမီးရယ်”

သူတို့သည် ဈေးခင်းထဲမှဆင်းခဲ့ကြ၏။ ရွာဆီသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင်ထိုသူ အဘို့ရွာ၌ပင် တည်းခိုအိပ်စက်ကြလေသည်။

အခန်း(၄)

ဟန်ချက်၏ဇနီးသည်လည်း ၎င်း၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သမီးဖြစ်သူအား အသိမပေးပဲ စိတ်ထဲ၌ မျှီသိပ်၍ထားခဲ့၏။ သို့နှင့် အကျိုးအကြောင်းတစ်စုံတရာ မသိရှာသော အယ်လစ်ဘောက်မှာ သူ့မိခင်နှင့် သင်္ဘောသားတို့သည် အကယ်ဝင် တရားဝင်လင်မယားဖြစ်သည့်ဟု ယူဆကာ ယင်းကဲ့သို့အသိမျိုးဖြင့် ကြီးပြင်းလာ ခဲ့ရလေသည်။ ဤကဲ့သို့လျှို့ဝှက်ထားခြင်းမှာ ဆူဆန်ဟန်ချက်သည် မကောင်းမှု နှင့်တစ်စုံတစ်ရာကို မိမိပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ထိုဖြစ်မှုကို ဖုံးအုပ်ကွယ်ဝှက်ထားလို သောကြောင့်မဟုတ်ချေ။ မိမိကိုယ်တိုင်ကပင် မသိနားမလည်ဘဲ လင်မယားအဖြစ် မိမိနှင့် နယူဆန်တို့ပေါင်းသင်းနေခဲ့ခြင်းမှာ အမှန်ပင် တရားဝင်လင်မယားဖြစ် သည်ဟုရိုးသားစွာ ယုံကြည်မှုကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် သူသည်နယူဆန်နှင့် အတူကနေဒါသို့ လိုက်ပါခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌နှစ်ပေါင်းများစွာ ၎င်းနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သမီးကလေး အယ်လစ်ဘောက်ရှိန်းသည် (၁၂)အရွယ်သို့ရောက်သော အခါသူသည် အင်္ဂလန်ပြည် ဖာလ်ဇောက်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ နယူဆန်ကလည်း လေ့သမားအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုကာ နှစ်ပေါင်းအနည်းငယ်မျှ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် နယူဆန်သည် ‘နယူဗောင်လင်း’ ကျွန်း သို့ထွက်ခွာသွားမည့် သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် လိုက်ပါသွားရာ ဤကဲ့သို့ လင်ယောက်ျားမရှိခိုက် ဆူဆန်မှာ အတော်ပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား ပြောပြမိရာတွင် နယူဆန်နှင့်မိမိတို့မှာ တရားဥပဒေအရ တရားဝင်လင်မယား

မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိရှိရသောကြောင့်ပင်တည်း။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆူဆန်မှာစိတ်ချမ်းသာမှုမရနိုင်တော့ပေ။

ဤကဲ့သို့ အသိတရားရလာသည့် အချိန်မှစ၍ တည်ကြည်ရိုးသားသည့်သဘောရှိသော ဆူဆန်မှာ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားတော့၏။

နယူဆန်ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဆူဆန်သည် ရှေ့တွင် သူနှင့်ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ဖွင့်၍ပြောလိုက်၏။ ခရီးထွက်ရမည့် အချိန်ရောက်လာသော နယူဆန်သည်နယူးဖောင်လင်ကျွန်းသို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်အလုပ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားခဲ့ပြန်၏။ ထို့နောက် နယူဆန်မှာ ပင်လယ်တွင် သင်္ဘောပျက်သဖြင့် ပျောက်ဆုံးလျှက်ရှိကြောင်း ကြားသိရပြီးလျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ သတင်းစကားပင် မကြားရတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ အယ်လစ်ဘောက်မှာ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်၍ လာပြီးလျှင် ရုပ်ရည်ချောမောလှပ၍ သွက်လက်ဖြတ်လတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၍လာခဲ့ရာ မိခင်ဖြစ်သူမှာ သမီးကိုမြင်ရတိုင်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့မိ၏။ လင်ယောက်ျားမရှိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသော အချိန်မျိုးတွင် သမီးကလေး၏ ရှေ့ရေးကိုမျှော်တွေး ပူပန်ရှိမိ၏။ သို့ဖြင့် မိမိ၏တရားဝင်လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ဟန်ချတ်ကိုပင် လိုက်၍ ရှာရမည်လော။ သို့မဟုတ် သမီးကလေးအား အရိပ်ကြည့်ကာ ဖြစ်ရာဘဝ၌ပင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရမည်လော စသည်ဖြင့် မဝေခွဲနိုင်အောင် ချိတ်ချတ်ဖြစ်ခဲ့မိ၏။ သို့သော် ဆူဆန်သည် သမီးဖြစ်သူ အယ်လစ်ဘောက်ကိုနီးအား အသိမပေးဘဲ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ဟန်ချတ်ကိုသာရှာဖွေရန် စိတ်ကို တစ်ခါတည်းပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ အကယ်၍တွေ့လျှင် သမီးဖြစ်သူအား သူတို့၏ နှောင်အဖြစ်အပျက်များကို မည်၍ မည်မျှအထိ အသိပေးထိုက်သည်ကို ဟန်ချတ်ကသာကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်ဟုလည်း စိတ်ထဲကတွေးမိ၏။

သို့နှင့်သူတို့သည် ဂျုံယိုရောင်းသော မိန်းမကြီး၏ ပြောဆိုညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မြို့မြီးခြံခြံနှင့် ကတ်စတာဘရစ် (၇)ပင်ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ အခကြေးငွေမတတ်နိုင်သော နေရာများတွင် ခြေလျင်ပင်လျှောက်ကြရ၏။ သို့နှင့် ကတ်စတာဘရစ် (၇)မြို့သို့ချည်းကပ်လာမိသောအခါ ဆူဆန်၏ ကျန်းမာရေးမှာ အတော်ပင်ချို့တဲ့လာကြောင်း တွေ့ရှိရတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် မနားမနေလာခဲ့ကြရာ၊ စက်တင်ဘာအလယ်လောက် သောကြာနေ့တစ်နေ့၏ ညနေစောင်း နေမဝင်မီအချိန်ကလေးတွင် မြို့မှတစ်ဆင့်ခန့်သား ဝေးသည့်တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့

ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာမှာ ကတ်စတာဘရစ် (၇)မြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နိုင်လေရာ မြို့ကြီးမှာ လေးဘက်လေးတန်တွင် သစ်ပင်များကို တံတိုင်းသဖွယ် စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အတန်ငယ် အမောအပန်းဖြေပြီးသော်သူတို့သည် မြို့ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြရာ အိမ်ပြတင်းပေါက်များအတွင်းမှ ထိန်လင်းစွာ ပေါ်ထွက်နေသော မီးရောင်များကို အဝေးမှမြင်ရပြီးလျှင် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ နေရာတစ်ခုမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် တူရိယာသံများကိုပါ ကြားရတော့၏။ သူတို့သည်ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေသော ရှေးဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ဆောင်ကို ဖြတ်သွားမိသောအခါ ထိုကျောင်းမှ လေးထောင့်ပုံမျှော်စင်ကြီးသည် ညိုမှိုင့်မှိုင့်ရှိနေသော ကောင်းကင်ပြင်သို့ မားမားစွင့်စွင့်ထိုးတက်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့၌ ကွင်းပြင်တစ်ခုရှိရာ ထိုကွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ လာကြရာတွင် မိန်းမတစ်ယောက် လျှောက်၍လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမသည် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ဂျိုင်းအောက်တွင် ညှပ်၍ လာခဲ့ရာ ထိုမိန်းမက ပေါင်မုန့်ကိုတစ်ဖုံစီပုံ၍ အခြားမိန်းမများကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမိန်းမများကို စူးစမ်းဝေဖန်သကဲ့သို့ ပေါင်မုန့်အဖုံကလေးများကို မြည်းနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ခရီးပန်းသဖြင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက်ရှိသော သားအမိနှစ်ယောက်တို့မှာ မိမိတို့၏ မွတ်သိပ်ခြင်းကို ရုတ်တရက်သတိရလာပြီးလျှင် အနီးဆုံး ပေါင်မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ညွှန်ပြရန် ထိုမိန်းမအားပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါမိန်းမကြီးက ပေါင်မုန့်ဆိုင်ကိုညွှန်ပြပြီးနောက်

“ဒါပေမယ့် ခုနေအခါ ဒီမြို့ထဲမှာ ပေါင်မုန့်ကောင်းကောင်းရှင်တို့ တွေ့ရမယ်မထင်ပါဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ဒီမြို့က ပဲတို့၊ ပြောင်းတို့ရောင်းတဲ့ ကုန်သည်ကြီးပေါ့ရှင်။ ဒီနယ်က ခက်သမားတွေ ပေါင်မုန့်ဖုတ်တဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ သူနဲ့ဆက်သွယ်ကြရတယ်။ သူ့ဆီမှာဝယ်ကြရတယ်။ သူက အင်မတန်ညံ့တဲ့ ဂျုံတွေပြောင်းတွေရောင်းလိုက်လို့ပေါ့ရှင်။ ကျွန်မတော့ ဒါလောက်ညံ့တဲ့ ပေါင်မုန့်မျိုး တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ မကောင်းတဲ့ ဂျုံတွေထုတ်ရောင်းလိုက်လို့ ဖြစ်တာပေါ့ရှင်။ ကြည့်လေ သူတို့မတော့ဘဲတွေ့၊ ခရာတွေတီးမှုတ်ပြီး ညစာစားပွဲကြီးတွေပေးလို့။”

မိန်းမကြီးသည် အတန်ငယ်ဝေးသော နေရာတွင်ရှိသည့်မီးများ ထိန်

၂၀ + ခုန့်ရွှေများ

လင်းစွာထွန်းညှိထားသော အဆောက်အဦးတစ်ခုရှေ့၌ ဘင်ခရာများတီးမှုတ်နေသည်ကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“တစ်ကယ်တော့ ကျွန်မတို့ ဆင်းရဲသားလူထုအတွက် အာဟာရဖြစ်တဲ့အစားအစာကို ပေးဖို့ကောင်းတယ်။ မဟုတ်လားရှင်ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ကတ်စတာတစ်ရစ်(၅)မှာပေါင်မုန့်ကောင်းကောင်းမရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ ရှင်တို့ ကြည့်ရတာခရီးသွား ဧည့်သည်နဲ့တူပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ သိကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆူဆန်က စကားမရှည်လို့သဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်” တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောလိုက်၏။ သူသည် ဤနေရာ၌ မိမိ၏အကြံအစည်မအောင်မီ လူခြင်လည်းမခံလိုသဖြင့် ထိုနေရာမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာခဲ့၏။ ထို့နောက် ထိုမိန်းမညွန့်ပြခွဲသော ဆိုင်မှတစ်ကွတ်၂ ချပ်တိုဝယ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် ညစာအတွက် စားသောက်ကြ၍ တူရိယာသံများ ထွက်ပေါ်လာရာ နေရာဆီသို့ ရှေ့ရှုလာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၅)

မစွက်နယူဆန်နှင့် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းတို့သည် ဘင်ခရာများတီးမှုတ်နေသည့် နေရာသို့ မကြာမီရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာသည်ကား ကတ်စတာတစ်ရစ်(၅)မြို့တွင် အကြီးဆုံးသော “ဘုရင့်လက်ရုံးတော်” ဟုခေါ်သည့်ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ဖြစ်၏။ အဆောက်အဦးကြီးရှိ ခန်းမကြီးမှ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားသဖြင့် အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော လူသံသူသံများကိုလည်းကောင်း၊ ဇွန်း ခရင်းနှင့် ပန်ကန်ပြားသံများကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။ ထိုနေရာအနီးရှိ လမ်းပေါ်၌ လူပေါ်ကြွေတစ်စုတို့သည် ဝိုင်းအုံစုရုံးလျက်ရှိကြလေသည်။

မစွက်နယူဆန်မှာအားအင်ကုန်ခန်းကာ အတော်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့်သမီးဖြစ်သူအား

“ဒီတော့ မစွတာဟန်ချတ်အကြောင်းကိုနည်းနည်းပါးပါး မေးကြည့်အုံးမှဘဲ အမေတော့ သိပ်နေမကောင်းလှဘူးသမီးရယ် သမီးဘဲမေးကြည့်စမ်းပါအုံး”

သို့နှင့်မစွက်နယူဆန်သည် ထိုဟိုတယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသောအိမ်တစ်အိမ်၏ အောက်ဆုံးလှေကားထစ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရာ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာမူ အတီးအမှုတ်များကို နားထောင်နေသော လူပေါ်ကြွေများနှင့် ရောနှောလျက်ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် သူ့အနီးတွင်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အား

“ဒီမှာ ကနေည ဘာလုပ်နေတာလဲရှင်”

“ဪ မင်းက ဒီမြို့မှာ ဧည့်သည်ထင်တယ်”

အဘိုးကြီးသည် သူ၏မျက်လုံးများကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင်ရှိ သောပြတင်းပေါက်မှစွတ်တံ၊ ဂျိန်းအားပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးအဆက်လက်၍ “ဒါဟာ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ ညစာစားပွဲကြီးပေါ့ ကလေးမရဲ့ မြို့တော်ဝန်လဲပါတယ်လေ။ စားပွဲထိပ်က ချယ်ယာမင်နေရာထိုင် နေတာမစွတာဟန်ချတ်ပေါ့”

“ဟန်ချတ်” ဟူသောစကားသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျိန်းသည် ပါးစပ်မှ “ဟန်ချတ်” ဟုအသံထွက်အောင်ပင် ယောင်၍အော်လိုက် ခဲ့၏။ ထို့နောက် အပေါ်ဆုံး လှေကားထစ်ပေါ်သို့ တက်၍ကြည့်ရှုလေရာ၊ မစွတ် နယုဆန်သည်လည်း အဘိုးကြီးပြောလိုက်သောစကားများကိုကြားရသဖြင့် နေရာမှထလာပြီးလျှင် သမီးဖြစ်သူ၏ နံဘေးသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူတို့သည် ဟိုတယ်၏ ညစာစားခန်းကြီးအတွင်းသို့ နှစ်ယောက် သားကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာမူလျက် ခန့်ညားထယ်ဝါသော ကုလားထိုင်တွင် အသက် (၄၀)ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင် ရလေ၏။ ထိုသူမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တုတ်ခိုင်ပြီးလျှင် အရောင်ထွက်၍ မည်းနက်သော မျက်လုံးများလည်းရှိရာ ဆံပင်နှင့် မျက်ခုံးတို့မှာလည်း မည်းမှောင် ခွပ်ထွေးလျက်ရှိလေသည်။ သူ၏အသံမှာ လူတစ်ဖက်သားကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် နိုင်သော လေသံမျိုးဖြစ်၍ ရယ်လိုက်သောအခါများတွင် ကျယ်လောင်စွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်တတ်၏။ သူ၏ ဟန်အမူအရာမှာ တင်းမာခက် ထန်သော အမူအရာမျိုးဖြစ်၍ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် သနားကရုဏာကင်း မဲ့သောအမူအရာမျိုးဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်နိုင်၏။ သို့သော်ခန့်ညားထယ်ဝါ၍ လူအများက မြောက်စားချီးကျူးခြင်းခံရသော ဟန်ပန်သွင်ပြင်မျိုး ရှိလေသည်။

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် မြို့တော်ဝန်ကိုကြည့်ကာ လွန်စွာပင် စိတ်ပါဝင်စားလျက်ရှိလေတော့၏။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ထူးဆန်း၍နေလေသည်။ မြို့တော်ဝန်မစွတာဟန်ချတ်၏ လက်ျာဘက်လက်အနီး တွင်ဖန်ခွက် ၃လုံးရှိသည့်အနက် ၂လုံးမှာ အရက်မရှိဘဲ ကျန်တစ်လုံးမှာမူ ရေ ထက်ဝက်ခန့်သာရှိ၏။ သို့နှင့်ဂျိန်းသည် သူ၏အနီးတွင်ရှိသော လူကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် “သူတို့က မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ဖန်ခွက်တွေထဲကို အရက်ထည့်မပေး တူးနော်”

“မဟုတ်ဘူးသူငယ်မရဲ့ မင်းကမသိဘူး။ ဒီလူက အရက်ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး။ ဟိုအရင်တုန်းက သူဟာ အရက်မသောက်တော့ပါဘူးလို့ ကျွမ်း သစ္စာကျိန်ဆိုခဲ့ရာအစ မသောက်ဘဲနေခဲ့တယ်လို့ပြောကြတယ်။ သူ့အဓိဋ္ဌာန်ထား တဲ့အချိန်စေ့ဘို့ ၂နစ်လို့သေးသတဲ့။ ဒီလူက မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဘဲ။ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် စိတ်အားထက်သန်နေရသလဲ မပြောတတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူဟာ ဘာကြောင့်ဒီလို လုပ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘူးကွဲ့ ကလေးမရဲ့”

“သူ့မိန်းမဘယ်တုန်းက သေရှာသလဲဟင်”

“မသိပါဘူးကွယ် သူကတစ်စတာတစ်ရစ်မြို့ကို မရောက်ခင်က ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ သူဟာ ဒီမြို့ကိုရောက်လာတဲ့အချိန်က ကောက်စည်းသမားတစ်ယောက် လုပ်ရပြီး အင်မတန်ဆင်းရဲရှာတယ်ကွဲ့”

“ဒီနောက်မှအလုပ်ကြီးစားပြီး တဖြည်းဖြည်းတက်လာတာ ဟော အခု ကြည့်စမ်း။ မြို့ပေါ်မှာ တကယ်အရေးပါအရာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ဂျုံတို့ မုယောစပါးတို့ မြင်းစာဂျုံတို့ ပြောင်းတို့ အဲဒီအသီးအနှံမျိုးတွေ မြို့ပေါ်မှာ အကြီးအကျယ် ရောင်းဝယ်တဲ့ နေရာမှန်သမျှ သူပါတာချည်းဘဲ။ ဒီ အရောင်းအဝယ်တွေကို အားလုံးသူအုပ်စိုးနေတယ် ဆိုပါတော့၊ နို့မေပဲလို့ မနစ် ကတော့စက်ပိုင်ရှင်တွေကို အင်မတန်ညံ့တဲ့ပြောင်းတွေ ပေးမိတဲ့အတွက် နဲ့တော့ သိက္ခာပျက်သွားတာပေါ့၊ အဲဒါသူရဲ့ မဟာအမှားတော်ကြီးပဲ ဟန်ချတ်ဝေးတဲ့ ဂျုံကိုကြိုက်ပြီး လုပ်တဲ့ပေါင်မုန့်ကဖြင့် ကြမ်းလိုက်တာကွယ် မပြောပါနဲ့တော့ ဒီဟာ မျိုးဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မကြုံဘူးပါဘူး။

ထိုသို့ပြောဆိုနေသောအချိန်၌ အတီးအမှုတ်အသံများလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျော့ပြောင်းငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ထိုအခါ ညစာစားပွဲလည်း ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ စကားများစ၍ ပြောကြတော့၏။ ညဉ့်ဦးယံမှာ သာယာလှပြီး လျှင် ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း ဖွင့်ထားသဖြင့်အတွင်းမှ စကားပြောသံများ ကောင်းစွာကြားရတော့၏။ ဟန်ချတ်၏အသံမှာ အလွန်ကျယ်လောင်၍ အခြား အသံများကိုပင်လျက်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် ငယ်စဉ်က သူကျင့်လည်ခဲ့ရ သော ကောက်စိုက် ကောက်စည်းလုပ်ငန်းနှင့်တစ်ကွာ ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ပြောပြလျက် သူ့အပေါ်တင်စီးလာသော လူလယ်တစ်ယောက်အား မည်းဘို့သို့ ပြန်၍ချလိုက်ပုံများကို အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြောလျက်ရှိလေ၏။

သူ့စကားအဆုံးတွင် လူတစ်ယောက်က

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ နားထောင်လို့ မပြီးပါဘူး။ ဒါထက်ပေါင်မုန့် တွေညှဲနေတာကကော ဘယ်လိုလဲခင်ဗျာ”

အသံမှာ စားပွဲထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ ချောင်ကျသော နေရာတစ်နေရာမှ လာ၍ ထိုနေရာမှ ထိုင်နေသူများမှာ အတန်ငယ် အောက်တန်းကျသော ကုန်သည်ကလေးများ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားများ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထို့နောက် အခြား သောအသံတစ်ခုက ဆက်လက်၍ ‘ဟုတ်တယ်ဗျ ခုတလော ပေါင်မုန့်တွေ သိပ် ညံ့နေတယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါအုံး’ ဟုအော်ဟစ်မေးမြန်လိုက်ပြန် လေသည်။

ဟန်ချတ်၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသထွင်လာဟန်ဖြင့် ညှိမည်း၍ သွားတော့ ၏။ ဟန်လုပ်သည့်အောင်မှပင် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ခြင်း စိတ်တိုခြင်းတို့၏ အရိပ် အရောင်များပေါ်ထွက်လာ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ခန့်က စိတ်လိုက်မန်ပါ လုပ်မိသဖြင့် မယားတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးရသော စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်မှုမျိုးပင် ဖြစ်တော့ ၏။ သို့သော် ဟန်ချတ်သည် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီးနောက်

“ကျုပ်က အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တစ်ခါတစ်လေ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှုကလေးတွေ ရှိချင်လဲရှိမယ်။ ဒီလောက်ကို တော့ခင်ဗျားတို့ခွင့်လွှတ်ကြဘို့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုကလည်း ကျုပ်တို့ ကောက်ရိတ်ချိန်တုန်းက ရာသီဥတုအင်မတန်ဆိုးရွားပြီး စိုစွတ်စွတ်ထဲမှာ ရိတ်ခဲ့ သိမ်းခဲ့ကြရတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားတို့မှတ်မိကြအုံးမှာပေါ့။ နောက် ကိုတော့ဒီလိုညံ့တဲ့အသီးအနှံတွေကို မဝယ်မိအောင် ကျုပ်ကြိုးစားပါမယ်”

ထိုအခါ ပရိသတ်အချို့၏ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်မောလိုက်သော အသံများ ထဲမှအသံတစ်သံက

“ဒါပေမယ့် ဝယ်ထားပြီးသားတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မကောင်းတဲ့ အညံ့တွေကို အသီးအနှံကောင်းတွေနဲ့ လဲပေးမလား”

ထိုအသံကိုကြားရသောအခါ ဟန်ချတ်၏ မျက်နှာမှာ ယခင်ကထက် ပို၍တင်းမာခက်ထန်လာတော့၏။ သူသည် မိမိစိတ်ကို ငြိမ်သက်စေလိုသော သဘောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အချိန်ယူသည့်အနေဖြင့်သော် လည်းကောင်းဖန်ခွက်ထဲမှ ရေကိုတစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် သောက်လိုက်၏။ ထိုနောက်လိုသောအချက်ကို တိုက်ရိုက်မဟုတ်လဲ သွယ်ဝိုက်သည့်အနေဖြင့်

“ကျုပ်မှာအလုပ်ကကြီးပြီး လူခွဲမရှိတော့ ဒုက္ခရောက်တာဘဲဗျာ။ နိုင် နိုင်နင်းနင်းမကြည့်နိုင်သလို ဖြစ်နေပြီး ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုကူညီပြီး အုပ်ချုပ်မယ့်

မန်နေဂျာတစ်ယောက်တောင် ငှားဖို့အမြန်စီမံနေရတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့အထဲက အခုလိုညံ့နေတဲ့ ဂျုံကို အနံ့အရသာပေါ့လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းကိုသိတဲ့လူများရှိရင် တဆိတ်ပြောစမ်းပါဗျာ။ ဂျုံညံ့တွေကို ကျုပ်ပြန်လဲပေး ပါ့မယ် နို့ပေမယ့် မလုပ်နိုင်တော့တာက ခက်တယ်ဗျာ”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဟန်ချတ်သည် ရှေ့သို့မဆက်နိုင်တော့ဘဲ စကား ဖြတ်လိုက်သောအခါ တစ်ခါတည်းထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အခန်း(၆)

နောက်ဆုံးအချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ နောက်ထပ်လူများ ရောက်လာသဖြင့် အပြင်ဘက်တွင် နားထောင်နေသော လူအုပ်မှာ ယခင်ကထက် တိုး၍လာတော့၏။ ထိုအချိန်၌ လူစိမ်းသူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်ရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက်ရောက်လာ၍ သူသည် လူအုပ်ထဲသို့မဝင်ဘဲ တောက်လျှောက်ဆက်သွားမည်ပြုပြီးမှ ဂျုံအကြောင်း ပေါင်မုန့်များအကြောင်း ဆွေးနွေးနေသလိုကြားလိုက်ရသောအခါ စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေလေ၏။

သူသည် နီမြန်းသော အသားအရေရှိ၍ ချိုသာသော မျက်နှာရှိပြီးလျှင် ပွင့်လင်းသော ဟန်အမူအရာလည်းရှိလေသည်။ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပြောင်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်မှာ သေးသေးသွယ်သွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြို့ဝန်ဟန်ချတ်၏ နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်စကားများကို ကြားရသောအခါ သူသည်မသိမသာပြုလိုက်ပြီးနောက်အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာ ပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးခြစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စာရွက်ကို ဆုတ်၍ခေါက်လိုက်ပြီးလျှင် စာရွက်ခေါက်ပေါ်တွင် လိပ်စာတစ်ခုကို ရေးလေသည်။ ဤသို့ရေးပြီးနောက် ဟိုတယ်တံခါးဝကိုဖိုကာ ပျင်းရိငြီးငွေ့သည့်အမူအရာဖြင့် ရပ်နေသော ဟိုတယ်စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ရှိရာသို့ လူအုပ်ကြားမှ တိုးဝင်၍သွားလေသည်။ သူသည် စာရွက်ကိုစားပွဲထိုးအား လှမ်းပေးရင်း

“ဒီစာကို မြို့ဝန်မင်းဆီချက်ချင်းပေးလိုက်စမ်းပါဌာ” ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိမ်းမှာ အနီးတွင် ရှိနေ၍အထက်ပါအချင်းအရာ

များကိုကောင်းစွာမြင်လိုက်ရ၏။ လူငယ်က ဆက်လက်၍ စားပွဲထိုးအား

“ဒီဟိုတယ်ထက် ... နည်းနည်းအကုန်အကျနည်းမဲ့ ဟိုတယ်ကောင်းကောင်းများမရှိဘူးလားခင်ဌာ ... ရှိရင်တဆိတ်ပြောစမ်းပါ”

ထိုအခါစားပွဲထိုးကလမ်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဒီနေရာနဲ့ အောက်နားဘက်ဆီမှာ သဘောသားသုံးယောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီကို သွားပေးတော့”

သို့နှင့် စကော့လူမျိုးဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိသော ထိုလူငယ်က ထင်းစားပွဲထိုးအားကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးလျှင် ၎င်းညွှန်ပြသောဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ စားပွဲထိုးသည် သူငယ်ပေးခဲ့သော စာရွက်ကလေးကို မြို့ဝန်မင်းထံသို့သွား၍ ပေးလေသည်။ မစွတာဟန်ချတ်သည် စာကို ဂရုစိုက်သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ဆွေမျှဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် သူ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသအရိပ်အရောင်များပျောက်ကွယ်ပြီးလျှင် ကြည်လင်အေးမြ၍ စိတ်ဝင်စားသောအမူအရာများပင် ပေါ်လာသည်ကို ဂျိမ်းသည်ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရ၏။

အချိန်မှာအတော်ပင် ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၍ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိမ်းသည် သူ၏မိခင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဇနာရီတောင်ထိုးပြီ မေမေ ဒီညကျွန်မတို့ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ” ဟုပြောလိုက်ရာ မိခင်ဖြစ်သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောသဖြင့် ဂျိမ်းကဆက်လက်၍ “ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်မတို့ သဘောသားသုံးယောက်ကိုပဲ သွားကြစို့လား မေမေ။ စာပွဲထိုးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီထမ်းဆိုင်က ကောင်းလည်းကောင်းတယ်။ အဖိုးလည်းသက်သာတယ်တဲ့”

သို့နှင့်ပင် မိခင်ဖြစ်သူကလည်း သဘောတူသည့်အတိုင်း သားအမိနှစ်ယောက်တို့သည် လမ်းအောက်ဖက်ရှိရာ ဟိုတယ်ဆီသို့ထွက်သွားကြလေသည်။

နောင်မကြာမီအချိန်အတွင်း မြို့ဝန်ဟန်ချတ်သည် ညစာစားပွဲခန်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် စည်းဝေးခန်းမကြီးတံခါး၌ သူ့အားစာပေးခဲ့သော စားပွဲထိုးအားတွေ့ရသဖြင့် ထိုစာကို မည်သူမည်ဝါပေးခဲ့ကြောင်း သိလိုသဖြင့် မေးမြန်းလေသည်ထိုအခါစာပွဲထိုးက

“လူကတော့ လူငယ်တစ်ယောက်ဘဲခင်ဗျ၊ ခရီးသည်တစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထက်တော့ စကော့လူမျိုးတစ်ယောက်ဘဲ စကားပြောပုံလဲတူတယ်”

“စာကို ဘယ်လိုရခဲ့တယ်လို့ကော ပြောသေးသလား”

၂၈ + ဒုတိယမြောက်

“မပြောပါဘူးခင်ဗျာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှာ ရပ်ပြီး သူကိုယ်တိုင် ရေးပေးခဲ့တာပါဘဲ”

“ဪ ... ကိုယ်တိုင်ရေးတယ်ဟုတ်လား။ ဒီသူငယ်ဒီဟိုတယ်ထဲ မှာရှိသလား”

“မရှိဘူးခင်ဗျာ ... သင်္ဘောသားသုံးယောက် ထမင်းဆိုင်ကို သွားတယ် လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

ဟန်ချတ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုနောက်သို့ ပစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေသည့်ဟန်ဖြင့် အပြင်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်စကြိန်လျှောက်လျက်ရှိ လေ၏။ ထိုနောက်သူ၏ အင်္ကျီနှင့်ဦးထုပ်ကို ယူပြီးလျှင်အပြင်သို့ ထွက်လာ၍ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ခေတ္တမျှရပ်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာပါးနေပြီဖြစ်၍ ဟန်ချတ်သည် သင်္ဘောသားသုံးယောက် ထမင်းဆိုင်ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ အတန်ငယ်လာမီသောအခါ ဂျည်လျား၍ မီးရောင်များ မှန်မှားမျှသာ လင်း၍နေ သောလမ်းကြားတစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုလမ်းကြားမှ အတွင်းဘက် သို့ဝင်သွားလေသည်။ ထိုနောက် ဟန်ချတ်သည်ထမင်းဆိုင်အပြင်ဘက်၌ ခေတ္တ မျှရပ်ပြီးလျှင် ဤနေရာမျိုးသို့လာရသည်မှာ မိမိ၏ သိက္ခာပင်နိမ့်ကျလေသလော ဟုစိတ်ထဲတွင် အတန်ငယ်မသုံးမသန့်ဖြစ်ကာ ခေတ္တမျှစဉ်းစား၍နေမိသေး၏။ ထို့နောက် သူသည် ထမင်းဆိုင်တံခါးပေါက်မှဝင်သွားလေသည်။

အခန်း(၇)

ထိုအချိန်၌ကား ဤထမင်းဆိုင်သို့ အယ်လစ်ဇဘက်ဂျိန်းတို့သားအမိ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ မိနစ် (၂၀)ခန့်မျှသာ ကြာရှိသေး၏။

သူတို့သည် ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက်မဝင်သေးဘဲ အတော် အတန်နေချင်စဖွယ်ကောင်းသည့် ထမင်းဆိုင်ကလေးအပြင်မှ ရပ်ကြည့်ကာ မိမိ တို့တွင်ပါသည့် ငွေကလေးနှင့်မှ လုံလောက်ပါမည်လောဟု စဉ်းစားလျက်ရှိကြ ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ အရဲစွန့်၍ ဝင်သွားလေရာ အိပ်ခန်းကလေးတစ်ခု ရရှိသဖြင့် အပန်းဖြေထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူမှာ အတော်အတန် သပ်ရပ်သေချာသည့် လက္ခဏာဖြင့် လမ်းကြားများကြမ်းပြင်များနှင့် အချို့ပြတင်းပေါက်များကို လူမြင်ကောင်းအောင် ပိတ်ချောအသစ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်ကို သတိပြုမိကြ၏။

မိခင်က အခန်းအခြေအနေကို လှမ်းကြည့်ယင်းသမီးဖြစ်သူအား

“ကောင်းလွန်းအားကြီးနေတယ် သမီးရယ် ဒို့မှာပါတဲ့ ငွေနဲ့ဖြစ်ပါမ လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ မေမေ၊ နို့ပေမယ့် သမီးတို့ဟာ တတ်နိုင်သမျှ ဂုဏ်သိက္ခာရှိအောင်နေရမယ် မဟုတ်လား”

“သမီးပြောတာလဲ ဟုတ်တာပေါ့၊ မစ္စတာဟန်ချက်ဆိုတာကလည်း အမေတို့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့စာရင် သူကအင်မတန်ကြီးမြင့်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့ကိုလဲ အသိပေးလို့လဲမဖြစ်သေးဘူး။ ကိုယ့် အိတ်ထဲက ငွေနဲ့ သုံးကြ ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့မေမေ နို့ပေမယ့် ကျွန်မကြည့်ပြီး လုပ်ပါအုံးမယ်။”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဂျမ်းသည် အောက်ထပ်သို့ လှေကားဆင်းသွားသည်။ သူ၏တင်းမာသော စိတ်ကလေးမှာ သူတို့မိသားစုအတွက် သက်သာမှုပေးခဲ့ရင်းအတွက် အတော်အတန် ဂုဏ်ငယ်သည့်အလုပ်ကိုပင် လုပ်တော့မည် ဟုစိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားသော စိတ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့်သူသည် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးထံသို့ သွားရောက်ကာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားစမြည် နှုတ်ဆက်ပြောဆိုပြီးနောက်

“ဪ ခါထက်ဒီညအလုပ်က အတော်များတယ်နော် ကျွန်မတို့သား အမိရောက်လာတာ အမေကလဲ ကောင်းကောင်းမကျန်းမာလေတော့ ဟိုတယ်မှာကျန်မနည်းနည်းပါးပါး ကူလုပ်ပေးပါရစေလားရှင် ကျန်မလုပ်တဲ့အခါကလေးနဲ့တည်းခိုတဲ့စရိတ်ကလေး နည်းနည်းပါးပါးပဲ ကာမိကာမိ ဆိုပြီးပြောရတာပါ” ဟုစကားစလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးသည် အယ်လစ်ဘောက်အား ဧတ္တမ္မ အကဲခတ်သည့်ဟန်ဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သဘောတူလက်ခံလိုက်လေသည်။ ဆိုင်အလုပ်ကို ကူညီပြီးလျှင် တည်းခိုခေးသောအလုပ်မှာ ဤဒေသတွင် အဆန်းမဟုတ်ပေ။ ထို့နောက် သဘောကောင်းဟန်ရှိသော မိန်းမကြီးသည် ဆိုင်ထဲတွင် လိုအပ်သမျှထားရာ နေရာများကို ဂျိန်းအားညွှန်ပြလျက်ရှိလေသည်။ အယ်လစ်ဘောက်သည် သူတို့သားအမိစားရန် ညစာကိုပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် အပေါ်ထပ် မှခေါင်းလောင်းသံ တစ်ခုကိုကြားလိုက်ရ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက “ဪ ခါဟာ ဒီဆိုင်မှာ တည်းနေတဲ့ စကော့လူမျိုးလူကောင်းတစ်ယောက်က ခေါ်တဲ့အသံနဲ့တူတယ်။ သူ့အတွက် ညစာအဆင်သင့်ရှိပလားဆိုတာ တစ်ဆင့်သွားကြည့်လိုက်ပါအေ။ တစ်ကယ်လိုပြင်ပြီးပြီဆိုရင် သူ့ဆီကိုသွားပို့လိုက်ပါ။ ဟောဒီအပေါ်က အခန်းဟာ သူနေတဲ့အခန်းဘဲ” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိမ်းသည် မီးဖိုဆီသို့သွားပြီး လျှင်ညစာပြင်ထားသော ဗန်းကိုအပေါ်အိပ်ခန်းဆီသို့ ယူခဲ့လေ၏။ ထိုအခန်းမှာ သူနှင့်သူ၏မိခင်တို့အား ပေးထားသော အခန်းကျဉ်းကလေးနှင့် အခန်းချင်းကပ်လျက်ရှိ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ စကော့လူမျိုးလူငယ်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မရှိချေ။ ထိုလူငယ်သည်ကား အခြားမဟုတ် “ဘုရင့်လက်ရုံးတော်”ခေါ်ဟုတ်တယ်ကြီးတွင် တွေ့ခဲ့ဘူးသော လူငယ်ပင်ဖြစ်တော့၏။ လူငယ်သည်သတင်းစာတစ်ဆောင်ကို မဖတ်ချင် ဖတ်ချင်ဟန်ဖြင့် ဖတ်လျက်ရှိလေရာ

ဂျိန်းဝင်လာသည်ကိုပင် သတိပြုမိဟန်မတူပေ။ သို့နှင့် သူသည် လူငယ်အား ကောင်းစွာမြင်ခွင့်ရတော့၏။ လူငယ်၏ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်ကို အလင်းရောင်တွင် မြင်ရ၍သပ်ရပ်စွာ ညပ်ထားသော ဆံပင်နှင့်တကွ လည်ဂုတ်ပေါ်၌ ကတ္တီပါကဲ့သို့ နူးညံ့စွာကျနေသော ဆံပင်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်လုံးပြာကြီးများကိုဖုံးနေသည့် ကောက်ကွေးသော မျက်ရစ်များကိုလည်းကောင်း၊ အချိုးအစားကျနစွာ ခပ်ကွေးကွေးရှိနေသည့် မျက်ခုံးများကိုလည်းကောင်း ဧတ္တမ္မအာရုံစိုက်လိုက်မိလေသည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ညစာထည့်ထားသော ဗန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သောအခါ လူငယ်ကပြုံး၍ မော်ကြည့်၏။ သို့သော် အယ်လစ်ဘောက်က တစ်စုံတစ်ရာ စကားပြန်မပြောဘဲ ပြန်၍လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။ လူငယ်က ပြုံးလိုက်သောအပြုံးမှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိခြင်း လက္ခဏာပင်ဖြစ်သည်ဟု အယ်လစ်ဘောက်သည် သူတို့သားအမိစားရန် ညစာကိုပြင်၍ မိမိတို့အခန်းတွင်းသို့ ယူလာသောအခါ သူ၏မိခင်မှာ ယခင်ကထားခဲ့သည့်နေရာ အိပ်ရာပေါ်တွင် အော့အန်အိပ်စက်လဲလျောင်းကာ မရှိတော့ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ပါးစပ်အပေါင်းသားဖြင့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတော်သင့်အေးသင့်သွား၏။ မိခင်က သမီးဖြစ်သူအားစကားမပြောရန် လက်တစ်ချောင်းထောင်၍ သတိပေးလိုက်၏။

ပထမသော် အယ်လစ်ဘောက်သည် သူ့မိခင် ခြေဟန်လက်ဟန်ပြသည့် အမိပွယ်ကိုနားမလည်သော်လည်း မကြာမီကောင်းစွာသိရှိရတော့၏။ သူတို့တည်းခိုနေသော အခန်းကျဉ်းကလေးမှာ စကော့လူမျိုးလူငယ်၏ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် ယခင်က အဝတ်အစားလဲသော အခန်းကလေး တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဘူးရာ ယခုတိုင် အခန်းနှစ်ခန်းကို ကူးနိုင်သည့် မလွယ်တခါးကလေး ရှိနေသေး၏။ တစ်ဖက်ခန်းကပြောလျှင် အခြားတစ်ဖက်က ကောင်းစွာကြားနိုင်လေသည်။

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဗန်းကိုချလိုက်သောအခါ သူ၏မိခင်က တီးတိုးလေသဖြင့်

“သူကွဲ့ မြို့ဝန်လေ”

“ဘယ်သူ”

“အို ကွယ် မြို့ဝန်လိုပြောနေမှဘဲ”

ထိုအချိန်၌ လူနစ်ယောက်တို့သည် အခြားဘက်ခန်းတွင် အချို့အချို့စကားပြောနေကြသည်ကို ကောင်းစွာကြားနေရတော့၏။ မီးဖိုခန်း၌ ဂျိမ်းသည်

သူတို့ညစာစားရန် ညစာကိုပြင်ဆင်ယူငင်နေသည့် အချိန်၌ ဟန်ချက်သည် ထမင်းဆိုင်အတွင်း ဝင်ရောက်လာကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ စကားပြောသံများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

(မြို့ဝန်၏အသံ) “ကျုပ်အခုဝင်လာတာက ကျုပ်ကိုယ်တိုင်အင်မတန် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးချင်လို့ဝင်လာခဲ့တာဘဲ နို့ပေမယ့် မောင်ဟာ ဒေါ်နယ်ဖာဖရေဘဲလားဆိုတာ ပထမမေးစမ်းပါရစေအုံးမောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ကျွန်တော်ပါတ်”

“ဒါဖြင့် မောင်ရေးလိုက်တဲ့ စာကလေးအတွက် ကျုပ်လိုက်လိုက် လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်။ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်မှာ အခုလက်တွေ့သိပ်အရေးကြီးနေတယ်။ ပြဿနာကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူးမောင်ရေ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဂျုံညံတွေအကြောင်းပဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မသိရိုးအမှန်ပါမောင်၊ ကျုပ်ကွန်တွယ်ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လူတွေလာပြီး ဆူကာ ပူကာမှကျုပ်သိရတော့တယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်မှာ သိပ်ခက်နေတာဘဲ ကျုပ်မှာ အခါလက်ရှိအိတ်တွေအများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ ဒီဂျုံညံတွေကို စားကောင်းအောင် အရသာပေါ်အောင် ပြုပြင်ပေးနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကလေးများ မောင်သိရင်တော့ ကျုပ်ဟာ အင်မတန်ဝမ်းသာပြီး မောင်ပြောတဲ့အကြံကို ကောင်းကောင်းလိုက်နာပါမယ် မောင်”

လူငယ်သည် တစ်မိနစ်နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ စဉ်းစားပြီးနောက် “ဒီမယ် ခင်ဗျာ၊ တစ်ဆိတ်ကြည့်ပါဦး ကျွန်တော်အိတ်ထဲက နမူနာကိုပြနိုင်ပါတယ်”

လူငယ်က အိတ်ဖွင့်ပြသောအသံကို သားအမိနှစ်ယောက်တို့ ကောင်းစွာကြားရ၏။ ထို့နောက် လူငယ်က “ဒီအထဲက အသီးအနှံတွေကိုပဲ လုပ်ပြရင် လုံလောက်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျား” ဟုပြောသံကြားရပြီးနောက် စကားရပ်၍သွားလေရာထိုအချိန်အတွင်း လူငယ်သည်သူ၏ဂျုံစေ့များကို တစ်စုံတရာပြုပြင်လုပ်ကိုင်နေဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ ထို့နောက်လူငယ်က ဆက်လက်၍ “ကဲ ဘယ်နဲ့ လဲခင်ဗျာ တဆိတ်မည်းကြည့်ပါအုံး”

“မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာပါပြီကော ဆိုပါတော့လေ အများကြီး ကောင်းလာပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ ဒီလောက်ဆိုရင် ကောင်းကောင်းကြီး သုံးပျော်ပါပြီ အခုကျွန်တော်လုပ်ပြတဲ့ နည်းအတိုင်းလုပ်ထားတာဘဲခင်ဗျာ။ နို့ပေမယ့်

ကျွန်တော်အမေရိက သွားမယ်ကြံနေတာပါ ကျွန်တော်လုပ်ပြတာ ဦးမင်းမှာ အသုံးကျသွားပြီး ဆိုရင်ဘဲ ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ”

(အဲ့အားသင့်သည့် အသံမျိုးဖြင့်) “ဘာပြောတယ် အမေရိကကို ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့သွားမလဲမောင် ကျုပ်နဲ့နေပြီး ကျုပ်ရဲ့ မန်နေဂျာလုပ်ပါလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်ဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ကမ္ဘာကိုလှည့်ပြီး ကြည့်ဘို့စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ထားပြီ”

“ဒီမှာ နေပါတော့လားမောင် မောင်ဟာကျုပ်ကို ကျေးဇူးအများကြီး ဖြစ်ထွန်းအောင်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ မောင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့မန်နေဂျာ လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်လခကောင်းကောင်းပေးပါ့မယ်”

လူငယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ငြိမ်၍နေလေသည်။ သို့နှင့် ဟန်ချက်မှာဆက်လက်၍

“မောင့်နေရာမှာ တခြားသူဟစ်ယောက်ယောက် ထားရင်ရနိုင်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် မောင်ကိုကျုပ်သဘောကျနေပြီး ဖာဖရေ မောင်ကိုကျုပ်ရရင် ကျုပ်ကောင်းကောင်း ဝမ်းသာအားရတော့မှာပဲ”

(ဖာဖရေက အတန်ငယ်တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့်) “ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ တစ်ကယ်ကို မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ ဪလူဆိုတာ ကံတရားကို ဘယ်သူမှမလွန်ဆန်နိုင်ဘူးနော်၊ ကဲလေ ဒါဖြင့် အမေရိကားကို ကျွန်တော်မသွားတော့ပါဘူး။ ဒီမှာ ခင်ဗျားမန်နေဂျာ လုပ်မါတော့မယ်” ဟန်ချက်သည် စိတ်ကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီဖာဖရေ၊ ဒီညတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး ညဉ့် လဲနက်နေပြီ ဒီတော့ နက်ဖြန်မနက်အိမ်ကိုလာပါ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အားလုံး စီစဉ်ကြတာပေါ့”

ထို့နောက် မြို့ဝန်ဟန်ချက်သည် ဖာဖရေအား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ထမင်းဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အခန်း(၈)

နောက်တစ်နေ့နံနက် နံနက်စာစားချိန်၌ မစ္စက်နယူဆန်သည် သမီး ဖြစ်သူအား “ဒါနဲ့ သမီးရေ ဟန်ချတ်ဟာ ဟိုသူငယ်ကို ချက်ချင်းဘဲ သဘောကျ သွားတဲ့အကြောင်း မေမေကတွေးနေတယ်ကွဲ့။” အခုမှတွေ့ရတဲ့ သူစိမ်းတစ် ယောက်ကိုတော့ အခုလိုကြင်ကြင်နာနာ လုပ်တယ်ဆိုရင် ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုရင် မပြောနဲ့တော့” ဟုလှမ်းပြောလိုက်၏။

သားအမိနှစ်ယောက်တို့သည် အကျိုးအကြောင်းကို အချိန်အတော် ကြာမျှ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းက ဟန်ချတ်ထံသို့သွားပြီးလျှင် သဘောသားတစ်ယောက်၏ မုဆိုးမဖြစ်သော သူ၏ ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဆူဆန်ဆိုသူသည် ဤမြို့သို့ရောက်ရှိနေ ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဟန်ချတ်အနေဖြင့် ၎င်းအားအသိအမှတ်ပြုမပြု သိလိုကြောင်း မေးပြန်းရန် သဘောတူဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

“တစ်ကယ်လို့ သူကအသိအမှတ်မပြုဘူးဆိုရင် မေမေလာခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘယ်သူမှမသိအောင် ဒီမြို့ကထွက်သွားပြီး ကိုယ့်ဌာနေကိုပြန်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သမီးကပြောပြပေါ့”

“သူကလက်ခံမယ်ဆိုရင်ကော မေမေ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မေမေ့ကို သူဘယ်တော့ တွေ့နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းစာတစ်စောင်ရေးလိုက်တို့ပြောပေါ့ သမီးရဲ့”

ထိုနေ့မှာဆွေးနွေးဖြစ်၍ အချိန်မှာလည်း ၁၀ နာရီထိုးပြီဖြစ်သောကြောင့်

အယ်လစ်ဘောက်သည် လမ်းမတော်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဟန်ချတ်၏ အိမ်မှာအလွန်ကောင်းမွန်သော အနီရောင်နှင့် အညိုရောင်ရောစပ်နေသည့် အုတ် များဖြင့်လှပစွာဆောက်လုပ်ထားခြင်းကြောင့် အလွယ်တကူတွေ့ရှိရလေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်နေသဖြင့် နောက်ဖေးဘက်ဥယျာဉ်ဆီသို့ လမ်းကြားကလေးမှ တောက်လျှောက်မြင်နိုင်၏။ အိမ်တွင်မေးမြန်းသောအခါ ဟန်ချတ်မှာ ပစ္စည်းများ သိုလှောင်သည့် ဂိုထောင်တွင်ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် အယ်လစ် ဘောက်သည် အုတ်တံတိုင်းတွင်ရှိသော တံခါးပေါက်တပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ပစ္စည်းဂိုထောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ထိုနေရာများတွင်ကား လှည်းများ ကောက်ရိုးပုံများရှိ၍ ယင်းတို့တို့ ကျော်လွန်ပြီးလျှင် ဆက်လက် လျှောက်သွားလေ၏။ အတန်ငယ် မော့မှန်းလာ သည့်တိုင်အောင် ရှာသောအခါမှ အလုပ်ရုံးခန်းကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရှိသဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်သည် ရုံးခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ “ဝင်ခဲ့လေ” ဟုအတွင်း မှအသံတစ်သံကိုကြားရလေသည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် အတွင်းဝင်သွားရာ သူ၏ရှေ့တွင် မြင်ရသမျှ ဂျုံပြောင်းကုန်သည်ကြီး မဟုတ်ဘဲ စကော့လူမျိုးလူငယ် ဖြစ်၍နေသည်ကိုတွေ့ ရ၏။ စကော့လူမျိုး မစ္စတာဟာဗရေးသည် ဂျုံစေ့တစ်ဆုပ်ကို တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက် သို့အပြန်အလှန် ပြောင်းလျက်ရှိနေလေသည်။

သူသည် အယ်လစ်ဘောက် ဝင်လာသည်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဘာကိစ္စပါလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်မမစ္စတာဟန်ချတ်ကို တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ဆိတ်စောင့်ပါဦးလားခင်ဗျာ သူအခုဘဲ လာပါလိမ့်မယ်”

သူစကားပြောပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် စကော့လူမျိုးလူငယ်သည် အယ်လစ်ဘောက်အား ထမင်းဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိဟန်မတူချေ။ သူသည် အလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေ သည်။ ထို့နောက် နေရာထိုင်ခင်းပေးသဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်သည် မစ္စတာဟန် ချတ်အလာကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

တခဏမျှကြာလျှင် မစ္စတာဟန်ချတ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ချိန်းက ‘ကျွန်မစကားပြောနိုင်ပါသလားရှင်’ ဟု ခပ်ရိုးရိုးပင် မေးလိုက်၏။ (ဟန်ချက်က မိန်းကလေးအား အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် “ပြောနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ရဲ့ မုဆိုးမဖြစ်တဲ့ ရှင်နဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်
တဲ့ဆူဆန်ဟာ ဒီမြို့ကိုရောက်နေတဲ့အကြောင်း ပြောရအောင်ကျွန်မကိုလွှတ်လို့
ကျွန်မလာပြောရပါတယ်ရှင်”

ဟန်ချက်၏ မျက်နှာမှာ အတန်ငယ် ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်သူကဲ့ ဆူဆန်သူအသက်ရှင်နေသေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ပြီးတော့ မင်းက သူ့သမီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် တစ်ယောက်တည်းသော သမီးဖြစ်ပါတယ်”

“မင်းနာမည် ဘယ်နှယ့်ခေါ်သလဲ မင်းရဲ့ ခရစ်ယာန်နာမည်ဆိုပါ

တော့”

“အယ်လစ်ဇဘက်ဂျိန်းလို့ခေါ်ပါတယ်”

“နယူဆန်လား”

“ဟုတ်ပါရှင် ကျွန်မနာမည် အယ်လစ်ဇဘက်ဂျိန်း နယူဆန်လို့ ခေါ်ပါ

တယ်”

ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဝေဒန်ရွာတွင် သူနှင့် ဆူဆန်တို့
အကြောင်းတို့ အဖြစ်အပျက်ကို မိန်းကလေးအား မပြောသေးဘဲ ထားသဖြင့်
မိန်းကလေးကလည်း မသိသေးကြောင်းသိရှိရ၏။ သူ၏ဇနီးသည်အပေါ်တွင်
သူကဆိုးခဲ့သည့်နှင့်အမျှ ဇနီးသည်က သစ္စာစောင့်ကာ သူ့အပေါ်၌ပြန်၍ပင်
ထောက်ထားငဲ့ညှာခဲ့သည်ကို သိရသဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည့်
အတွက်ဆူဆန်အား သူကပင်ပြန်၍ ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။

“ဒီမယ်ကွဲ ကလေးမရဲ့ မင်းပြောတဲ့သတင်းကြားရတာ ငါအင်မတန်
စိတ်ဝင်စားတယ်။ နို့ပေမယ့် ကိစ္စကအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်တော့
ဒို့များအိမ်ထဲသွားကြစို့လားကွယ်”

သို့နှင့်သူသည် ဂျိန်းအားရုံးခန်းအတွင်းမှ ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် နံရံရှိတံခါးမှ
ထွက်၍အိမ်ဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဟန်ချက်သည် အယ်လစ်ဇဘက်အား နေ
ရာထိုင်ခင်းများကိုပေးရင်း “ထိုင်ကွယ် ထိုင်” ဟုပြောကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလား
ထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်၍ အယ်လစ်ဇဘက်ဂျိန်း၏ မျက်နှာကို အားရလန်းစွာ
ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

“ဪ ခါထက်မင်းမေမေ ကျန်းကျန်မာမာရှိရဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျန်းမာပါတယ်ရှင် နို့ပေမယ့် တစ်လမ်းလုံးခြေကျင်
လျှောက်လာရလို့ မော့ပြီခရီးပန်းနေတာပါဘဲ”

“မင်းမေမေက သင်္ဘောသားမိန်းမဟုတ်စအဲဒီလူက ဘယ်တုန်းကသေ
တာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နိုဝင်ဘာလက သင်္ဘောပါပဲရှင်ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောပျက်
ပြီးပေးဆုံးရှုံးပါတယ်”

“ဖေဖေ” ဟူသော စကားလုံးကို ကြားလိုက်သောအခါ ဟန်ချက်က
မျက်ခုံးတစ်ဖက်ချို၍ မသိမသာပြုံးလိုက်သေး၏။

“နေပါအုံး မင်းတို့က ဘယ်ကလာတာလဲ အမေရိက ကလား၊ ဩစ
တြေးလျကလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင် ကျွန်မတို့အင်္ဂလန်မှာ နှစ်အတော်ကြာတယ် ကနေဒါ
ကဒီကိုရောက်လာတော့ ကျွန်မက ၁၂နှစ်သမီးရှိသေးတယ်”

“နေပါအုံး မင်းအမေက အခုဘယ်မှာလဲ”

“သင်္ဘောသားသုံးယောက် ထမင်းဆိုင်မှာပါရှင်”

“ဪ မင်းက သူ့သမီးအယ်လစ်ဇဘက်ဂျိန်းပေါ့”

ဟန်ချက်သည် နောက်ဆုံးစကားလုံးများကို ထပ်၍ရေရွတ်လိုက်ပြီး
လျှင်အယ်လစ်ဇဘက်ဂျိန်းအနီးသို့ ရောက်အောင်နေရာမှထ၍ လာကာမျက်နှာ
ကိုကပ်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်၍ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံး
များတွင်မျက်ရည်များ ဝဲလာသဖြင့် ဂျိန်းမမြင်စေရန် အခြားဘက်သို့ လှည့်၍
“အင်း ဒါဖြင့်ကျုပ်ဆီစာလေးတစ်စောင် မင်းမေမေဆီယူသွားပေါ့ကွယ် သူနဲ့လဲ
တွေ့ချင်ပါသေးတယ်” ဟုဖြေညှင်းစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

သူသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းရေးပြီးနောက်
စာအိတ်ထဲ၌လည်း (၅)ပေါင်တန်ငွေစက္ကူတစ်ချပ်နှင့် (၅)သျှိလင်ကို ထည့်လိုက်
၏။ ထို့နောက်စာအိတ်ကို အယ်လစ်ဇဘက်သို့ လှမ်းပေးရင်း

“ကဲ ဒီဟာသာ မင်းမေမေကို ပေးလိုက်ပေတော့ မင်းနဲ့ တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် အယ်လစ်ဇဘက်ဂျိန်း သိပ်ဝမ်းသာတာဘဲ”

လူချင်းခွဲခွာကာနီး၌ သူသည် အယ်လစ်ဇဘက်၏ လက်ကိုတင်းကျပ်
စွာတယုတယဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ ယခင်က ဤကဲ့သို့ မိတ်ဆွေများနှင့် ရင်းနှီး
နီးနီးနှုတ်မဆက်ခဲ့ဘူးသော အယ်လစ်ဇဘက်မှာ စိတ်ကို အတော်ပင်ထိခိုက်သွား
ရာ၏။ အညှီရောင် မျက်လုံးကြီးများတွင် မျက်ရည်များစို၍ လာရှာ၏။

၃၈ + ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထို့နောက် ဟန်ချတ်အား ဖြည်းဖြည်းချင်းသာစွာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးလျှင် ထမင်းဆိုင် သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

မိခင်ဖြစ်သူသည် သမီးအယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းပေးသော စာကိုဖတ်သော အခါ စိတ်ထဲ၌ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားရှာမိ၏။ စာမှာအောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

“ယခုညဉ့်(၈)နာရီအချိန်တွင် ဘတ်ခ်မောက်လမ်းရှိ ရောမဇာတ်ရုံ ဟောင်းကြီးတွင် ကျွန်ုပ်အားလာရောက်တွေ့ဆုံပါ။ နေရာမှာ ရှာ၍လွယ်ကူပါ သည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်သေးပါ။ မိန်းကလေးအား မင်းနှင့် ကျွန်ုပ် မတွေ့မချင်းဘာမှ မပြောပါနှင့်ဦး”

စာအိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ပေးလိုက်သော ငွေအကြောင်းကိုကား တစ်စုံ တစ်ရာဖော်ပြထားခြင်းမရှိချေ။ ငွေ၏ အရေအတွက်မှာ အရေးကြီးလှပေ၏။ သူသည် ၎င်းအားထိုငွေဖြင့် ပြန်၍ ဝယ်လိုက်ပြီဟူသော အဓိပ္ပါယ်ပေါက်သည်ကို ဖွင့်၍ပင် မပြောသော်လည်း နားလည်ရပေမည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး နေဝင်သည်အထိ ဆူဆန်သည် မိမိအား မစွတာ ဟန်ချတ်က ဖိတ်ထားကြောင်း သို့သော် အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း သွားရ မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သမီးဖြစ်သူအယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းအား ပြောပြီးလျှင် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ညနေစောင်း၍ နေဝင်သည်အထိ စိတ်ဂဏှာမငြိမ်နိုင်အောင် ရှိတော့ ၏။ သို့သော် သူသွားရောက်တွေ့ဆုံမည့် နေရာမှာ ဟန်ချတ်၏ အိမ်မဟုတ် ကြောင်းကိုမူ မပြောဘဲ ဖုံး၍ထားပြီးလျှင် သမီးဖြစ်သူအား စာကိုပင် ထုတ်၍ မပြချေ။

အခန်း(၉)

ဇနီးဖြစ်သူ ဆူဆန်အား ဟန်ချတ်က တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ချိန်းဆိုထားသော နေရာမှာ ရှေး ရောမလူမျိုးတို့ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည့် အားကစားဇာတ်ရုံ ဟောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် ကျန်ရှိရစ်ခဲ့သော အဆောက်အဦးဟောင်း ထဲမှ အလှအပဆုံးဖြစ်၏။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကွဲကွာနေခဲ့သော ဇနီးသည်နှင့် အခြားသူများ မမြင် ဘဲလုံခြုံစွာ စိတ်အေးလက်အေး တွေးနိုင်ရန် ဤနေရာသို့ တမင်သက်သက် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဟန်ချတ်သည် ဇနီးဖြစ်သူအား မည်သို့ မည်ပုံ နေထိုင် ကြမည်ဟူသော လမ်းစဉ်မချမှတ်ရသေးလျှင် မိမိအိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ရန် မသင့်သေး ဟုဆုံးဖြတ်ထား၏။

ဇာတ်ရုံဟောင်းကြီးမှာ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၍ မြောက်ဘက်နှင့်တောင် ဘက်စွန်းများ၌ အဝင်ပေါက်များရှိ၏။ ချိန်းဆိုထားသော နေရာမှာ ညဉ့်(၈)နာရီ အချိန်ဖြစ်၍ နေဝင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုဇာတ်ရုံကြီးအနီးသို့ ရောက်လာသူ များသည်၎င်း၏ အတိတ်ရာဇဝင်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိတတ်ကြ၏။ လူနှင့် လူချင်းတိုက်ပွဲများကို မဆိုထားဘဲဦး ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူတို့အား အပြစ်ပေး ရာနေရာလည်းဖြစ်ခဲ့၏။ ရာဇဝင်အရအားဖြင့် ခရစ်နှစ် ၁၇၀၅ ခုနှစ်တွင် မိန်းမ တစ်ယောက်သည် ၎င်း၏လင်ယောက်ျားအား သတ်သည့်အတွက် ထိုရုံကြီးထဲ ၌အပြစ်ပေးခြင်းခံခဲ့၏။ ရာဇဝတ်ကောင်အား ပထမဦးစွာ မသေမရှင် လည်ဝင်းကို ညစ်ပြီးနောက် လူတစ်သောင်းကျော်ခန့်ရှိသော ပရိတ်သတ်ရှေ့တွင် မီးရှို့၍

သတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ချိန်းဆိုသောနေရာတွင်ပင် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားဘွယ် ကောင်းလှပေ၏။

ချိန်းဆိုသောအချိန်မှာ (၈)နာရီဖြစ်၍ ထိုအချိန်မတိုင်မီကလေး၌ပင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် တရွေ့ရွေ့ရှေ့သို့ တိုးလာသည်ကို မြင်ရပြီးနောက် ကွင်း၏အလည်တွင် ဟန်ချက်နှင့်တွေ့ဆုံလေသည်။ မိန်းမသည် ငှင်း၏ ကိုယ်ကို ဟန်ချက်အားခပ်နွဲ့နွဲ့မှီလိုက်ရာ ဟန်ချက်က ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်၏။

“ငါမသောက်တော့ပါဘူးကွယ် ငါပြောတာကြားတယ်မဟုတ်လား ဆွဲဆန် ငါအခုအသောက်တော့ဘူးကွယ်။ မင်းအသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာသာ ငါသိရင်လားကွယ် ဆွဲဆန်ရယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာ ကြေငြာမယ်၊ အို မတွေ့တွေ့ဆောင်လိုက်ရှာမယ် နောက်ဆုံးသတင်း ကြားရတာက မင်းဟာဟိုလူနဲ့ တစ်ရပ်တစ်ကျေး လိုက်သွားပြီး လမ်းမှာသင်္ဘောပျက်သေပြီလို့ ငါထင်နေတယ်။ မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါလောက်တောင်စာတ်မြုပ်နေရတာလဲကွယ်”

“သူ့ကြောင့်ပေါ့မိုက်ရယ် တစ်ခြားအကြောင်းရှိနိုင်မလား။ သူ့ကို ကျွန်မသစ္စာရှိရမယ်လို့ ယူဆတယ်။ အရောင်းအဝယ်လုပ်တာလဲ ကျွန်မကို မိုက်တယ်ဘဲဆိုဆို ကျွန်မအနေနဲ့ တရားဝင်တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ရိုးရ အရတာလဲကွယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါ့မှာ အခုဒီလိုဖြစ်နေရတာ မဟုတ်လား”

“ဘာပြောတယ် မိုက်ကယ်”

“မင်း ... ငါနဲ့ နောက်အတူနေဘို့ ခက်နေတဲ့အကြောင်း ပြောတာပေါ့ကွဲ့။ နို့ပေမယ့် ... သမီးကလေး အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကိုတော့ ဒီအကြောင်းပြောလို့မဖြစ်သေးဘူးနော်။ ပြောလိုက်ရင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မုန်းသွားမယ်။ သူမုန်းတာကို ငါမခံနိုင်ဘူး”

ဤနေရာ၌ ဟန်ချက်သည် ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဇနီးဟောင်းအား ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လျက်

“ဒီတော့ ငါဟာအလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလဲ လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမြို့မှာ မြို့ဝန်လဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိရောပေါ့အဲဒါကြောင့် တိုက်စွဲမှာ အထူးသတိရှိဖို့လိုတယ်ကွယ်။ အရှက်တစ်ကွဲ အကျိုးနဲ့ဖြစ်မယ့် တို့အဖြစ်သနစ်တွေကို သမီးလေးသိမှာ စိုးရိမ်တယ်။ မင်းအပေါ်မှာ တစ်ခါက ငါမိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ခဲ့မိပြီ အခုတော့မှ ငါမိန်းမနဲ့ ငါ့သမီးပါဆိုပြီး ပြောင်ပြောင်ကြီးလက်ခံလို့

ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ ဆွဲဆန်ရယ်။ နို့ပေမယ့် ငါတစ်ခုစဉ်းစားထားတာရှိတယ်။ မင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်ဟာ သင်္ဘောသားနယူဆန်ရဲ့ ဇနီးဟောင်း မုဆိုးမသားအမိအဖြစ်နဲ့ မြို့ထဲမှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးငှားနေရမယ်။ ဒီနောက်မှ ခိုအချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း ချစ်ခင်လာတဲ့အနေနဲ့ လက်ထပ်မယ် အဲဒီလိုလုပ်မှ တို့လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စဟာ မပေါ်ဘဲနေပြီး ငါ့ဇနီးနဲ့ငါ့သမီးဟာ တစ်အိမ်ထဲငါနဲ့အတူနေရတော့ ငါမှာလဲ အတိုင်းမသိ စိတ်ချမ်းသာမှုရရော မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတော့ ရှင်လက်ထဲရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရှင် သဘောအတိုင်းလုပ်ရုံပါဘဲမိုက်ကယ်”

“အဲလေ ငါအခုပေးတဲ့အကြံကိုလည်း ထပ်ပြီး စဉ်းစားပါဦး။ တစ်ကယ်လို့ ဒီအကြံကို မင်းသဘောကျရင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှာငှားကြတာပေါ့။ လမ်းမတော်ဘက်မှ အိမ်ကောင်းတွေရှိတယ်”

“အဲဒီလမ်းမတော်ဘက်မှာ အဖိုးများမှာပေါ့ရှင်”

“အို ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တို့အကြံအဆင်ရင်ပြီးတာဘဲ။ ငွေအတွက် အရေးမကြီးပါဘူးဆွဲဆန်၊ ဪ ဒါနဲ့ နောက်ထပ်ငါနဲ့ မတွေ့ခင်မင်းမှာ သုံးဘိက္ခုတို့မှာ ကောရှီရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်”

“ထမင်းဆိုင်မှာ ... နေရတာကော ချမ်းချမ်းသာသာရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်ရှင်”

“တို့အကြောင်း သမီးကလေး သိမသွားရင်ဘဲ တော်ပါပြီကွယ်။ ဒါကို ငါအစိုးရိမ်ဆုံးပဲဟေ့”

“မသိပါဘူးရှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသိပါဘူး။ အိမ်မက်တောင် မမက်ပါဘူး”

“အင်း ... မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်”

(ခေတ္တမျှ အတန်ငယ်ငြိမ်သက်ပြီးနောက်) “ကျွန်မပြန်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတဲ့အကြံတော့ ကျွန်မသဘောကျပါတယ်။ ဒါမှလဲ လမ်းမုန့်ရောက်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကဲ ကျွန်မပြန်ပါရစေရှင်။ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကိုလဲ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆွေမျိုးမစွတာဟန်ချက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ကို မြို့ထဲပြောင်းနေစေချင်တဲ့ အကြောင်းပြောတယ်လို့ သမီးလေးကိုပြောရဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ဒီဟာတွေမင်းဘကြည့်ပြီး စိမ့်ပါတော့။ ငါလဲမင်းနဲ့

၄၂ + ခုန့်ရွှေမျှား

အတူပြန်ပါ့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင် သူများတွေ၊ တွေ့သွားရင် တစ်မျိုးတမည်ထင်နေပါဦးမယ်။ မိုးမချုပ်သေးပါဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်ဝံ့ပါတယ်”

“အင်း မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဒါနဲ့ မင်းကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ မင်းခွင့်လွှတ်တယ်နော် ဆူဆန်”

ဆူဆန်သည် နှုတ်မှတစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်လိုက်၏။ သို့သော် အဖြေဆေးသောအသံမှာ မကွဲပြားလှချေ။

“ကိစ္စမရှိဘူးကွယ် အချိန်တွေရှိပါတယ်။ ငါ့နောက်လုပ်မယ့် အလုပ်တွေကိုမင်းကြည့်ပြီးအကဲခတ်တာပေါ့။ သွားမယ်ဟေ့ ဆူဆန်သွားမယ်”

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာတွင် ခွဲခွာခဲ့ကြပြီးနောက် ဟန်ချတ်သည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

အခန်း(၁၀)

ဟန်ချတ်၏ စိတ်မှာ အတော်ပင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိရာ အိမ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် တည်ငြိမ်မှုမရသေးချေ။ သူသည် နဂိုအားဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် လူတစ်ယောက်အား ပေါ့ပေါ့တန်တန်ဖြင့် အလွယ်တကူ မိတ်ဖွဲ့တတ်သူမဟုတ်ချေ။ နုနယ်သိမ်မွေ့သော သူ၏နှလုံးသားထက် သူ၏ရင်ကျက်သောအရည်အချင်းအတွက် လူအများက ချီးကျူးခြင်းခံရသူဖြစ်လေသည်။ သူတွင် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်လည်း ဟူ၍လည်းမရှိချေ။ သို့နှင့် ထိုည၌အဖို့တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်စေ သူ၏ နှလုံးသား၌ ခံစားရသော ခံစားချက်တို့ကို တစ်ယောက်ယောက်ရှေ့၌ အံ့၍ချကာ ရင်ဖွင့်ပြောဆိုတော့မည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

သို့နှင့် သူ့အလွန်နှစ်သက်၍ ယုံကြည်အားထားသော စကော့လူမျိုးလူငယ်အား သတိရလေသည်။

ဟန်ချတ်သည် ဥယျာဉ်တံခါးပေါက် အတွင်းမှ ကုန်များသိုလှောင်ထားသော ခြံဘက်သို့ဝင်ခဲ့ရာ ရုံးခန်းပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်လေးထွက်နေသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် ဖာဖရေသည် ထိုအချိန်ထိ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိကြောင်း သိရလေသည်။ သူသည် ရုံးခန်းထဲဝင်ပြီးနောက်

“ကဲ လာလေ ဖာဖရေ ဒီညအတွက်တော်လောက်ပါပြီးကွယ်။ ဆက်ပြီး အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ အိမ်ထဲသွားပြီး ငါနဲ့အတူ ညစာစားကြရအောင်” ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဖာဖရေမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သူဖြစ်၍ မလိုက်လိုလှဘဲ သူ၏တည်းခိုခန်းသို့သာ ပြန်လိုသောဆန္ဒရှိ၏။ သို့သော် မိမိ၏ အလုပ်ရှင်သည် တစ်ကိုယ်တည်းနေသူဖြစ်သဖြင့် အားတုံ့အားနာဖြစ်ကာ ဟန်ချတ်၏ အိမ်ထဲသို့ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ညစာစားသောက်ပြီးသောအခါ ဟန်ချတ်က
“မင်းကုလားထိုင် မီးဖိုနားတိုးစမ်းပါဦးကွဲ့၊ မင်းကို ငါတစ်စုပြောချင်လို့ပါ”

ဟန်ချတ်သည် သူ၏လက်များကို ထွေးထွေးနွေးနွေးရှိစေရန် မီးဖိုတွင် ကပ်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“တို့နှစ်ယောက်ဟာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ချက်ချင်းတွေ့ချက်ချင်းမိတ်ဆွေဖြစ် ညီရင်းအစ်ကိုလို ချက်ချင်းရင်းနှီးသွားကြတာ အတော်တော့အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ အခုစပြီးတွေ့တော့ ပထမနေ့မှာပဲ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ပြီးတဲ့အခါ၊ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ မင်းကို ပြောချင်လာတယ်ဆိုတာ အဆန်းဘဲ နို့ပေမယ့် ကျုပ်မှာတစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမားမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး တိုင်ပင်စရာလဲ မရှိဘူးဖာဖရေ”

“ကျွန်တော်နားထောင်ရမှာ ဝမ်းသာလှပါတယ်ခင်ဗျာ တစ်ခုခုလဲ ကူညီပြီးပေးချင်ပါတယ်”

“ကျုပ်ဟာ အရင်က အခုအခြေအနေအတိုင်း မဟုတ်ခဲ့ဘူးမောင်ရဲ့ ကောက်ရိတ် ကောက်စည်းအလုပ်သမားတစ်ယောက် အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီး အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်”

“မြို့ထဲမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ရယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားရတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၉)နှစ်လောက်က ကျုပ်မိန်းမကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်ကွဲ့၊ အဲဒါကျုပ်အဖြစ်ဘဲ”

ထို့နောက် ဟန်ချတ်သည် ဇနီးသည်အား မည်ကဲ့သို့ ဆုံးရှုံးရပုံ၊ ၎င်းအားမည်သို့ကြိုးပမ်းရှာဖွေရပုံ၊ အရက်ကိုဖြတ်ရန် သန့်ဋ္ဌာန်ချခဲ့ပုံ၊ ထို့နောက် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော သူ၏ ဘဝခရီးကိုတစ်ကိုယ်တည်း မည်ကဲ့သို့ ရုန်းကန်လျှောက်လာခဲ့ရပုံ စသည်တို့ကို ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဟန်ချတ်က

“ဒီကနေ့ထိ ကျုပ်သားမယားအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ပါဘူး

မောင်ရယ် ဟော အခုတော့ သူပြန်ရောက်လာပြီကွဲ့”

“သူပြန်ရောက်လာပြီ ဟုတ်လားခင်ဗျာ ဒီလိုဆိုရင် ပြန်သိမ်းပိုက်ပြီး သူနဲ့အတူ နေရုံပေါ့ဗျာ အတိတ်ကိုလဲ မေ့လိုက်သလိုခင်ဗျာ”

“ဒီအတိုင်း ကျုပ်စိတ်ကူးထားတာပါဘဲ ကျုပ်မိန်းမဆုဆန်အတွက် ဒီလိုလုပ်တာဟာ လမ်းမှန်ဘဲ နို့ပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ဘာမှမသိရတော့ဘဲ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ တစ်ခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မဟုတ်မတရားလုပ်ရာ ရောက်သွားလိမ့်မယ်မောင်”

“အလို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

“ဒီလိုမောင်ရဲ့ ကျုပ်က ဂျာစီနယ်ကို အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ အထူးသဖြင့် အာလူးတို့၊ သစ်မြစ်တို့ရောင်းဝယ်တဲ့ ကိစ္စပေါ့မောင်ရယ် မကြာမကြာ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်မှာ အတော်ဘဲ မကျန်းမမာဖြစ်တယ်။ ဒီအခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်ကို ဆွေးမတော်မျိုးမတော်ဘဲနဲ့ ဂရုတစိုက်ကြင်ကြင်နာနာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိပြုစုရတယ်။ သူက ကျုပ်နဲ့ဟိုတယ်တစ်ခုထဲမှာ တည်းခိုနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဘဲ။ သူ့ဖခင်ကတော့ စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ယောက်ဘဲ။ သူ့ဖခင်ကတော့ စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ယောက် အခုတော့ သေရှာပါပြီ။ ဒီလိုနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အတိုဘဲချုပ်ပြီး ပြောပါရစေတော့ မောင်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်နီးစပ်ပြီး အတော်ဘဲ ချင်ခင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်အထိ ကျုပ်တို့ချင်းအဆက်အသွယ်ရှိတယ် ဆိုတာတော့ အသေးစိတ်မပြောပါရစေနဲ့တော့။ ရိုးရိုးဝန်ခံမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ လက်ထပ်ဖို့ပဲ။ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားတာက နောက်ဆုံး ကြိုးပမ်းချက်အနေနဲ့ ကျုပ်မိန်းမဆုဆန်ကို လိုက်ရှာမယ်။ အဲဒီလို ရှာလို့မှမတွေ့ရင် အင်းအခုတော့ ဆုဆန်ရောက်လာပြီ ဒီတော့ အရင်က ကျုပ်ကြံခဲ့တဲ့ အကြံပျက်ပါရောပေါ့မောင်ရဲ့”

ဒေါ်နယ်ဖာဖရေသည် ဟန်ချတ်အား အတော်ပင် ကရုဏာသက်မိရှာ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မချမ်းသာကြဘူးပေါ့ခင်ဗျာ၊ သနားစရာချည်းဘဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ပထမဆုံးဝတ္တရားကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးအပေါ်မှာ ကျင့်သုံးဖို့ဘဲ။ အဲဒါဘာမှယုံမှားစရာမရှိဘူး။ ဟိုအမျိုးသမီးအတွက်တော့။ ခင်ဗျားတို့မှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြီး သူ့ဆီကိုစာရေးလိုက်ရုံပေါ့ခင်ဗျာ။ သူက ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“မောင်ပြောတာမှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် သူ့ဆီကိုလဲ သူ့ရဲ့ နေရေးထိုင်

၄၆ + ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရေးအတွက် ငွေတော့လောက်လောက်ငင ပို့လိုက်ရလိမ့်ဦးမယ်။ ကံ မောင်ဘဲစာ တစ်စောင်ကျပ်အတွက် ရေးပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်က စာအရေးအသားမကောင်းလှ ပေဘူး။”

သို့နှင့်ဒေါ်နယ်ဖာဖရေးသည် ဂျာစီနယ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အတွက်စာတစ်စောင်ကို ကောင်းမွန်စွာ စီကုံးရေးသားပေးရလေသည်။ ဟန်ချတ် သည်ထိုစာနှင့်အတူ ချက်လက်မှတ်တစောင်ကိုလည်း စာအိတ်တွင်ထည့်လိုက် ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် စာတိုက်သို့သွား၍ ထည့်လိုက်၏။

စာတိုက်မှ လမ်းလျှောက်ပြန်လာသောအခါ “အင်း ဒီကိစ္စတွေ ဒါလောက် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပြီးနိုင်ပါ့မလားကွယ် ဟိုက သူငယ်မလဲ သနား တော့သနားစရာကောင်းဖြစ်နေပြီ နို့ပေမယ့် အခုချက်ချင်းလက်ငင်းလုပ်ရမှာက ဆွဲဆန်ကိစ္စဘဲ”

အခန်း(၁၁)

ရက်သတ္တပတ်တစ်ခန့်ကြာသောအခါ ယခင်က စီမံထားပြီးဖြစ်သည့် အတိုင်းဟန်ချတ်သည် မစ္စနယူဆန်အမည်ဖြင့် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ငှားရမ်း ခဲ့လေ၏။ ထိုအိမ်ကလေးမှာ မြို့၏ အနောက်ပိုင်းတွင်ရှိ၍ “ရောမတ်တိုင်း” ခေါ်နေရာအနီးတွင် တည်ရှိလေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့၍ အဆခံတစ် ယောက်နှစ်ယောက်ပင်ထားကာ ထိုအိမ်ကလေး၌ နေသားတစ်ကျရှိနေသောအခါ ဟန်ချတ်သည် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဝတ္တရားတစ်ခုခုကို မကြာခဏ ရောက်လာတတ်၍ လက်ဖက်ရည်များပင်သောက်ကာ အေးအေးဆေးဆေး နေလေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ အိမ်တွင် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမရှိသည့် အခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်သည့်တွင် ဟန်ချတ်က

“ကဲ ဘယ်နေ့ ကျုပ်တို့လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ အခုလိုအခွင့်အရေးရတဲ့ အချိန်မှာ ပြောစမ်းပါဦးဆွဲဆန်ရယ်”

ဆွဲဆန်သည် ငြိမ်သက်၍နေ၏။ ထိုနောက်အတန်ကြာမှ “ဒီမယ် မိုက်ကယ် ဒီကိစ္စရှင်လာရတာ အချိန်လဲကုန်တယ် ရှင်မှာလဲ ဒုက္ခကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်မဘာမှမမျှော်လင့်ထားလို့ ပြောတာမဟုတ် ဘူးနော်”

ဆွဲဆန်သည် စိတ်ထဲက ကျေးဇူးတင်ရင်း အိမ်ခန်းကလေးနှင့်တကွ သူပေးထားသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို အမှတ်မထင်ကြည့်နေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ ဒီအိမ်ကလေးငှားထားရလို့ ကျုပ်မှာ ဝန်မလေး

ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလာလို့ အချိန်ကုန်တယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချရ တဲ့လက်ထောက်တစ်ယောက်ကို ငှားထားပြီးပါပြီဆန်ရဲ့။ သူ့ကို လုံးလုံးမျက် နှာလွှဲရတဲ့အခါ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ကွဲလာလာတွေအတိုးချပြီး မင်းနဲ့ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရုံဘဲ”

ဟန်ချတ်သည် အချိန်မှန်မှန် သွားရုံမျှမက သွားသောအခေါက်များ လည်းယခင်ကထက် များ၍လာရာ နောက်ဆုံးတွင် မြို့ဝန်မင်းက အရွယ်ကောင်း မဆိုးမလေးနှင့် မစွနယူဆန်နှင့် လက်ထပ်တော့မည်အကြောင်း ကြေငြာလိုက်သော အခါကတစ်တောပရစ်(၇) မြို့သူမြို့သားအပေါင်းမှာ များစွာမအံ့သြလှတော့ပေ။ ဟန်ချတ်က မြန်မြန်ဆန်ဆန်လက်ထပ်ရန် တောင်းဆိုလာသောအခါ အပြင်တွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိလှသော သူ၏အတွင်းစိတ်ကို မည်သူမျှ အကဲခတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ၏ အကြောင်းရင်းပထမရည်ရွယ်ချက်မှာ ယခင်က နှစ်ပေါင်းများ စွာကုန်စိုက် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော ဇနီးဆူဆန်အပေါ်တွင် ပေးဆပ်ရမည့် ဝတ္တရားကို ပေးဆပ်ခြင်းဖြစ်၍၊ ဒုတိယရည်ရွယ်ချက်မှာ သမီးကလေးအား တင့်တင့်တယ် တယ်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထားလိုသော အချက်ပင်ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းရင်းအဖြစ် မှန်ကိုဒေါ်နယ်ဖာဖရေ တစ်ယောက်သာသိ၍ သူကလည်း မည်သူ့အားမျှ ထုတ် ဖော်ဖွင့်ဟ၍ မပြောခဲ့ချေ။

ဇွေရာသီကုန်ဆုံးသော အချိန်၌ဆူဆန်သည် “မစ္စတာဟန်ချတ်” အမည် ကိုခံယူကာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မြို့ဝန်မင်း၏ အိမ်ကြီးသို့ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ရာ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ဟန်ချတ်သည် ဇနီးသည်နှင့် အယ်လစ်စ ဘက်ဂျိန်းတို့အား စိတ်ချမ်းသာနိုင်သမျှ ချမ်းသာအောင် အရာရာတွင် လိုလေ သေးမရှိ ကောင်းစွာပြုစုစောင့်ရှောက်လေတော့၏။

ဤအချိန်၌ ဟန်ချတ်၏ အလုပ်ကို ဒေါ်နယ်ဖာဖရေက မန်နေဂျာ အဖြစ်ဖြင့် အုပ်စီးလုပ်ကိုင်လျက်ရှိခဲ့ရာ အလုပ်မှာ ယခင်အချိန်များကထက် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး၍ လာတော့၏အလုပ်နှင့်ရင်ဆိုင်မန်နေဂျာတို့သည်လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခွဲ၍မရအောင်ချစ်ခင်သင့်မြတ်လျက်ရှိကြ၏။ အလုပ်တွင်တစ်ကိုယ်တည်း ကြံခဲ့ရသော ဟန်ချတ်မှာ ဒေါ်နယ်ဖာဖရေ ရောက်လာသောအခါမှ အစဉ်အမြဲ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ရလျက် မြို့ဝန်ဖြစ်သူ ဟန်ချတ်ကလည်း ဒေါ်နယ် ဖာဖရေအားညီအရင်းကဲ့သို့ မှတ်ထင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ချစ်ခင်ရင်းနှီး မှုမျိုးဆွေကလေးမှာ ဖုန်တောသို့ ပစ်ချခြင်းခံရသော်လည်း ဖုန်တောထဲ၌ပင် အမြဲစိတ် တွယ်ခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ပြတင်း ပေါက်တစ်ခုမှ အပြင်သို့ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေစဉ် လူနစ်ယောက်ရပ်၍ စကားပြောနေ သည်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ အချိန်မှာ ညနေ ၆နာရီခန့်ရှိ၍ဖြစ်၍ အလုပ်သမားများ သည်မိမိတို့အိမ်သို့ အသီးသီးပြန်၍နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ အလုပ်ခွင်မှ နောက် ဆုံးထွက်လာသူမှာ ဝန်းဝိုင်းသော ပခုံးရှိသည့် အသက် ၁၉-၂၀ခန့်အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ထိုသူငယ်၏ ပါးစပ်မှာလည်း မေးရိုးပင်မရှိသကဲ့သို့ ဟင်းလင်းပွင့်၍နေ၏။ ထိုသူကခါးဝသို့ အထွက်၌ ဟန်ချက်က

“ဒီမယ်ဟေ့ အက်ဗယ်ဝှစ်တယ်၊ နက်ဖြန်မနက်အလုပ်ချိန် အမှီလာ နော်၊ မင်းကိုငါ နောက်ထပ် သတိမပေးတော့ဘူး။ ကြားလား”

ဤကဲ့သို့ သတိပေးခြင်းမှာ အလုပ်ရှင် ဟန်ချတ်ဘက်တွင် အကြောင်း လုံလောက်စွာရှိ၏။ အက်ဗယ်မှာ အလွန်အအိပ်ကြီးသောသူ တစ်ယောက်ဖြစ် သည့်အတိုင်းအလုပ်ခွင်သို့ အချိန်နောက်ကျ၍ ရောက်လာလေ့ရှိ၏။ ၎င်းမှာ ဆေးကု၍မရသော ရောဂါတစ်မျိုးနှင့်တူ၍ သနားဘွယ်လည်း ကောင်းလှ၏။ ညဉ့်အချိန်၌ သူသည် ခြေမကိုကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်ပြီးလျှင် ကြိုးကို ပြတင်း ပေါက်မှအပြင်သို့ချထား၏။ အကယ်၍ သူ၏မိတ်ဆွေများက ကြိုးကိုလာ၍ဆွဲ ရန်မေ့လျော့နေသော အခါများ၌ မည်သည့်အခါများ၌ စောစောမနီးဘဲ အချိန်မီ မရောက်တော့ချေ။ ယခုရေးသားလျက်ရှိသော သတင်းပတ်အတွင်း၌ သူသည် ၂ ရက်ဆက်၍နောက်ကျလေရာ သူ၏အဖော်မှာ တစ်နာရီနီးပါးမျှ ၎င်းအားစောင့် ၍နေကြရ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း ဟန်ချတ်က ကြိမ်းမောင်းသတိပေး ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ “အက်ဗယ်”သည် အချိန်မီပေါ်လာချေ။ ၆ နာရီထိုးသော်လည်း သူ့အား အရိပ်အယောင်မမြင်ရသေးချေ။ ၆နာရီခွဲသောအခါ မစ္စတာဟန်ချတ်သည် အလုပ်ခွင်သို့ရောက်လာ၍ အက်ဗယ်နှင့်အတူ လှည်း မောင်းနေကျသူသည် အက်ဗယ်အား မိနစ် ၂၀ မျှစောင့်ဆိုင်း၍ နေရ၏။ သို့သော် အက်ဗယ်အိမ်သို့ သူသွား၍ သတိမပေးနိုင်မီ ဟန်ချတ်သည် ရှူးရှူးရှူးရှူးဖြစ် ကာ

“ဘယ်မှလဲဟေ့ အက်ဗယ်ဝှစ်တယ်။ မလာပြန်ဘူးပေါ့လေ ဟုတ်စ။ ငါသတိပေးထားရက်နဲ့ ဒီကောင်ဒီလိုလုပ်တယ်။ ဒီအကောင်ကို ကောင်းကောင်း သတိပေးထားမှ နဲ့နဲကလေးမှ အသုံးကျမယ်အကောင်မဟုတ်ဘူးဟု ဟစ်သော် ပြောလိုက်၏”

သူသည် အက်ဗယ်အိမ်သို့ ချက်ချင်းလိုက်သွားပြီးလျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အိမ်တွင်းရှိ ဝှစ်တယ်၏ အိပ်ရာဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ဒေသဖြင့်အသံကုန်ဟစ်၍ နှိုးလိုက်သောကြောင့် ဝှစ်တယ်သည် အိပ်ရာမှ ချက်ချင်းနိုးလာလေတော့သည် မိမိအားအိပ်ရာပေါ်တွင် ကုန်း၍နိုးနေသော အလုပ်ရှင်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သူသည် အိပ်ရာမှ ဂမ္မူးရှူးတိုးခနဲ၍ ထလိုက်ပြီးလျှင် အဝတ်အစားများဝတ်ရန် ဟန်ပြင်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ထစမ်း။ စတိုခန်းကို အခုချက်ချင်းသွား၊ မင်းကို သင်ခန်းစာတစ်ခုပေးရမယ် သွားကွယ် သွားဆိုချက်ချင်းသွားစမ်း။ မင်းဘောင်း ဘိတွေဘာတွေက ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

သို့နှင့် ဝှစ်တယ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်၍စွတ်လိုက်ပြီးနောက် ဖိနပ်ကိုပင် လှေကားရင်းမှ ကမန်းကတမ်း စီးရ ရှာ၏။ ထို့နောက်သူသည် လမ်းလျှောက်ပြေးသွားလေရာ ၎င်းနောက်မှဟန်ချတ် လည်ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်လောက်၌ ခေါ်နယ်ဖာဖရားသည် ဟန်ချတ်နှင့်တွေ့ရန် ၎င်း၏ အိမ်သို့ရောက်ရှိလာရာ တံခါးမှအထွက်တွင် နံနက်အလင်းရောင်ကြောင့် ခပ် ဖြူဖြူအရာတစ်ခု လေထဲ၌ တဖြတ်ဖြတ် လွင့်နေသည်ကို မြင်ကသဖြင့် ဂရုပြုကြည့် မိသောအခါ “ဝှစ်တယ်”၏ ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှ အပြင်သို့ထွက်နေသော ရုပ် အင်္ကျီဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

သို့နှင့်သူသည် အက်ဗယ်၏လည်းနောက်သို့လိုက်ကာ “အလို ဘုရားရေ ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့ အိမ်မြန်မြန်ပြန်ပြီး ဘောင်းဘီများ ဝတ်စမ်းပါအုံးကွယ် အလုပ်လာရင်း လူချင်းတူအောင် လာမှပေါ့” ဟုဟစ်အော် လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်ဟန်ချတ်သည် မနီးမဝေး၌ ရှိနေလေသည်။

မန်နေဂျာသည် ဟစ်အော်ပြောဆိုလိုက်သော အသံကိုကြားသောအခါ အက်ဗယ်က “မပြန်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး မစွတာဟန်ချက်က ပြောထားတယ်”

“မစွတာဟန်ချတ် ပြောတာအရေးမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အခုချက်ချင်း သွားပြီးအဝတ်ဝတ်စမ်း အအေးမိပြီးသေလိမ့်မယ်”

ဤသို့ရှိစဉ် “အလို အလို ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲဟေ့၊ ဒီအကောင်ကို ဘယ်သူကပြန်လွှတ်လိုက်သလဲကွ” ဟုပြောလိုက်သော ဟန်ချက်၏အသံကို နောက်မှကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ ဟန်ချတ်မှာ သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ လေပြီ။

အလုပ်ရုံအတွင်းမှ လူများသည် ဖာဖရားအားကြည့်ရှုလျက် ရှိကြ၏။ ထိုအခါဒေါ်နယ်ဖာဖရားက

“ကျွန်တော်လွတ်တယ်ခင်ဗျ၊ ဒီလောက်ဆိုရင်တော်လောက်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

“မတော်နိုင်ဘူးဟေ့ မဝတ်ရဘူးလို့ ငါပြောထားတယ်။ ကိုင်း - ဝှစ်တယ် မင်းလည်းပေါ်တက်”

“ဒီမှာ ကျွန်တော်က မန်နေဂျာမဟုတ်လား သူအိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်ဝတ် ရင် ဝတ်ရ၊ ဒီလိုမှ မဝတ်ရဘူးဆိုရင် အလုပ်က တစ်ခါတည်းထွက်တယ်”

ဟန်ချက်သည် ဖာဖရားအားကြည့်လိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ နိမ့်နိမ့် ပြီးလျှင်တင်းမာခက်ထန်သော အသွင်ကိုဆောင်လျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး နောက် ဒေါ်နယ်သည် ဟန်ချက်ထံသို့ သွားရောက်ကာ “လာပါဦးဗျ ခင်ဗျားလို့ နေရာမျိုးမှာ နေတဲ့လူက ကျွန်တော်ထက်ပိုသင့်ပါတယ်ဗျာ ဒီလိုလုပ်တာဟာ ခင်ဗျားအတွက် သိက္ခာပျက်ပါတယ်”

“ဒီအကောင်မျိုးကို မှတ်လောက်အောင် ဒီလိုလုပ်ရတာကိုးကွဲ့”

ဟန်ချက်သည် စိတ်ဆိုးနေသော ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြန်၍ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် နာကျည်းစွာခံရသည်အသံမျိုးဖြင့် ဆက်လက် ၍

“ဒီမယ် ဖာဖရား မင်းငါ့ကို လူတွေရှေ့မှာ ဘာပြုလို့ ဒီလိုပြောသလဲ တစ်ကယ်လို့ ပြောချင်းပြောရင် တို့နှစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့အခါမှ ပြောသင့်တယ် မဟုတ်လား” ဟုပြောကာ ချာကနဲလှည့်၍ ထွက်သွားပြီးနောက် အလုပ်ရုံထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဟန်ချတ်သည် အက်ဗယ်ဝှစ်တယ်၏ အမေအိုကြီးအား လွန်ခဲ့သော ဆောင်းအတွင်းက ကျောက်မီးသွေးများနှင့် စားရေရှိကွာများပေးကမ်းခဲ့ဘူး ကြောင်း နေ့လည်တွင် အလုပ်သမားများထံမှ ကြားသိရသဖြင့် ဖာဖရားသည် သူ၏ အလုပ်ရှင်ပေါ်တွင် ပို၍ကျွေးဇူးတင်မိ၏။ သို့သော် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ဟန်ချက်သည် စိတ်တိုနေသည်ဟန်ဖြင့် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ၏။ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ပြောင်းဆန်အချို့ကို အပေါ်သို့ တင်ရမည် မလှင် ရမည်ကို သွားရောက် မေးမြန်းသောအခါ၌ပင် “သွား ငါ့လာမမေးနဲ့ ဖာဖရားကို သွားမေးချေ။ သူက ဒီမှာ ဆရာကွ” တို့တောင်းစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ အသေးအဖွဲ့ကစွဲကလေးများ၌ပင် လူများသည် မိမိထက်ဖာဖရားအား

ပို၍တိုင်ပင်ခြင်း၊ ဆက်ဆံပြုကြသည်ကို ဟန်ချက်သိရှိလာလေတော့၏။ တစ်နေ့ သ၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ဖခင်ကြီးဆုံးသွားသဖြင့် ၎င်း၏ပြောင်းဆန်များ၊ မျက်ခြောက်များကို မည်သို့မည်ပုံ တာရှည်ခံအောင် သိုလှောင်ရမည့်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လာရောက်အကြံဉာဏ်ပေးပါရန် ဖာဖရေထံသို့ လူလွတ်၍ စာတစ်စောင်ပေးလိုက်၏။ လွှတ်လိုက်သော သူမှာသူငယ်ကလေးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ အလုပ်ရုံတွင် ဟန်ချက်အား ပေးလိုက်လေ၏။ ဟန်ချက်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက်

“ကောင်းပြီဟေ့ သူငယ် ... ငါနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်”

“ဒါထက် မစွတာဖာဖရေ ... မလာဘူးလားခင်ဗျာ”

“လူတွေက ဖာဖရေကို ဟာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လိုချင်ရတာလဲကွ”

(သူငယ်လေးက ရိုးသားစွာဖြင့်) “ဒါကတော့ သူ့ကို သဘောကျလို့ နဲ့တူပါတယ်ခင်ဗျာ သူတို့ပြောတာက ဖာဖရေဟာ မစွတာဟန်ချက်ထက် ပိုပြီး ဆော်တယ်စိတ်လဲပိုပြီးရှည်တယ် ပိုပြီးလဲနားလည်တယ်လို့ပြောကြပါတယ်။ ဒီမှာသူလူကြီးဖြစ်စေချင်လို့လဲ ပြောကြပါတယ်ခင်ဗျာ”

(ဟန်ချက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်) “အလကား အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေက ကဲ မင်းပြန်သွားနက်ဖြန်ငါလာပြီး မြက်ခြောက်တွေကို တန်ဖိုးဖြတ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက် ငါပြောတာမင်းနားလည်လား”

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသော မပြောပလောက်သည့် အသေးအဖွဲကိစ္စကလေးများသည် ဟန်ချက်၏ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ကို တစ်ဖြည်းဖြည်းလှုံဆော်၍ လာခဲ့၏။ သို့နှင့်ဖာဖရေအပေါ်တွင် သူ၏ဆက်ဆံပုံအပြုအမူများသည် ပြောင်းလဲ၍ လာခဲ့၏။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုဟန်ဆောင်သော်လည်း သူ၏အပြုအမူများမှာ ဝတ်ကျေတန်းကျေမျှသာ ဖြစ်ပြီးလျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ ဖာဖရေအပေါ်၌ ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ထားရှိခဲ့သော မေတ္တာစိတ်များသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျက်ပြယ်၍ လာခဲ့လေတော့၏။

အခန်း(၁၂)

ဤသို့ဖြင့် ထိုနည်းအတိုင်း သူတို့အချင်းချင်း ဆက်ဆံလာခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် မြို့သူမြို့သားများအတွက် အစဉ်အလာအရ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကျင်းပရန် အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ယင်းကိစ္စမှာ တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် ပတ်သက်သည်ကိစ္စဖြစ်သော်လည်း ကတိစတာဘရစ်(ဂျ)မြို့မှာ နဂိုကပင် နှေးနှေးကွေးကွေး ပြုလုပ်တတ်သည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်၍နေ၏။ သို့နှင့်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်နယ်စာဖရေသည် ယင်းကိစ္စကို ဟန်ချက်သတိစေရန် ၎င်းထံမှ ထိုပွဲတော်နေ့ ကျင်းပနိုင်ရန်အတွက် သူနှင့်အခြားသူများအား ရွက်ထည်မိုးကာများ ငှားရမ်းပါမည့်အကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဟန်ချက်က “မင်းလိုချင်သလောက်ယူသွားကွာ” ဟုသံပြတ်ဖြင့်ပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ ထိုကိစ္စများကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ အများပြည်သူတို့နှင့်ဆိုင်သော ထိုရက်အားနေ့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ရန် စီမံ၍ မထားမိခြင်းမှာ သူ၏အမှားပင် ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ ယင်းအလုပ်မှာ မြို့ဝန်၏ အလုပ်ဝတ္တရားပင်ဖြစ်၍ တစ်ဖက်မှ ဖာဖရေ၏ အစီအစဉ်များကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်လျက် ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ရပ် ခမ်းနားစွာ ကျင်းပနိုင်ရန် စတင်လုပ်ကိုင်လေတော့၏။

ကတိစတာဘရစ်(ဂျ)မြို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် မြက်နုကလေးများ လှပစွာ ခေါက်၍နေသော တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုရှိရာ ၎င်းမှနေ၍ ကြည့်လျှင် မိုင်ပေါင်းများစွာအတွင်းရှိ စိုပြေလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နိုင်၏။ ဤသို့

သာသာလှပသော ကုန်းမြင့်ကလေး၌ပင် ဟန်ချက်သည် သူ၏ ဧည့်ခံပွဲကို ကျင်းပရန်ရည်ရွယ်ထား၏။ သို့နှင့် သူ၏ ဧည့်ခံပွဲရှင်ပွဲတွင် ကစားခန်းစားမျိုးစုံပါဝင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာပြီးလျှင် အလုပ်သမားများကိုလည်း လိုအပ်သမျှ အလုပ်များကို ချက်ချင်းပင် လုပ်ကိုင်စေတော့၏။ တိုင်လုံးများကို ချောမွေ့အောင်ဆီများသုတ်ကာ ထိပ်ဖျားတွင် ဒိန်ခဲများကို ဆုအဖြစ် တင်ထား၍ ချောတိုင်များစိုက်ထူကြ၏။

တန်းစုံနံ့ပြေးပွဲများအတွက် သစ်သားတန်းများကို နေသားတံကျပြုလုပ်ထား၏။ ဝါးတစ်လုံးကို ချောင်းငယ်ပေါ်သို့ ဖြတ်၍တင်ထားပြီးလျှင် ထိုဝါးလုံးကို ချောအောင်အမဲဆီများသုတ်ထားပြီးလျှင် ချောင်း၏တစ်ဖက်ကမ်း ဝါးလုံးအဖျားတွင် ဝက်အရှင်ကလေးတစ်ကောင်ကို ချည်ထား၏။ ထိုချောမွေ့သော ဝါးလုံးပေါ်မှ ချောင်း၏အခြားတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် လျှောက်၍သွားနိုင်သူသည် ထိုဝက်ကလေးကို ဆုအဖြစ်ဖြင့် ရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အခြားကစားခန်းစားမျိုးလည်း ရှိသေးရာ ယင်းတို့၏ မြင်းစီးပျိုင်းပွဲ၊ လက်ဝှေ့ပွဲ၊ အိတ်စွပ်ပြေးပွဲစသည်တို့ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်ဟန်ချက်သည် လက်ဖက်ရည်ပွဲကြီးကိုလည်း တခမ်းတနား စီမံထားရာ မြို့ထဲတွင် နေထိုင်သူမှန်သမျှ မည်သူမဆိုလာရောက်သုံးဆောင်နိုင်ရန် မြို့နေလူထုအား ဖိတ်ကြားထားလေသည်။

မြို့ထဲတွင် အမှတ်မထင်ဖြတ်သန်းသွားလာရင်း မြို့ဝန်ဟန်ချက်သည် အနောက်ဖက်ပိုင်း၌ ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားသော ဖာဖရေ၏ အစီအစဉ်များကို တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။ ယင်းတို့မှာ အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ အရောင်အဆင်း အမျိုးမျိုးရှိသော ရွက်ထည်မိုးကားများကို သစ်ပင်များ၌ တိုးလှိုတန်းလန်း မသေမသပ် ဆွဲချိတ်ထားခြင်းမျှသာဖြစ်၍ သူ၏ ဧည့်ခံပွဲပြင်ဆင်မှုနှင့် နှိုင်းစာသော် အလွန်ပင်နံ့ချာ၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

သို့နှင့်နောက်ဆုံးတွင် ပွဲနေသို့ရောက်လာ၏။ ထိုနေ့နံနက်ခင်းတွင် ယခင်က ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်မျှ အစဉ်သာယာခဲ့သော ရာသီဥတုသည် ထိုအချိန်တွင် လေးဘက်လေးတန်မှ မိုးသားများတက်ကာ ဘုံ့မှိုင်း၍ လာတော့၏။ ထို့နောက် မွန်းတည့်ချိန်တွင် တစ်ခါတည်း မိုးရွာချလေသည်။ မိုးသည် ညနေ ၃ နာရီထိုးအထိ မတိတ်ဘဲ သံသံမဲမဲ ဆက်လက် ရွာသွန်းလျက်ရှိရာ ဟန်ချက်မှာပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများ ကျင်းပနိုင်မည် မဟုတ်ဟု စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်တော့၏။ ချောတိုင်များထိပ်တွင်တင်ထားသော ဒိန်ခဲများသည် ရေနင့်ဖျော်စပ်ထားသောနွားနို့သဖွယ် အရည်ပျော်၍ ကျကုန်၏။ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကြီးဖြင့် ချည်

နှောင်ထားသော ဝက်ကလေးသည်လည်း လေတိုက်ခတ်သဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်၍နေရှာ၏။ ထိုနောက် လေသည် မုန်တိုင်းသဖွယ်ဖြစ်ကာ ပြင်းထန်သည်ထက်ပြင်းထန်လေရာ လက်ဖက်ရည်ပွဲတည်ခင်းမည့် တုံကြီးသည်လည်း ခြေပေါ်သို့ ဘုံးဘုံးလဲကာ ပြိုကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါအတွင်း၌ မိုးခိုနေသော သူများသည် တဲအတွင်းမှ ဂူးထောက်ကာလေးဘက်တွား၍ ထွက်လာကြရလေသည်။

အချိန်သည် ၆ နာရီဘက်သို့ နီးကပ်လာသောအခါ ကောင်းကင်၌ မိုးတိမ်များ ကင်းစင်ကာ ကြည်လင်၍ လာပြီးလျှင် မိုးသည်လည်း ရပ်စဲသွားတော့၏။ သို့နှင့် ပွဲတော်မှာ အကုန်အစင်မလုပ်နိုင်စေကာမူ တစ်တံတသသအားဖြင့် ကျင်းပနိုင်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ တုံကြီးကို ပြန်၍ထူပြီးလျှင် ယခင်က မိုးခို၍နေခဲ့သော ဘင်ခရာ တီးဝိုင်းသမားများကိုလည်း မိုးခိုနေရာမှ ပြန်၍ ခေါ်ယူပြီးလျှင် တီးမှုတ်စေတော့၏။ မိုးစဲ၍ သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက် ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကပွဲနှင့် ကစားခန်းစားဝိုင်းများကိုလည်း ဖွင့်လိုက်တော့၏။ သို့သော်ပွဲလာသူများကား မရှိချေ။

“ဘယ်နယ် လူတွေလဲမလာပါလား။ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ” ဟု ဟန်ချက်က ရေရွတ်လိုက်၏။ သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း နာရီဝက်အတွင်း ယောက်ျားနှစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်သာ ကရန်စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ပရိတ်သတ်ဟူ၍ အလျဉ်းမရှိချေ။ “သူတို့ ဘာကြောင့်မလာတာလဲ” ဟုတစ်ဖန်ရေရွတ်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက်က

“သူတို့အနောက်ပိုင်းက ဖာဖရေရဲ့ ပွဲဘက်ကိုရောက်နေတယ်ခင်ဗျ”
“နည်းနည်းပါးပါးထင်ပါရဲ့ နို့ပမေယ့် လူထုကြီးက ဘယ်မှလဲခင်ဗျ”
“လူမိုက်ကြီးတွေပေါ့ကွယ်”

ဟန်ချက်သည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကို ချက်ချင်းရပ်သိမ်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မြို့ထဲမှ လာသမျှလူများအား ကျွေးမွေးရန် စားသောက်ဖွယ်များကိုလည်းမြို့တွင်းမှ လူဆင်းရဲများအား ဝေငှပေးကမ်းလိုက်ကြ၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လူသူကင်းမဲ့ကာ တိုင်များရွက်ဖျဉ်များ သစ်သားတန်းများနှင့်ချောတိုင်များသာ ထီးထီးကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

ဟန်ချက်သည် မြို့သို့ ပြန်ခဲ့ရာ အနောက်ဖက်ပိုင်းဆီမှ သို့ဖြစ်၍ လာသည်တွင် တီးသံမှုတ်သံ များကိုကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ တိုင်လုံးများ

ကြီးများမပါဘဲ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသောတံကြီးများကို တွေ့ရလေ၏။ မိုးကာရွက်ထည်များကို သစ်ပင်ကြီးများမှ သစ်ကိုင်းများကို တွဲရဲကျအောင် ဆွဲချိတ်လျက် လေဝင်သည် လေညှာတက်ကိုပိတ်ပြီးလျှင် အခြားတစ်ဖက်၌ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ အတွင်းဘက်သို့ရောက်လာမည့် ပရိသတ်များသည် ထိုတံကြီးထဲတွင် ဖော်ပါးစွာ ကခုန်လျက်ရှိသည်ကို ဟန်ချက်သည် အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

တစ်မြို့လုံးမှ လူများသည် ထိုအနောက်ပိုင်း ကပ္ပဝဇ္ဇာသို့ စုရုံးရောက်ရှိနေကြရာ ၎င်းတို့အထဲ၌ သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် သမီးကလေး အယ်လစ်ဘောက်ကိုနီးပါ ပွဲကြည့်သူများထဲ၌ ထိုင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူသည်အပြင်ဘက်ကျသောနေရာတစ်ခု၌ မှောင်ရိပ်၌ ရပ်ကာမိမိထက်ဉာဏ်သာသော ဖာဖရေးအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း တနံနံ ဒေါသထွက်၍ နေမိ၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြောသံဆိုသံများကို ကြားရသောအခါ ပို၍ပင်မခံချိမခံသာ ဖြစ်၍ လူများသည် ပွဲကြည့်ရင်း ဥယျာဉ်တစ်ခုတွင် သုံးယောက်တစ်တွဲ စကားစမြည်ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေသည်။

(တစ်ယောက်) “မစ္စတာဟန်ချက်ရဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေဟာ ဒီဟာနဲ့တော့ မယှဉ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ အခုလို မိုးတွေလေတွေနဲ့နေ့မျိုးမှာ ဘယ်သူက သူစီစဉ်ထားတဲ့ လေတဟူးဟူးနဲ့ နေရာမျိုးကို သွားမလဲဗျ။ ဒီလူက စိတ်ကူးကို လွဲပါတယ်ဗျာ”

(အခြားတစ်ယောက်) “ဒီလူက လူပေါဘဲဗျ။ ဒီလူငယ်သာ သူ့ဆီမှာမရှိရင် သူ့အလုပ်ဘယ်တော့ကြီးပွားမလဲ၊ ဖာဖရေးက ခင်ဗျားမြို့ဝန်ထက် ဆယ်ဆလောက်ဉာဏ်သာတယ်”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်သောအခါ ဟန်ချက်၏မျက်နှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖွေးကနဲဖြူရောင်သွား၏။ ထို့နောက် သူသည် ဖာဖရေးရှိရာ တံကြီးအတွင်းသို့ဝင်သွားလေရာ လမ်းတွင်မြို့ထဲမှ လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ၎င်းတို့က သူ့အား ခေါ်ဝေါ်နှုတ်ဆက်ကြ၏။

(လူတစ်ယောက်က ပြောလျှင်ပြန်ရယ်ပြုသည်ဟန်ဖြင့်)

“ဘယ်နှယ့်လဲဗျ။ မစ္စတာဟန်ချက် ခင်ဗျားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်က ခင်ဗျားရဲ့ဖောက်သည်တွေကို တစ်ခါတည်း သိမ်းကျုံးယူသွားပြီ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ထိုအခါအခြားတစ်ယောက်က ဟန်ချက်အပေါ်တွင် ကြင်နာသည့်ဟန်

ဖြင့် “ဒီမှာ မစ္စတာဟန်ချက်မြို့နဲ့ ဝေးတဲ့ ကွင်းပြင်ထဲမှာ သွားလုပ်တာ ခင်ဗျားမှာတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ကပ္ပဝဇ္ဇာ လက်ဖက်ရည်ပွဲတွေကို အခုလိုလေလုပ်မိုးလုပ်ဖို့ကောင်းတယ် ဒီအချက်ကို ခင်ဗျားမစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။ သူကတော့ စဉ်းစားမိခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သူကခင်ဗျားထက်သာသွားတာ”

ထိုအခါအခြားသူတစ်ယောက်က ကြားဝင်၍ “ဒီတော့ မကြာဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်မှာ သူက ဆရာဖြစ်တော့မယ်” ဟုရယ်မောပြောဆိုလိုက်လေသည်။

မစ္စတာဟန်ချက်က အေးစက်သောလေသံဖြင့်

“ဟာ မဖြစ်ပါဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ကျုပ်ဆီကထွက်တော့မှာဘဲဖာဖရေးကို ကျုပ်မန်နေဂျာအဖြစ်က ရပ်စဲဘို့အချိန်ရောက်လာပြီကိုဗျ”

ထိုအချိန်၌ ဒေါ်နယ်ဖာဖရေးမှာ သူတို့အချင်းချင်းပြောဆိုနေသည့် စကားသံများကို ကြားနိုင်လောက်သည့် မနီးမဝေးနေရာတွင်ရှိသဖြင့် ဟန်ချက်သည်၎င်း၏ ဘက်သို့လှည့်ကာ ‘ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဖာဖရေး’ ဟုလှမ်းဆေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဖာဖရေးသည်လည်း အနီးသို့ရောက်လာ၏။ သူသည် ဟန်ချက်၏ မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှနှင့်ပင် စာအုပ်တစ်အုပ်ပေါ်၌ စာကြောင်းများတို့ဖတ်၍သိသကဲ့သို့ ဟန်ချက်၏ အတွင်းစိတ်ကိုလည်း ကောင်းစွာသိရှိပြီးဖြစ်၏။ သို့နှင့်အေးဆေးငြိမ်သက်စွာပင် သဘောတူလိုက်လေသည်။ အခြားသူများက မေးသောအခါ၌မူ မစ္စတာဟန်ချက်အနေဖြင့် မိမိ၏အကူအညီကို လိုတော့မည်မဟုတ်သောကြောင့် အလုပ်ထွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့်သာ ပြန်ပြောလေသည်။

မစ္စတာဟန်ချက်သည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လေ၏။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း၌ သူ၏ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလုပ်မှုနှင့်တစ်ကွ မနာလိုဝန်တိစိတ်များ ရှင်းလင်း ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ မိမိပြုလုပ်ခဲ့သည့် များအတွက် အတော်ပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ နေမိ၏။ ထို့ပြင်ဖာဖရေးသည် စိတ်နှလုံးကို ခုံးခုံးချကာ သူ့အလုပ်မှထွက်သွားသည်အတွက်လည်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်၍နေမိတော့၏။

“ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ မကြာခင်ဘဲ ခွဲရတော့မယ်ထင်တယ်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အလုပ်အကိုင်အတွက်ပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုတော့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းကို ကျွန်တော်လျှောက်လည်နိုင်ပြန်တာပေါ့လေ။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားကိုတော့ နောက်ထပ်ပြန်တွေ့ချင်မှ တွေ့မယ် ကျွန်တော်ဗျာ ခုထက် ပိုပြီးချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ပြီးတော့လဲ မစွတာဟန်ချက်က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ ဪ သိသက် ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို အခုစကားတစ်ခွန်းမေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲလေ မမေးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်မှာ မေးဖို့လဲ အခွင့်မရှိပါဘူး”

သို့သော် ဖာဖရေက မည်သည့်အကြောင်းအရာကို မေးလိုကြောင်း ထုတ်ဖော်၍ မပြောခဲ့ချေ။ သို့နှင့် အယ်လစ်ဘောက်ကလည်း ဘာစိတ်သားအား တက်စေရန် လမ်းခင်းပေး၍ ပေးသည့်အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောချေ။ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေခဲ့လေသည်။ တစ်ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိကြပြီးနောက် ဖာဖရေက

“ကျွန်တော်သွားရင် ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခင်ဗျားသတိမေ့မယ် မထင်ပါဘူးနော်”

(စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်) “မမေ့ပါဘူးရှင် မမေ့ပါဘူး ကျွန်မက ရှင့်ကို မသွားစေချင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျား ကျွန်တော်လဲစဉ်းစားပါအုံးမယ်။ ဟော ခင်ဗျားတို့အိမ်နားတောင်ရောက်လာပြီ မစွနုယူဆန် ကဲ ကျွန်တော်သွားမယ် ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူတို့သည် ဤနေရာတွင် ခွဲခွာကြ၏။ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၍ အိပ်ရာသို့စောစော ဝင်သွားသော်လည်း ရုတ်တရက်အိပ်၍ မပျော်ချေ။ ရုပ်ရည်သားနား သပ်ရပ်သော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဖာဖရေအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိ၏။ မကြာမီကမှပင် ရောက်လာသော်လည်း ဖာဖရေသည် မြို့နေလူထုနှင့် ပေါင်းသက်ဆက်ဆံရေးတွင် အဆင်ပြေကာ အလွန်ထင်ရှား၍ လူသိများလာသည့် အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားမိ၏။ မစွတာဟန်ချက်၏ သဘောထားကိုလည်း သိတန်သမျှ သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏ မန်နေဂျာဖြစ်သူအား အလုပ်မှထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းမှာ လူထုအလယ်တွင် သူ့ထက် ပို၍ အပေါင်းအသင်းဆုံမှုအတွက် မနာလိုဝန်တုံဖြစ်ကာ ရမယ်ရှာ၍ အလုပ်မှ

အခန်း(၁၃)

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် မစွတာဟန်ချက်နှင့် ဖာဖရေတို့ စကားပြောနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမြင်နေရ၏။ အတန်ငယ်ဝေးသဖြင့် စကားပြောသံကိုမကြားရသော်လည်း မြို့ဝန်ဟန်ချက်မှာ အတော်ပင်ဒေါသထွက်နေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ စကော့လူမျိုးလူငယ်ဖာဖရေမှာလည်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသကဲ့သို့ ၎င်းရှိနေသည်ကို အကဲခတ်မိ၏။

သို့နှင့် အယ်လစ်ဘောက်မှာ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြီးလျှင် သူ၏ မိခင်အားရှာဖွေတော့ရာ မစွတာဟန်ချက်မှာ သူ့အားထားခဲ့သူယောက်ျားနှင့်အတူ အိမ်သို့လိုက်ပါသွားကြောင်း သိရ၏။ ထိုအခါ အယ်လစ်ဘောက်သည် သူ၏ မိခင်နောက်သို့လိုက်ရန် သစ်ပင်များ ထူထပ်သော လမ်းကြားမှ လမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရာတွင် မိမိနောက်မှ လူတစ်ယောက်လိုက်လာသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ မိမိကိုမှီလာသောအခါ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်နယ်ဖာဖရေဖြစ်ကြောင်းသိရတော့၏။ ဖာဖရေမှာ ဟန်ချက်နှင့်စကားပြောရာမှ ချက်ချင်းလိုပင် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အလို မစွနုယူဆန်ပါလား ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်လိုက်ရှာနေတာ နဲ့နေတာဘဲ၊ လာ လာ ခင်ဗျားအိမ်လမ်းထောင့်အထိ ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်နော်”

အယ်လစ်ဘောက်က တစ်စုံတစ်ရာ မကန့်ကွက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သားအနောက်ဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဖာဖရေက စိတ်လေးလက်လေး ပြောသည့်အသံမျိုးဖြင့်

ထုတ်ပစ်ခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ထုတ်ပစ်လိုက်သည့် အတွက်မအံ့သြတော့ပေ။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ထုတ်နှုတ်ခြင်းခံရသည့်အတွက် မစ္စတာ ဖာဖရေးသည် ဤမြို့တွင် ဆက်၍မျှနေပါဦးမည်လောဟူ၍ကား စိုးရိမ်မိ၏။ မိမိအနေဖြင့်ကား ဆက်လက်နေထိုင်စေလို၏။ မည်သည့်နေရာကိုမျှ မသွားဖြစ်ရန် ကျိတ်၍ဆိုတောင်းမိ၏။

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဖာဖရေးအပေါ်တွင် အတော်အတန် ဇွဲလန်းမိလျက် ဖာဖရေး၏ ရုပ်အဆင်းနှင့်တစ်ကွ ၎င်း၏ ဂုဏ်သတင်းများသည် မိမိနှလုံးသားတွင် အမြစ်တွယ်လျက်ရှိနေပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရတော့၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယခုထက်ပို၍ နီးစပ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းစဉ်းစားမိသောအခါ အယ်လစ်ဘောက်သည် စိတ်ကိုဖြေ၍ မရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ “ငါ့သူ့ကို အတွေ့မခံတော့ပါဘူး။” “ငါ့သူ့အကြောင်း မစဉ်းစားတော့ပါဘူး။” ဟုစိတ်ကိုတင်းထားသော်လည်း အတွေ့မခံသာခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဆို ဖြစ်နိုင်လောက်၍ ချစ်သူအကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲ နေရမည်ဆိုသော စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းမှုသည်ကား မဖြစ်နိုင်ပေ။

မစ္စတာဟန်ချက်နှင့် ဖာဖရေးတို့သည် အလုပ်အတူမလုပ်ကြတော့ဘဲ ခွဲကြတော့မည်ဆိုသော သတင်းမှာ ကတ်စတာစရစ်(ဂျ) မြို့တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့၍ သွားတော့၏။ ၎င်းနှင့်အတူ နောက်ဆက်တွဲထွက်လာသော သတင်းတစ်ရပ်မှာ ဗဟန်ချက်ကဲ့သို့ အခြားကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးက သူ၏ လုပ်ငန်းကို ဖာဖရေးအား ရောင်းချလိုက်သဖြင့် ဖာဖရေးသည် အခြားသို့ မသွားတော့ဘဲ ဂျုံပြောင်း မျက်ခြောက်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ကာ ဤမြို့၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်မည်ဟူသော သတင်းဖြစ်လေသည်။

ဖာဖရေးသည် အခြားသို့မသွားတော့ဘဲ ဤမြို့၌ပင် နေကာအလုပ် သစ်ထူထောင်တော့မည့်အကြောင်း ပထမဦးစွာ ဟန်ချက်ကြားသိရသောအချိန်မှာ မြို့တော်ခန်းမ အစည်းအဆေးပွဲတစ်ခုအပြီးတွင် ဖြစ်၏။ ပထမကပင် ဖာဖရေးအပေါ်၌ မနာလိုဝန်တို စိတ်များရှိပြီးဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ တစ်စင်ထောင်မည့် အကြောင်း ကြားသိရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် မခံရပ်နိုင် ဖြစ်၍လာခဲ့လေသည်။ သို့သော်အခြားသူများက မေးသောအခါ မိမိတို့မှာ မိတ်ဆွေရင်းချာဖြစ်သည့် အတိုင်းဖာဖရေးအပေါ်၌ ဤကဲ့သို့ ခွဲခွာသွားသည်ကို မည်သို့မျှ စိတ်မရှိကြောင်း ဖြင့်အလိုက်သင့် ပြောဆိုကာ ဟန်ချက်သည် သူ၏ဒေါသကို ဖုံးအုပ်ထားနိုင်ခဲ့လေသည်။ အစည်းအဆေးခန်းမမှ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ

သူသည် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းအား ချက်ချင်းခေါ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဂျိန်းမှာ အတော်အတန် လှပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသဖြင့် ဟန်ချက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မိမိကိုယ်မိမိမလုံသကဲ့သို့ အတန်ငယ်ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် ဖြစ်သွားရှာ၏။ သို့သော် ဟန်ချက်သည် အခြားအကြောင်းများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂျိန်းအား “တစ်ခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယံ။ မင်းကို ငါသတိပေးချင်လိုက်တာ။ ဖာဖရေးဆိုတဲ့အကြောင်း ငါပြောမလိုကွဲ့။ မင်းဟာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေမှာ တစ်ခါနစ်ခါသူနဲ့တွဲက ဘူးတယ်။ သူနဲ့ပဲအတူအိမ်ပြန်လာကြတယ်။ ပြီးတော့ မင်းသူနဲ့စကားပြောတာ နှစ်ခါ သုံးခါငါမြင်ဘူးတယ်။ ဒီဟာတွေအတွက် မင်းကို ငါအပြစ်မဆိုလိုပါဘူး။ ငါပြောတာနားထောင်စမ်း မင်းသူ့ကို ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကတိများပေးပြီးပလား။”

“မပေးပါဘူး။ ကျွန်မဘာကတိမှ သူ့ကိုမပေးဘူး။”

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ကောင်းတယ် အစမှာကောင်းမှ အဆုံးမှာ ကောင်းတယ်ဆိုသလိုပေါ့ကွယ် ဒီတော့ မင်းဟာ နောက်ထပ်မတွေ့စေချင်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ကောင်းပါပြီ”

“မင်းကတိပေးနိုင်မလား။”

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် အတန်ငယ်တွေဝေစဉ်းစားပြီးနောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့ ပေးစေချင်ရင် ကျွန်မပေးပါမယ်”

“အေး ပေးစေချင်လို့ ပြောတာပေါ့။ သူဟာ ဒို့အိမ်နဲ့ ရန်သူ ဖြစ်နေပြီကွဲ့။”

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း ထွက်သွားသောအခါ ဟန်ချက်သည် ဖာဖရေးထံသို့ အောက်ပါအတိုင်း စာတစ်စောင်ရေးလေသည်

“ခင်ဗျား

ယခုအချိန်မှစ၍ ခင်ဗျားနှင့်မစုနယူဆန်တို့ သူစိမ်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကင်းရှင်းစွာနေကြရန် ကျွန်ုပ် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ သူကလည်း ခင်ဗျားနှင့်မသက်ဆိုင်တော့ပါဟု ကတိပေးပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍သူနှင့်စကားမပြောရန် သူထံသို့လည်းမလာရန် ကြိုးစားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါသည်။

မိုက်ကယ်ဟန်ချက်

ဤစာကိုရသောအခါ ဖာဖရေးသည် အတော်ပင် စိတ်ကို ထိခိုက်မိ၏။

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းအပေါ်၌ သူသည် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ စိတ်ဝင်စားပြီးလျှင် သူ၏ လုပ်ယဉ်ကျေးပုံများကိုလည်း များစွာချီးကျူးခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့သော် ငယ်ရွယ် သူမိန်းကလေးအတွက် မိမိ၏စိတ်ကို မျှိုသိပ် ချိုးနှိမ်ကာ ဟန်ချတ်၏ စကား နားထောင်ပါတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ ထိုပြင်လည်း အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းအပေါ်၌ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မေတ္တာစိတ်များကိုပါ တစ်ခါ တည်းမျှောက်ဖျက်ပါတော့မည်ဟု စိတ်နှလုံးကို ခုံးခုံးချလိုက်တော့၏။

ထိုအချိန်၌ သူသည်ဟန်ချတ်ကို ပစ္စည်းထားသို့ရာ ဂိုထောင်များနှင့် ဓားနိုင်သမျှ ရေးသောနေရာတွင် အလုပ်ခန်းကလေးတစ်ခုကို ဖွင့်ကာအလုပ်ကို စဉ်လုပ်ကိုင်လေတော့၏။ သူ၏ စိတ်ကူးမှာ သူ့အား ပထမအလုပ်ပေးခဲ့သူ ဟန်ချတ်၏ ဖောက်သည်များနှင့် ကင်းရှင်းနိုင်သမျှ ကင်းရှင်းနိုင်စေရန် ရည်ရွယ် ခြင်းဖြစ်၏။ မည်မျှလောက် ကင်းရှင်းလိုပါသနည်းဆိုမူ သူထံသို့လာရောက်သော ဆောက်သည်များကိုပင် လွန်ခဲ့သော (၃)လအတွင်းက ထိုသူသည် ဟန်ချတ်ထံ တွင်ပြောင်းဆန်များ ဝယ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဟန်ချတ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်ဆိုကာ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ထိုသူအား ဖာဖရေက “ဟန်ချတ်ဟာ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါ။ သူ့အရောင်းအဝယ်ကို ကျွန်တော်မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အင်မတန်ကြင်နာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ထိခိုက်အောင် မလုပ်ချင်ပါ ဘူး” ဟုပြောလိုက်သေး၏။ သို့နှင့် သူ၏အလုပ်အကိုင်မှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးပွား၍လာပြီးလျှင် မကြာမီအောင်မြင်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်၍လာတော့ ၏။

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ သူ၏မိခင်ကြီး မကျန်းမမာ ဖြစ်လာသဖြင့် အခန်းထဲမှ မထွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရတော့၏။ သို့နှင့် သတင်းပတ်ပေါင်းများစွာကပင် ဖာဖရေ၏ အကြောင်းကို မစဉ်းစားနိုင်ရှာတော့ ပေ။

မိခင်ကြီး၏ ရောဂါမှာ မြို့ပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးသော ဆရာဝန် များဖြင့် ဟန်ချတ်က ကြိုးစား၍ကုသသော်လည်း သက်သာသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ တစ်နေ့တစ်ခြား အားအင်ကုန်ခမ်း၍ လာပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဗုန်းဗုန်းလဲရှာတော့၏။

တစ်နေ့တွင် မစ္စဟန်ချတ်သည် ယခင်က ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များ ကိုအချိန်အတန်ကြာမျှ တွေဝေစဉ်းစားကာ ရှိနေပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးလို

ကြောင်းပြောသဖြင့် မင်အိုး၊ ကလောင်တန်၊ စက္ကူစသော စာရေးကိရိယာများကို လှူပေးရ၏။ ထို့နောက်စာကို အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းရေးလိုကြောင်း ပြောပြန်သဖြင့် သမီးဖြစ်သူနှင့်တစ်ကွ သူနာပြုသူ အခြားလူများကပါ ရှောင်၍ ပေးရ၏။ ဤသို့ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသောအခါ မစ္စဟန်ချတ်သည် ခဏ တာမျှစက္ကူပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးသားပြီးနောက် စာရွက်ကို အသေအချာ ခေါက်၍ စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲ၌ ထည့်ကာချိပ်တံဆိပ်ပင် ခတ်နှိပ်လို၏။ ပြီးနောက် သောအခါ စာအိတ်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား၍ လိပ်တပ်လေသည်။

“မစ္စတာ မိုက်ကယ်ဟန်ချတ်သို့

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း လက်မတပ်မီ

မဖွင့်ပါရန်”

ထို့နောက် စာအိတ်ကို သူ၏ စားပွဲအံဆွဲအတွင်း၌ထည့်ကာ သော့ ခတ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ယင်းကဲ့သို့ နာမကျန်းဖြစ်ကာ တစ်နေ့တစ်ခြား အားအင်ကုန်ခန်းနေ သည့်ကြားမှပင် ဆူဆန်ခေါ်(မစ္စဟန်ချတ်)သည်သမီးအပေါ်တွင် သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။

တစ်နေ့၌ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် အိပ်ရာထဲတွင် လဲကာအိပ်ပျော် တော့မည်ရှိစဉ် မိခင်ကြီးနှင့် မကွဲမပြား အသံများကို ကြားရသဖြင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ထိုအခါ ဆူဆန်က တုန်ချိုသောအသံဖြင့်

“သမီး”

“မေမေ”

“သမီးကို တစ်ခုမေးရအုံးမယ်။ အရင်တစ်ခါတုန်းက ညည်းရေး ဖာဖရေရော စာတစ်စောင်စီရလို့ ဒါနီဇာမှာ ညည်းတို့ချင်း သွားဆိုကြတာ မှတ် မိသေးလား”

(ရှက်ကြောက်ဟန်ဖြင့်) “မှတ်မိပါတယ်မေမေ”

“အဲဒါ ညည်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အရူးလုပ်တယ်လို့ မထင်ဘူး လား”

“ထင်တာပေါ့ မေမေ”

“မဟုတ်ဘူးသမီး၊ ဟိုသူငယ်နဲ့ ညည်းနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရအောင် မေမေက ကြံလိုက်တာဘဲကွဲ့။ ဒီစာရေးတဲ့ လူကတစ်ခြားသူ မဟုတ်ဘူးမေမေ ဘဲ”

၆၄ + ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲမေမေ”

“ညည်းနယ် ဖျင်းလိုက်ရန်ကောအေ၊ သမီးကို ဒီသူငယ်နဲ့ လက်ထပ်
ဆောင်လိုပေါ့ကွဲ့။”

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အသာအယာတိုးဝင်
လိုက်၏။ ထို့နောက် မိခင်၏မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ

“အကျိုးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး မေမေ”

“အကြောင်းရှိတာပေါ့သမီးရယ်။ တစ်နေ့တော့ ဒီအကြောင်း
သိမှာပေါ့။ အမှန်တော့ ဒီအကြောင်းကို မေမေမသေခင် သိစေချင်တာဘဲ။ နို့ဗေ
မယ့် ဒီထိအောင် မေမေတော့နေရတော့မယ် မထင်ဘူးလေ။ ဟန်ချတ်က သူ
အပေါ်မှာမှန်းနေတယ် မဟုတ်လား။”

“နို့ဗေမယ့် သူတို့ဟာ အင်မတန်ချစ်တဲ့ လူချင်းဘဲမေမေ။ တည့်ချင်လဲ
ပြန်တည့်မှာပေါ့။”

“အင်း ... ဒီဟာတော့ ... မသိဘူးပေါ့ကွယ်”

ဆူဆန်သည် စကားပြောရာမှ မှိန်း၍သွားပြီးလျှင် စကားပြောရပ်သွား
လေ၏။

အခန်း (၁၄)

နောက် ရက်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေ
နေ့နံနက်ခင်း၌ ဖာဖရေသည် မစ္စတာဟန်ချတ်၏ အိမ်ရှေ့သို့ အမှတ်စတင်
ဖြတ်၍ လာမိရာ၊ မြို့ဝန်မင်း၏ အစေခံတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီးလျှင် ထိုသူက
မစ္စဟန်ချတ်မှာ ယမန်နေ့ညကပင် ကွယ်လွန်ရှာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။
ဤသို့ဖြင့် မစ္စဟန်ချတ်၏ ဘဝမှာနိဂုံးသတ်ခဲ့ရရှာလေသည်။

မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ မိမိ၏ဘဝခရီး
ကိုတစ်ကိုယ်တည်းသွားနေရတတ်သကဲ့သို့ ထီးထီးကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ သူသည်
ဟန်ချတ်၏အိမ်၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့၏။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထူးခြား၍
စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသော ဟန်ချတ်အား ပိုမိုရင်းနှီးလာစေရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကား ကြားထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ
ခြားနေသကဲ့သို့ ပိုမိုနီးကပ်မလာခဲ့ပေ။ ထိုခြား၍နေသောအရာမှာ မည်သည့်အရာ
ဖြစ်လေသနည်းဟူ၍လည်း အယ်လစ်ဘောက်သည် တွေးတောကြံဆ၍ မရချေ။
မစ္စဟန်ချတ်၏ ဈာပနကိစ္စပြီးဆုံးပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ်(၃)ပတ်ခန့်
ကြာသောအခါ ဟန်ချတ်သည် အယ်လစ်ဘောက်နှင့်အတူ မီးဖိုအနီး၌ ထိုင်နေ၏။
ဖယောင်းတိုင်များကိုလည်း မထွန်းညှိရသေးသဖြင့် မီးဖိုမှ ချိန် အားပျော့စွာ
လင်းလျက်ရှိသော အလင်းရောင်တွင် သူတို့သည် ကိုယ်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် လေး
တောကာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေကြ၏။ သို့ရှိစဉ် မစ္စတာဟန်ချတ်က ရုတ်တရက်
စ၍

“အယ်လစ်ဘောက်ရေ အရင်တုန်းက ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ မင်းပြန်ပြီးသတိရနေသလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မကြာမကြာ ကျွန်မသတိရနေပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကို အမြန်ဆုံးသတိရသလဲဟေ့”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့ကိုပါဘဲ”

အယ်လစ်ဘောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသဖြင့် အဖြေပေးရှာ၏။ ထိုအခါ ဟန်ချတ်ကလည်း စိတ်ထဲတွင် မသက်သာသည့်ဟန်ဖြင့်

“တကယ့်လို ကျုပ်ဟာ မင်းအဖေရင်းဖြစ်ရင် မင်းဟာ ရစ်ချတ်နယူဆန် ကိုဂရုစိုက်သလို ဂရုစိုက်မှာလား ဟင်”

(လျှင်မြန်စွာပြန်၍) “ကျွန်မဒါကို မတွေးမိပါဘူးရှင် တစ်ခြားဘယ်သူ့ ကိုမှ ကျွန်မအဖေရယ်လို့ မတွေးဝံ့ပါဘူးရှင်”

ဟန်ချတ်သည် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် သေခြင်းက ခွဲခွဲ၏။ မိမိအား အလွန်ကူညီခဲ့သော မိတ်ဆွေဖြစ်သူဖာဖရေးနှင့်လည်း ဝန်တိုမစ္စရိယစိတ်က ခွဲခွဲ၏။ ယခုမူ မိမိတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မည်ကဲ့သို့ ဆွေမျိုးတော်စပ်သည် ကိုအယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းက မသိ၍ ၎င်းနှင့်လည်း ကွဲခဲ့ရပြန်လေပြီ။

၎င်းတို့အနက်မှ မိမိနှင့် ရင်းနှီးစွာ ပြန်လည်ပေါင်းသင်းနိုင်မည့်သူ ဟူ၍ကား အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှ လွဲ၍မည်သူမျှ မရှိတော့ပေ။ သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိတော့၏။

ဤအကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း ဟန်ချတ်သည် အခန်းထဲတွင် လူးလာခေါက်တို့ စင်္ကြန်လျှောက်၍ နေလေတော့၏။

ထို့နောက် သူသည်အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းထိုင်နေသော ကုလားထိုင်နောက်သို့လာရပ်ကာ မိန်းကလေး၏ ဦးခေါင်းကို အပေါ်မှ စီးကြည့်ရင်း

“မင်းအမေ ကျုပ်အကြောင်းဘာများပြောခဲ့သလဲဟင် ရှင်နဲ့လက်ထပ်လို့ ဆွေမျိုးတော်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“တစ်ကယ်တော့ ငါ့ကို မင်းမသိရခင် ဒီထက်ပိုပြီး မင်းကိုပြောသင့်တယ်ကွယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့အတွက်ပိုပြီးလွယ်မှာဘဲ။ ဒီမှာ အယ်လစ်ဘောက်၊ ငါဟာ မင်းအဖေအရင်းကွဲ ရစ်ချတ်နယူဆန်က မင်းအဖေမဟုတ်ဘူး။ သူက ပထွေးဘဲ”

အယ်လစ်ဘောက်သည် မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၏။ သို့နှင့်ဟန်ချတ်ကပင်ဆက်လက်၍

“မင်းအမေနဲ့ ငါဟာ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်ကွဲ တို့အခုမင်းမျက်စိအောက်မှာ လက်ထပ်လိုက်ကြတာက ဒုတိယအကြိမ်လက်ထပ်ခြင်းပဲ။ တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သေပြီရယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းအမေဟာ ရစ်ချတ်နယူဆန်ကို လက်ထပ်လိုက်တယ်”

အယ်လစ်ဘောက်မှာ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို ထောက်ထားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အသက်အရွယ်လည်း ငယ်ရွယ်သူမည်ကို ထောက်ထားသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မစ္စတာဟန်ချတ်သည် မိမိ၏အပြစ်မှန်ကို အယ်လစ်ဘောက်အား ဤနည်းဖြင့်ပြောရန်မှ တစ်ပါးအခြားနည်းလမ်းမရှိပေ။ မိမိကိုယ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ပြီးလျှင် ဇနီးဖြစ်သူအား ရက်ရက်စက်စက်ရောင်းချခဲ့ပုံများကို သူသည် သမီးဖြစ်သူအား မပြောရက်စွာ နေချ။

မစ္စတာဟန်ချတ်သည် ထိုထက်ပို၍ အသေးစိတ်ကာ ဆက်လက်ပြောပြသည်တွင် နောက်ဆုံး၌ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ သူပြောသည့်အတိုင်း ယုံကြည်ရလေတော့၏။ သို့နှင့် ဂျိမ်းမှာ စိတ်ကိုအကောက်ထိခိုက်၍ လာပြီးလျှင် စားပွဲနှင့်မျက်နှာကိုအပ်ကာ တစ်ခါတည်း ချွန်းချင်ကြွေးရှာတော့၏။ ထိုအခါ ဟန်ချတ်က

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်။ မငိုပါနဲ့။ ငါကမင်းအဖေမဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲ။ မင်းငိုတာ ငါမကြည့်ရက်ဘူး။ ဖေဖေဟာ ဒီလောက်ဘဲ မုန်းစရာကောင်းသလား ဟင် သမီး”

သူသည် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း၏ လက်ကိုယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“ဖေဖေကို မမုန်းပါနဲ့ သမီးရယ်။ သူမင်းကိုကြင်နာတာထက် ဖေဖေက ပိုပြီး ကြင်နာပါမယ်။ ငါ့ကိုသာအဖေအရင်းလိုချစ်ရင် သမီးအတွက် ဘာမဆို ဖေဖေလုပ်ပေးပါ့မယ်။”

ဂျိန်းသည် ဟန်ချတ်အားယုံကြည်စေရန်နှင့် သူအား မျက်နှာချင်းဆိုင် ရန်ကြိုးစား၏။ သို့သော် ကြိုးစား၍ မရပေ။ မိမိကိုယ်တိုင် အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိနေလေသည်။

ဟန်ချတ်က ဆက်လက်၍

“အခုလောလောဆယ် ယုံရမယ်လို့ ငါမပြောဘူး။ မင်းက ထွက်သွားစေချင်ရင် ငါထွက်သွားမယ်။ နက်ဖြန်ကျမှ တို့များ တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒါထက်

စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောရအုံးမယ်။ ငါ့နာမည်ကိုတော့ အခုဘဲ မင်းလက်ခံစေချင်တယ်။ ဒါဟာလည်း တရားနည်းလမ်းအတိုင်း မင်းပိုင်တာပဲ။ ဒီအကြောင်းမင်းသိပါတယ်ကွယ်။ နို့ပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို တစ်ခြားဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး။ မင်းသဘောအတိုင်း လက်ခံတယ်လို့ ပြောနိုင်တာပဲ”

“ဒါဟာ ကျွန်မဆက်ခံရမယ့် နာမည်ဆိုရင် ကျွန်မယူရမှာပဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ကောင်းတယ် မနက်ဖြန်ကျမှပဲ စီစဉ်ဖို့ကို ဆက်ကြတာပေါ့။ ဒီကနေ့ညအဖို့တော့ မင်းကိုထပ်ပြီးအနှောင့်အယှက် မပေးချင်တော့ပါဘူး။ ငါလဲ အိမ်ပေါ်ထပ်တက်ပြီး မင်းအတွက် သက်သေခိုင်လုံမယ့် စာရွက်စာတမ်းလေးတွေ ရှာလိုက်ဦးမယ်။ ကဲ ကောင်းသောညဖြစ်ပါစေ သမီးရေ”

အယ်လစ်ဘောက်မှာ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်ကိုမျှ သတိမရနိုင်မီ ဟန်ချုတ်သည်အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ သူ့အနီးမှ ဤကဲ့သို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ထွက်သွားသည့်အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်မိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အယ်လစ်ဘောက်သည် မီးဖိုခန်းသား၌ ထိုင်ကာငိုကြွေး၍ နေရှာလေတော့၏။

ဤကဲ့သို့ ငိုကြွေးခြင်းမှာလည်း ယခုအကြိမ်တွင် သွားလေသူမခင်ကြီးအတွက် မဟုတ်ဘဲ အလွန်ကြင်နာ သနားတတ်သော သဘောသားကြီးရစ်ချုတ်နယူဆန်အတွက် ငိုမိရှာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဟန်ချုတ်သည် သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သတ်သည့် အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများကို သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင်ရှိသော အံဆွဲတစ်ခုထဲတွင် သိမ်းဆည်းထား၏။ သို့နှင့် သူသည် အောက်ထပ်တွင် အယ်လစ်ဘောက် ငိုကြွေးချိန်၌ ထိုစာရွက်စာတမ်းများကိုလည်း မွေနှောက်ရှာဖွေလျက်ရှိရာ အောက်ပါအတိုင်းစာတန်းထိုးထားသော စာအိတ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

“အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း

လက်မထပ်မိ မဖွင့်ပါရန်”

ထိုစာအိတ်ကလေး အပေါ်မှ သူထံသို့ လိပ်တပ်ထား၏။

ထိုစာအိတ်တွင် အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာများ ပါရှိလိမ့်မည် ဟုဟန်ချုတ်သည် မယူဆမိချေ။ ကွယ်လွန်သူ ဇနီးသည်၏ အပေါ်၌လည်း လေးလေးစားစား မရှိခဲ့ပေ။

“ဆူဆန်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘာတွေများစိတ်ကူးပြီး ရေးထားခဲ့သလဲ မပြောတတ်ပါဘူး” ဟုဟန်ချုတ်သည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိပြောသကဲ့သို့ ပါးစပ်မှ

တီးကိုး ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် စာအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်လေ၏။ အတွင်း၌ ပါရှိသည်ကား

“ချစ်လှစွာသော မိုက်ကယ်

ဤစာကို ရေးသားခဲ့သည်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အတွက်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတို့ သုံးဦးစလုံး၏ အကျိုးအတွက်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မသည် လျှို့ဝှက်ချက်ကို မည်သူအားမျှ မပြောဘဲ မျှိုသိပ်ထားရသည်ကို ရှင်က ကျွန်မအပေါ်တွင် ခွင့်မလွှတ်စေကာမူ ဝှင်သိဖို့ နားလည်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အချစ်ဆုံးသော မိုက်ကယ်ကျွန်မတွင် ဤထက်ပို၍ထားသောနည်းလမ်းမရှိပါ။ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ရှင်၏သမီးမဟုတ်ပါ။ ရှင်၏ရင်သွေးသမီးလေးမှာ ရှင်ထံမှ ကျွန်မထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် (၃)လခန့်အကြာတွင်သေဆုံးသွားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုအယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ ရှင်၏သမီး မဟုတ်ဘဲနောက်ယောက်ျား နယူဆန်၏ သမီးလေးဖြစ်ပါသည်။

နောက်သမီးကလေးကိုလည်း ပထမကလေးကဲ့သို့ နာမည်တူပေး၍ ထားပါသည်။ ဤကဲ့သို့ နာမည်တူပေး၍ ထားခြင်းမှာ ဝှင်သမီးကလေးဆုံးသွားသည့်အတွက် ကျွန်မ၏ ယူကြုံးမရ တသသဝင်းနည်း ခြင်္သေ့အတန်ငယ်သက်သာရာရစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောရသည့် အတွက် ကျွန်မအပေါ်၌ ခွင့်လွှတ်ရန်ကိုလည်း တောင်းဝန်ပါသည်။

ယင်းကိစ္စကို အယ်လစ်ဘောက်၏ ခင်ပွန်းသည်အားပြောရန်၊ မပြောရန်ကိုမူ ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပါ။ ရှင်တစ်ကြိမ်က ကျွန်မအပေါ်တွင် ရက်စက် ခဲ့မှုများကို ကျွန်မခွင့်လွှတ်သကဲ့သို့ ကျွန်မအပေါ်တွင်လည်း ရှင်တခွင့်လွှတ်နိုင် လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါသည်။

“ဆူဆန်ဟန်ချုတ်”

ဟန်ချုတ်သည် သူ့ကိုယ်ကို သူ့အားမရနိုင်သကဲ့သို့ စာကို(၃)ခေါက်မျှ ပြန်၍ ဖတ်၏။ ထိုအခါမှ အဓိပ္ပါယ်မှာ လုံးဝရှင်းလင်းသွားလေသည်။ ဤကဲ့သို့ဆူဆန်၏ ဖွင့်လှစ်ဝန်ခံလိုက်ခြင်းသည် သူ၏ စိတ်နှလုံးကို အတော်ပင်ထိခိုက်၍သွားစေ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ယခင်က သူပြုမိခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှုကြီးအတွက် ထိုက်တန်သော အပြစ်ပေးမှု ဒဏ်ခတ်မှုကြီးကို ခံစားခြင်းဝင် ဖြစ်လေ၏။

သို့နှင့်သူသည် အခန်းထဲတွင် တစ်ညလုံး လူးလာတုံ့ပြန်စကြန် လျှောက်၍နေမိ၏။ ဤကဲ့သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ရုတ်တရက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်အတွက် ဇနီးသည်အား အပြစ်ဖိုရန် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ နှလုံးသားကမူ ဆူဆန်အား အပြစ်မတင်နိုင်ချေ။ နံနက်ခင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် စိတ်ကူးထုတ်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် နောင်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်စေ ဂျိန်းအား ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း အဖြစ်အပျက်မှန်ကို ဖွင့်လှစ်ပြောဆိုတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အခြေအနေကား အသစ်ပြောင်းသွားပြန်ရာ သူသည် အခြေအနေ သစ်ကိုရင်ဆိုင်ရပေဦးမည်။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ အယ်လစ် ဇောက်သည် သူ့အားဆီးကြိုကာ လက်မောင်းကိုဆွဲရင်း

“ကျွန်မလေ ညကတစ်ညလုံး စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဒီတော့ ဖေဖေပြော တာတွေဟာ အားလုံးအမှန်ပဲလို့ သိလာတယ်။ ဒီတော့ အခုကစပြီး ကျွန်မအဖေ အရင်းဘဲလို့ နောက်ကိုမစွဲတာဟန်ချက်လို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်တော့ဘူး။ ဖေဖေ လို့ခေါ်မယ်သူဟာလေ၊ မစွဲတာနယူဆန်ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ အလွန်ကောင်း ရှာတယ်”

ဂျိန်းသည် ထိုစကားများကိုပြောပြီး မျက်ရည်များလည်လာပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“ဪဘာပဲပြောပြော ဖေဖေလို အဖေရင်းနဲ့တော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါထက်ကျွန်မတို့ နံနက်စာအသင့်ရှိနေပြီဖေဖေ က သွားစားကြမယ်”

သို့ဖြင့် ပြီးစွာပြောလိုက်ရာ ဟန်ချတ်သည် သူ့ကိုယ်ကို အတန်ငယ် ညွတ်ကာသမီးဖြစ်သူ၏ ပါးကို ယယွာနမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရန်သူ သည်မကြာခဏ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဘူး၏။ သို့သော် ယခု၌မူကား ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ဖွယ်ရာ နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိတော့ချေ။ သူသည် ဤကလေးမ၏ ကောင်းစားရေး ကိုရည်ရွယ်ပြီးလျှင် ကလေးမ၏ မိခင်ကိုပြန်၍ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုသော် သူ၏ အစီအစဉ်များသည် သူ၏နှလုံးသားကို ပြာပူဖြင့် လောင်းလိုက်ဘိသကဲ့ သို့ပူလောင်လျက်ရှိတော့၏။



အခန်း(၁၅)

ထိုအချိန်မှစ၍ အယ်လစ်ဇောက်အပေါ်၌ ဟန်ချတ်၏ အပြုအမူများ မှာတစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာတော့၏။ သူသည် ၎င်း၏ ဖခင်အရင်းဖြစ် ကြောင်းပြောဆိုကာ အယ်လစ်ဇောက်အား ယုံကြည်ထင်မှတ်စေရန်ပြောဆိုသူ မှာသူပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့နံနက်မှစ၍ အယ်လစ်ဇောက်အပေါ်၌ သူ၏ပြောဆိုဆက်ဆံပုံများသည် ယခင်တစ်ကြိမ်ကမျှ မပြုလုပ်ခဲ့ဘူးသည့် အသွင်အပြင် အမူအရာမျိုးသို့ ပြောင်းလဲကာအေးအေးစက်စက် ဖြစ်လာတော့ ၏။

အယ်လစ်ဇောက်လုပ်သမျှကို သူ၏မျက်စိထဲတွင် အကောင်းမထင် အပြစ်သာမြင်၍ နေတော့၏။ ပညာအရည်အချင်း မပြည့်စုံဟူ၍လည်းကောင်း၊ တောကျဉ်း ရှိအ၊ ညှဉ်းလွန်းလှသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း အမြဲတစေပြစ်တင် ဝေဖန်လျက်ရှိလေ၏။

ဟန်ချတ်နှင့် အယ်လစ်ဇောက်တို့သည် အစားအစာစားသောက်ချိန် မှတစ်ပါး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့ဆုံမိကြချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ စကား မှား၍သွားသည့်အခါများတွင် အယ်လစ်ဇောက်က အလုပ်အကိုင် အနည်းငယ် မှားယွင်းသွားလျှင် “မင်းဟာ ဒီစားပွဲမျိုးမှာ ပြင်ဆင်ပေးဘို့ မတော်ဘူး ဝက်စား ကျင်းသွားပြီး ရေထည့်ပေးဖို့လဲတော်တယ်” ဟုနှစ်နှစ်နာနာပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

ဟန်ချတ်သည် သူ၏ ခံစားချက်များကို စိတ်ထဲတွင်မူ ခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ နိုင်တော့ဘဲ ဤသို့နှုတ်မှဖွင့်လှစ်လာတော့၏။ သူ၏သမီးရင်းမဟုတ်သည့်အတိုင်း

စိတ်ထဲတွင် မနှစ်မျိုးနိုင်တော့ဘဲ နေရာတကာတွင် အပြစ်ရှာ၍ လာတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဟန်ချတ်၏ အိမ်ကြီးမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ကျယ်ဝန်းသလောက် ခြောက်ကပ်၍နေတော့၏။ သူသည် ညတိုင်းလိုလိုပင် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဈေးခင်းပျော်ပွဲရုံများတွင် လည်းကောင်း၊ ညစာစားသောက်လေ့ရှိရာ အယ်လစ်ဘောက်မှာ အိမ်ကြီးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ပျင်းရိပြီးငွေ့ဘွယ်ရာ နေရရှာတော့၏။

အယ်လစ်ဘောက်သည် စာပေအရည်အချင်း တိုးတက်စေရန် “လက်တင်” ဘာသာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုပြီးလျှင် ယင်းတို့မှ မှတ်စုများ ထုတ်ကာ ကြိုးစားလေ့လာ၏။ လက်ရေးလက်သားပို၍ တိုးတက်စေရန်နှင့် စာလုံးပေါင်း ချွေးမှန်ကန်အောင် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိ၏။ ဆန်းကျယ်နက်နဲလှသော သဒ္ဒါကျမ်းကိုပင် ဝိရိယစိုက်ကာ သင်အံ့လေ့ကျက်ရှာ၏။

“ငါဟာ မြို့ဝန်သမီးဆိုပြီး မြို့ဝန်သမီးနဲ့တူအောင်နေမှ ငါ့အဖေဂုဏ်ရှိ နေ” ဟုဆိုပြီး ဒီလိုလုပ်မှလဲ ငါ့အဖေဟာ ငါ့ကိုပြန်ပြီးကြင်နာတော့မပေ” ဟုစိတ်ထဲတွင် အောက်မေ့ကာ တစ်ကိုယ်တည်းညည်းညူရှာမိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ သူမရှိခိုက်တွင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်လျက်ရှိသော အယ်လစ်ဘောက်၏ ကြိုးပမ်းမှုများကိုသာ အကယ်၍မြင်ခဲ့ပါမူ ဟန်ချတ်သည် စိတ်သဘောနှိုးညှစ်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍လာကာ ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်အတွက် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသောနေ့များသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်၍ လာခဲ့၏။ ဖာဖရေအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်များကိုလည်း ကြိုးစား၍ နှိမ်နင်းပျောက်ဖျက်၍ နေရရှာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤကိစ္စမှာ တစ်ဖက်သပ်ဖြစ်၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ကိစ္စလည်းမဟုတ်ချေ။

ဆောင်းဝင်လုနီးပါးအချိန်သို့ ရောက်လာ၏။ တစ်နေ့သောအခါ နံနက်ခင်း၌အယ်လစ်ဘောက်သည် ယခင်က အချိန်မှန်ပြုလုပ်နေကျ ဝတ္ထုရှားအတိုင်း သူမိခင်အလောင်းမြှုပ်နှံထားသော နေရာသို့ လာရောက်ခဲ့လေ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ဝင်းတံခါးသို့ ရောက်လာသောအခါ လမ်း၏အခြားတစ်ဖက်တွင် လမ်းလျှောက်လာသော ဖာဖရေကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ၏ ခါးပိုက်ဆောင်စာအုပ်လေးပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာရေးခြစ်ရင်း လျှောက်သွား၏။

ထို့နောက် သူသည်အယ်လစ်ဘောက်ရှိရာတက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သေး၏။ သို့သော်မြင်သည် မမြင်သည်ကို မသိရချေ။ သူသည်

အယ်လစ်ဘောက်အား သတိမပြုမီဟန်ဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်သွားပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မိမိအား ဂရုမစိုက်သော ဖာဖရေ၏ အပြုအမူကို မြင်ရသောအခါ အယ်လစ်ဘောက်မှာ များစွာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ ရင်ထုမနာဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူသည် မိခင်၏ သင်္ချိုင်းရာအနီးရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် “ဪ မေမေ မေမေ သမီးလဲလူ့ပြည်မှာ မနေချင်တော့ပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေနဲ့သာအတူ လိုက်ချင်တော့တာပါဘဲ” ဟုအသံထွက်အောင်ပင် ညည်းညူလိုက်မိရ၏။

သို့ရှိစဉ် သူထိုင်နေသောခုံကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှထိုင်လိုက်သကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အဘအပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ မိန်းမပျိုမှာ ငင်းနှင့်အတူ သက်တူရွယ်တူမျှလောက်သာ ရှိဦးမည်ထင်ပြီးလျှင် ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

(မိန်းမပျို) “ရှင်ညည်းတာ ကျွန်မကြားလိုက်တယ်။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မိန်းမပျို၏ အသံမှာ ညင်သာ၍ ကြင်နာယုယဟန်ရှိ၏။

“ကျွန်မ ... အို ... ကျွန်မမပြောနိုင်တော့ပါဘူးရှင်”

ဤမျှသာပြောနိုင်ပြီးနောက် အယ်လစ်ဘောက်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။ တခဏမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျှက်ရှိနေပြီးနောက် မိန်းမပျိုသည် သူ၏နံဘေးသို့ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“ရှင်ဒုက္ခတွေ ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်ရှင်။ ဟိုဟာ ... ရှင်အမေနဲ့သမီးတို့ မှုတ်တိုင်လေးမဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုသည် သမီး၏ထိပ်တွင် နှိပ်ထူထားသော ကျောက်တုံးမှတ်တိုင်ကလေးကို ညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မအမေပါပဲ။ အမေလဲအမေ မိတ်ဆွေလည်း မိတ်ဆွေဘဲဆိုပါတော့”

“နို့ အဖေဖြစ်တဲ့ မစ္စတာဟန်ချတ်ကတော့ ရှိသေးတယ်။ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူကတော့ ရှင်အပေါ်မှာ မကြင်နာဘူးလား”

“သူ့ကိုတော့ ကျွန်မအပြစ်မပြောချင်ပါဘူးရှင် မေမေဆုံးတဲ့အချိန်ထိ”

၇၄ + ဒဂုန်ရွှေမျှား

တော့ကျွန်မအပေါ် ကောင်းရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ မခံနိုင်အောင် ဒုက္ခရောက်ရတာပါပဲ”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သဘောချင်း မကိုက်ကျမှူးဆိုပါတော့။

“ဟုတ်ပါတယ် နဲ့နဲ့ပါပဲ”

မိန်းမပျိုက ကြင်နာယုယဟန်ဖြင့်

“ဒါဖြင့် ရှင်အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ပြောမပြနိုင်တာလဲရှင် ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မရှင်ကို ကူညီကောင်းကူညီနိုင်မှာပေါ့”

“ကျွန်မရဲ့ရာဇဝင်က ဖျော်စရာလဲမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာလဲ တစ်ကွက်မှမရှိဘူး။ နို့ပေမယ့်၊ ရှင်တစ်ကယ်သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မပြောပြပါဗယ်ရှင်”

မိန်းမပျိုက စိတ်ပါလက်ပါ မေးနေသဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် သူ၏ဘဝဇာတ်လမ်းကို သူသိသမျှ ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ၏။ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း အဖြစ်အပျက်မှန်ပင်ဖြစ်၍ ရှေးအခါက ဓာဒနိပရိုင်ယာရွာတွင် ဈေးနေ့တစ်နေ့၌ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ခဲ့ပုံတစ်ခုသာ မပါခဲ့ချေ။

ယခုမှ မိတ်ဆွေဖြစ်သော မိန်းမပျိုသည် ဂျိန်း၏ဘဝဇာတ်လမ်းကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အံ့သြခြင်းမရှိပေ။ သို့နှင့် ဂျိန်းသည် အားတက်၍ လာမိ၏။ သို့သော် အိမ်သို့ပြန်ရမည့်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်သောအခါ စိတ်မကောင်းပြန်၍ ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

“ကျွန်မဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်ရမယ်တောင် မသိပါဘူးရှင်။ လွတ်ရာကျွတ်ရာသာ သွားချင်တော့တာပါပဲ။ နို့ပေမယ့် ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး သွားနိုင်မှာလဲရှင် သွားစရာနေရာလဲ မရှိဘူး”

“အခြေအနေဆိုတာ အခုတစ်မျိုးဖြစ်နေပေမယ့် နောက်တော်တော်ကြာ တစ်မျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာတတ်တာမျိုးပဲ။ ဒီတော့ မကြာခင်ကောင်းလာချင် ကောင်းလာအုံးမှာပေါ့။ ကျွန်မလဲ တစ်ခြားကို ဆေးဝေးမသွားပါဘူး။ ကျွန်မအိမ်မှာ ကျွန်မနဲ့အတူနေပြီး အိမ်ထောင်လဲ ထိန်းသိမ်းဖို့ အဖော်အလှော်အဖြစ်နဲ့ပဲ နေဘို့တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်မမှာလိုနေတယ်။ ကဲ ရှင်ဘယ်လို သဘောရသလဲ။ ကျွန်မနဲ့အတူတူ လာပြီးနေနိုင်ပါ့မလား”

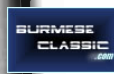
(မျက်ရည်များဝိုင်းလျက်) “နေနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မနေနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မဝမ်းကို ကျွန်မကျောင်းရမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ဖေဖေကလဲ သဘောကျချင် ကျလာပါလိမ့်မယ်။ ဒါထက်ရှင်က ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဒီကတ်စတန်ဗရစ်(ဂျ)မြို့မှာပေါ့ ဆိုပါတော့လေ။ ဒီက နေ့ဖွန်းတည့် (၁၂)နာရီထိုးပြီးရင် ...

အယ်လစ်ဘောက်သည် အံ့သြသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုကမသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ...

“ကျွန်မနေမယ့် အိမ်ကခန်းမြင့်ကျောင်းတိုက်လို့ခေါ်တယ်။ ကျောက်ဖြူနဲ့ဆောက်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်းတိုက်ကြီးပေါ့။ ဈေးနားမှာ ရှိတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မပြောမယ်။ အခု ကျွန်မအကြံပေးတဲ့အတိုင်း ရှင်စဉ်းစားပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ဒီနေရာကို ကျွန်မနဲ့တွေ့ရအောင် လာခဲ့ပေါ့”

အယ်လစ်ဘောက်သည် မိမိ၏ဘဝ အပြောင်းအလဲဖြစ်တော့စဉ် အကြောင်းကို ရော်ရမ်းမှန်းဆကာ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပစွာရှိနေ၏။ ထို့နောက်မိန်းမပျို၏ အကြံပေးချက်ကို နှစ်သိမ့်ကြေကပ်စွာ လက်ခံပြီးလျှင် ဘုရားရှိကျောင်းဝင်းတံခါး၌ လူချင်းခွဲခွာကြလေ၏။



အခန်း (၁၆)

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အယ်လစ်ဘောက်သည် ယခုမှတွေ့ရသော မိန်းမပျို၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ “ခန်းမြင့်ကျောက်တိုက်” ခေါ်အိမ်ကြီးနှင့်တကွ ထိုအိမ်သို့ မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက်နေထိုင်ရတော့မည့် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားကာ စိတ်ဝင်စားနေမြဲဖြစ်၍ နေတော့၏။

ညနေစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ဈေးဝယ်ရန် မြို့ဘက်သို့ ထွက်ခွာပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်သော အချိန်၌ကား အောက်တိုဘာလ၏ နေရောင်ခြည်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။ ဤသို့ပြန်လာစဉ် ကျောက်တိုက်ကြီးကိုကြည့်ရန် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက်လာသဖြင့် သူသည် ထိုလမ်းဘက်သို့ တက်သွားလေ၏။

ခန်းမြင့်ကျောက်တိုင်ခေါ် အဆောက်အအုံမှာ အညိုရောင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီးလျှင် မြင့်မား၍ လှပခန်းနားသော်လည်း များစွာ မကြီးလှပေ။ အယ်လစ်ဘောက်ရှိန်းသည် အပေါ်ပြတင်းပေါက်များကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိရာ ပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်များ ထိုးထွက်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မိန်းမပျိုမှာ ထိုအိမ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

အယ်လစ်ဘောက်သည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်၍ လှည့်လာရာ အိမ်နှင့်အနီးဆုံးလမ်းမှာ ဈေးဘက်သို့သွားသည့် လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ ထိုလမ်းမှ လျှောက်လာခဲ့၏။ လမ်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်သောအခါ နောက်မှ မိမိဘက်ဆီသို့ လာနေသော ခြေသံများကို ကြားရလေသည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ဤနေရာ ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် မိမိအား တစ်စုံတစ်ယောက်က တွေ့သွားမည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့် နောက်မှလိုက်လာသောသူအားတိမ်းရှောင်ရန် အိမ်တံခါးတစ်ခုအကွယ်သို့ ဝင်၍လျှင်မြန်စွာ ပုန်းနေလိုက်၏။ နောက်မှလိုက်လာသောသူသည် တံခါးဆီသို့ တောက်လျှောက်ရှောက်သွားလေ၏။ အကယ်၍သာ အယ်လစ်ဘောက်သည် ထိုသူအား စောင့်ကြည့်၍ မျက်နှာကိုမြင်ရမည်ဆိုက အလွန်ပင်အံ့သြမည်ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် တံခါးကို ခေါက်ရန် အတန်ငယ် ရပ်ဆိုင်းပြီးမှ မီးရောင်သည် ၎င်း၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူသည်ကား အခြားသူမဟုတ် ဟန်ချတ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အယ်လစ်ဘောက်သည်ရှိန်းသည် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်အောင် တံခါးအကွယ်တွင် ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်၍ပုန်းနေသဖြင့် အထက်ပါအခြင်းအရာများကိုမမြင်မိလိုက်ချေ။ အစေခံတစ်ယောက်က တံခါးကိုဖွင့်ပေးသဖြင့် ဟန်ချတ်သည်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေရာ ထိုအချိန်၌ပင် အယ်လစ်ဘောက်သည် ချက်ချင်း အိမ်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြန်ခဲ့လေပြီ။

မြို့ဝန်ဟန်ချတ်မှာ ထိုမိန်းမပျိုအိမ်၌ မည်သည့်အလုပ်ကိစ္စရှိသည်ကို မသိသော်လည်း သူသည် ထိုအိမ်၌ ကြာမြင့်စွာမနေဘဲ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရာ၊ အိမ်သို့ အယ်လစ်ဘောက်ရောက်ပြီးနောက် မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင်ပင် ရောက်ရှိလေသည်။ ထိုည၌ အယ်လစ်ဘောက်သည်သူ့အား အကျိုးအကြောင်း ပြောတော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးလျှင် ဧည့်ခန်း၌ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။

သို့နှင့် ဟန်ချတ်ဝင်လာလျှင်လားခြင်း

“ဖေဖေ ကျွန်မတခြားကို ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ကန့်ကွက်စရာများ ရှိသေးသလား” ဟုမေးလိုက်၏။

“ဟင်္တင် အင်း မရှိပါဘူး။ နို့ပေမယ့် မင်းက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ယခုအချိန်၌ အကျိုးအကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြောပြရာ မလိုသေးဟု အယ်လစ်ဘောက်သည် စဉ်းစားလိုက်၏။ ဟန်ချတ်လည်း မိမိအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု ရှားပါးခဲ့သဖြင့် “အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီကို အိမ်ထောင်သိမ်း အိမ်ဖော်အဖြစ်နဲ့ သွားနေမလို့ပါ” ဟု ခပ်တိုတိုသာပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါဟန်ချတ်က

“မင်းသွားနိုင်ပါတယ်လေ။ မင်းနဲ့ငါတစ်သီးတခြား နေနိုင်အောင်လည်း ငါကငွေကြေးထောက်ပံ့ပါဦးမယ်။ မင်းအခု လုပ်မယ့်အလုပ်မျိုးက လခလဲ

ကောင်းကောင်းမရဘူးမဟုတ်လားကွဲ့... ”

ဟန်ချက်အနေဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်အား လက်လွှတ်လိုက်ရသည့် အတွက်အတော်ပင် သက်သာရာရသွားဟန်တူ၏။ ဤသို့ဖြင့်နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အစီအစဉ်မှာ အဆင်ပြေ၍ သွားလေသည်။ အယ်လစ်ဘောက်မှာ မိမိအား ငှားရမ်းသည့် အမျိုးသမီးနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မံတွေ့ရုံသာရှိတော့၏။

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် (၁၁)နာရီခန့်အချိန်တွင် အယ်လစ်ဘောက်သည်မိမိအား ငှားရမ်းသည့် မိန်းမပျို ဘက်ကသာ စိတ်ပျက်၍ နောက်မဆုတ်ပါခေနှင့်ဟု မျှော်လင့်ကာ သင်္ချိုင်းရပ်ဆိုသို သွားလေ၏။ ရောက်သောအခါ ဧရပ်တံခါးဝတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို ခပ်ဝေးဝေးမှ မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းထဲတွင် အလုံးကျသွားပြီးနောက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့၏။ မိန်းမပျိုမှာရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်၍ ဂျိန်းအား ပြီးရှင်သောမျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဘယ်နယ်လဲ ကျွန်မ မနေ့က ပြောတာဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

(စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်) “ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီ”

“ရှင်ဖေဖေကရော သဘောတူရဲ့နော်”

“တူပါတယ်ရှင်”

“ကဲ ဒါဖြင့် ကနေ့လာနိုင်ပါ့မလား ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်ထဲ နေရတော့အဖော်မြန်မြန်လိုချင်တယ်ရှင် ဒီအတိုင်းဆိုတော့ အိမ်ကြီးက သိပ်ခြောက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေတာဘဲ”

“ကျွန်မ လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်ရှင်”

သို့ပြောလျက်ရှိကြစဉ် အုတ်တံတိုင်း၏ အပြင်ဘက်လယ်ကွင်းထဲ မှလူနှစ်ယောက်စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ဝဲများ၊ ပြောင်းများအကြောင်းနှင့်တကွ ကုန်ဈေးနှုန်းအကြောင်းများကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုသည် အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားသည့်ဟန်ဖြင့် နားထောင်ရင်း

“ဟိုဘက်က စကားပြောနေတာ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

“တစ်ယောက်က ကျွန်မအဖေပဲ”

“ဪ ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့နေပါအုံး ရှင်ဘယ်ကိုသွားနေမယ်ဆိုတာ ကောသုကိုပြောပြခဲ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း မပြောခဲ့ဘူး သူနဲ့ လွတ်ရင်ပြီးရောဆိုပြီးကျွန်မလည်း မ

ပြောမိခဲ့မိဘူး။ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ကလဲ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူးရှင် အပြောင်းအလဲက အင်မတန်မြန်တာ”

“ဟုတ်မှာဧါလေ ရှင်ပြောတာ မှန်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မနာမည် တောင်ရှင်ကို မပြောရသေးဘူး။ ကျွန်မနာမည်က မစ္စတင်ပယ်လမန်တဲ့”

မိန်းမပျိုသည် သူ၏နာမည်ကို ပြောပြရင်း အတန်ငယ်ပြုံးလိုက်သေး၏။

ထို့နောက်ဆက်လက်၍

“ဒါနဲ့ အခုတော့ အချိန်မရှိဘူး။ ခွဲကြဦးစို့ ရဲ့ ညနေ (၆)နာရီလောက် ကျွန်မမျှော်နေမယ်နော်...”

သို့နှင့် သူတို့သည် ဝင်းတံခါးပေါက်ဝတွင် လူချင်းခွဲကြလေသည်။

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဤမျှလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် သူ့ဆီမှ ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည်ဟု ဟန်ချက်က မထင်မိခဲ့ပေ။ ထိုနေ့ည နေအိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် မြင်းရထားတစ်စီးရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ အတော်ပင်အံ့အားသင့်၍ သွားမိ၏။ ၎င်းမှာ ဂျိန်းအားခေါ်ရန် စောင့်နေသည့် ရထားပင်ဖြစ်တော့၏။

ဟန်ချက်အံ့အားသင့်၍ သွားသည်ကိုမြင်ရသောအခါ ဂျိန်းက

“ဖေဖေက သွားနိုင်တယ်လို့ ပြောတာကိုးဖေဖေရဲ့”

“နို့ပေမယ့် ငါကမင်းဟာ နောက်တစ်လလောက်ကြာမှ ဒါမှမဟုတ် ရက်လည်းတစ်နှစ်လောက်ကြာမှ သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာကိုးကွဲ့။ အခုတော့မင်းဟာက မြန်ပဲ မြန်လွန်းလှပါတယ်ကွယ်။ မင်းအတွက် ဒုက္ခခံကြီးနပ်အောင် ဒီလိုလုပ်တာပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“အို ဖေဖေကလဲ ဘာပြုလို့ဒီလိုပြောရတလဲဖေဖေ။ ဒီလိုပြောရင် ဖေဖေဘက်က မတရားရာကျမှာပေါ့”

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပေတော့”

ဟန်ချက်သည် ထိုစကားများကို ဒေါသဖြင့်ပြောလိုက်သော်လည်း အယ်လစ်ဘောက်၏ ပစ္စည်းများကို ရထားပေါ်သို့ ကူညီတင်ပေးရန် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေ၏။

အယ်လစ်ဘောက်၏ အခန်းသို့ရောက်သောအခါ အခန်းထဲတွင် သူယခင်က မမြင်ဘူးသော စာအုပ်များ၊ အကြမ်းရေးဆွဲထားသော ပုံစံများ၊

မြေပုံများစသည်ဖြင့် မိန်းကလေး၏ ပညာကြိုးစားမှုများကို ပေါ်လွင်စေသည့် ပစ္စည်းများကိုတွေ့ရလေ၏။ သူသည် ယခင်က ထိုအခန်းသို့ တစ်ကြိမ်မျှ မရောက်ဘူးချေ။ သို့နှင့်သူသည် ယင်းပစ္စည်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုနိုင်ပြီး နောက်အောက်ထပ်သို့ ပြန်၍ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက်လေသံတစ်မျိုး ပြောင်းလျက်

“မသွားပါနဲ့တော့ကွယ် သမီးရယ်။ ငါဟာ မင်းအပေါ်မှာ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုရှားပါးကောင်း ရှားပါးခဲ့ပေလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် ငါဟာ အကြောင်းတစ်ခု ရှိတယ်ကွဲ့။ မင်းအတွက် ငါ့မှာ အင်မတန်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

ထိုအခါ ဟန်ချတ်သည် အယ်လစ်ဘောက်အား နာမည်တပ်၍ပင် မခေါ်တော့ချေ။

“ကျွန်မအတွက် ဟုတ်စ ကျွန်မဘာများလုပ်ခဲ့လို့လဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

“အခုတော့မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့ကွယ် နို့ပေမယ့် မင်းဟာ ငါ့သမီး အဖြစ်နဲ့ ငါနဲ့အတူနေသွားရင် အချိန်ကျတဲ့အခါ ငါအားလုံးပြောပြမယ်”

သို့သော် သူ့အကြံပေးချက်ကား (၁၀)မိနစ်မျှ နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

ဂျိန်းသည် မိန်းမပျို၏ချစ်စဖွယ်အမူအရာများကို နှစ်သက်ကာ ၎င်းနှင့် အတူနေရန်စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးခဲ့လေပြီ။

“ဖေဖေ ... ကျွန်မတစ်ခုပြောမယ်။ အခုတော့ ကျွန်မသွားတာဟာ အကောင်းဆုံးဘဲ။ ကျွန်မလည်းကြာကြာမနေပါဘူး။ သွားမယ့်နေရာက ဝေးလဲ မဝေးလှပါဘူး။ ပြီးဟော့ တစ်ကယ်လို့ ကျွန်မရှိမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စမျိုးရှိရင် ဖေဖေဆီကို ကျွန်မချက်ချင်းပြန်လာနိုင်ပါတယ်”

ဟန်ချတ်သည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်သည် ဆိုရုံမျှသာ ညိတ်လိုက်နိုင်တော့၏။

“ဒါဖြင့် မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မင်းသွားမှာတယ်မဝေးဘူးပေါ့။ မင်းလိပ်စာများလဲ ပေးပါဦးကွယ်။ တကယ်လို့အရေးအကြောင်းရှိရင် စာရေးရအောင်ငါသိထားရမယ် မဟုတ်လားကွဲ့”

“သိရပါတယ်ဖေဖေ ကျွန်မသွားမှာက သိပ်မဝေးပါဘူး။ မြို့ထဲတွင်ပါ ခန်းမြင့်ကျောက်တိုက်လို့ခေါ်တဲ့ တိုက်ပေါ့ဖေဖေ”

“ဘယ်မှာကွယ်”

ဟန်ချတ်မှာ အတော်ပင်စိတ်၌ လှုပ်ရှားသွားပြီးလျှင် သူ၏မျက်နှာ

သည်လည်း တခါတည်းတည်ငြိမ်၍ သွားလေတော့၏။

အယ်လစ်ဘောက်က မိမိပြောသော စကားများကို တကြိမ်ထပ်၍ ပြောလိုက်သေး၏။ သို့သော် ဟန်ချတ်မှာ စကားပြန်၍ မပြောတော့ချေ။ အယ်လစ်ဘောက်သည် အလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာသည့် အမူအရာဖြင့် ၎င်းအား လက်ပြလျက် ရှိနေပြီးနောက် ရထားသမားအား အချက်ပြလိုက်ရာ ရထားသည်လည်း လမ်းပေါ်သို့ရောက်အောင် တစ်ခါတည်း မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၇)

ဟန်ချတ်အမှုအရာမှာ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရသည့် အကြောင်းကို ရှင်းလင်းနားလည်စေရန် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနေရာ၌ လွန်ခဲ့သော ညဉ့်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရပေမည်။

ယမန်နေ့က အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဈေးဝယ်ခြမ်းရန် အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးနောက် မိန်းမပျိုသည် အိမ်ဆီသို့ သွားနေသည့်အချိန်တွင် ဟန်ချတ် သည် စာတစ်စောင် ရရှိလေရာ အတော်ပင် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ ထိုစာမှာ စာတိုက်မှ မလာဘဲ လူလွတ်၍ ပေးသောစာဖြစ်၍ လက်ရေးမှာလည်း သူကောင်းစွာသိသော "လူစီတာ" ၏ လက်ရေးဖြစ်သည်။ ရေးသားပုံမှာသူယခင်က သိကျွမ်းစဉ်ကအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ရုံရုံပင် ရေးသားထား၏။ စာတိုက်မှလာသော စာမဟုတ်သဖြင့်လည်း ၎င်းသည် အနီးအနား၌သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ကတ်စတာ ဗရစ်(ဂျ)မြို့သို့ပင်လည်းကောင်း ရောက်ရှိနေပြီဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ဟန်ချတ်သည် စာကို အမြန်ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်၏။ စာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ် လေသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသောမစ္စတာဟန်ချတ် -

ကတ်စတာဗရစ်(ဂျ)မြို့သို့ ကျွန်ုပ်မရောက်ရှိနေသည့်အတွက် မအံ့ဩပါနှင့်၊ ဒီမှာလည်း ဘယ်လောက်ကြာဦးမည် မသိပါ။ ထိုအချက် မှာ လူတစ်ယောက်အပေါ်၌သာ တည်ရှိပါသည်။ ထိုသူမှာ ကုန်သည် ကြီးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၊ မြို့တော်ဝန်မင်းလည်းဖြစ်သူ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်

၏မေတ္တာကို ပထမဆုံးယူထိုက်သူဖြစ်ပါသည်။

ယခုကျွန်ုပ်အလုံးစုံဖွင့်ပြောပါမည်။ မကြာမီက ဘယ်တိုက်ခွင် တစ်ယောက်၏ မုဆိုးမဖြစ်သူ မစ္စတာတင်ပယ်(လ်)မန် ကွယ်လွန်သွားရာ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်၏အခေါ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အားငွေကြေးအနည်းငယ်ကို အမွေ အဖြစ်ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မသည် ကတ်စတာဗရစ်(ဂျ) မြို့တွင် ခန်းမြင့်ကျောင်းတိုက်ခေါ် အိမ်ကြီးကို ငှားရမ်းကာ အေးအေးချမ်းချမ်း တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်လောက်အောင် စီးပွားရေးဖူလုံပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်မကို ရှင်တွေ့ချင်ပါက တစ်စုံတစ်ရာ အခက်အခဲ မရှိတော့ပါ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဆရာတို့ ဟုရှင်က ထင်မှတ်နေခဲ့သော ရှင်၏ဇနီးသည် ကွယ်လွန်သွားသည်ကို ကြားသိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိုးသမီးမှာ အလွန် သနားစရာကောင်း၍ သူ့အပေါ်ရှင်က ညာတာထောက်ထား တရားမျှ တစွာပြုမူသည့်အတွက်လည်း ကျွန်ုပ်မဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ သို့သော် ၎င်းမှာ ကွယ်လွန်ရှာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကခုန်ချိန်တွင် ရှေးယခင်က ကျွန်ုပ်မအပေါ်ရှင်ထားရှိခဲ့သော ကတိအတိုင်းပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် တစ်စုံ တစ်ရာ အနောင်အယုက် အတားအဆီး ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ထင်း ကိစ္စမှာအလျှင်စလိုပြုလုပ်ရန် မလိုဘဲ ပြီးစီးနိုင်သောကြောင့် စိတ်တို သန့်ရှင်းချကာ ကတ်စတာဗရစ်(ဂျ)မြို့သို့ ကျွန်ုပ်မလာရောက် နေထိုင် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ရှင်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါမည်။ ထို့နောက်မိတ်ဆွေဟောင်းများကဲ့သို့ တွေ့ကြပါမည်။ ထိုအချိန်သို့တိုင် အောင် ကျန်းမာချမ်းသာစေရန် ကျွန်ုပ်မက မေတ္တာသို့ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက် ပါသည်ရှင်

သင်၏အချစ်
လူစီယာ

ဟန်ချတ်သည် စာကိုသူ၏အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် လမ်း ဘက်သို့ထွက်သွား၏။

“အင်း ငါ့သူ့ကိုဘဲ လက်ထပ်ရမှာဘဲ” ဟုတစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် လျက် သူသည် ထိုအတွေးရေပြင်တွင် မျှောပါကာ တစ်ကိုယ်လုံးနွေး၍ သွား

လေတော့၏။ အဲလစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ သူ၏သမီးအရင်းမဟုတ်ကြောင်း သိရသဖြင့် သူ၏အသည်းမှာကြေကွဲလုမတတ် ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ ယင်းကိုအကောင်းပကတိပြန်၍ ဖြစ်လာအောင် အစာထိုး၍ ကုသနိုင်သူမှာ လူစိတာ တယောက်သာလျှင်ဖြစ်ပေတော့၏။

သူသည်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဈေးဘက်သို့လျှောက်ခဲ့၍ ခန့်မြင့်ကျောက်တိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဝင်ခဲ့ရာ ထိုအချိန်တွင် အယ်လစ်ဘောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် အိမ်ထဲသို့ရောက်၍ မစွတင်ပယ်(လ်) မန်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ပြီပြစ်ကြောင်း အစောင့်တစ်ယောက်က ပြောကြားသောအခါ လူစိတာနှင့် တွေ့ဆုံ၍ စကားစမြည် ပြောခဲ့ရပါမူ လူစိတာကလည်း မိမိလည်းအယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းနှင့် မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်ထားကြောင်းပြောပြမည်သာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူသည် ဂျိန်းက နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် သူနှင့်ခွဲခွာရန် ပန်ကြားသည့်အခါ မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်ရမည်ကို ယခုထက်ပို၍ သိရှိနားလည်ပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

အထက်ပါစာကို မရမီရက်အနည်းငယ်က ဟန်ချတ်သည် ထိုကျောက်တိုက်ကြီးတွင် အိမ်ငှားနေထိုင်မည့် အမျိုးသမီးအကြောင်းကို ကြားတန်သလောက်ကြားခဲ့ပေပြီ။ ထပ်မံမေးသောအခါ အိမ်ငှားမည့်သူမှာ ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်း၏အမည်မှာ မစွတင်ပယ်လမန်ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် ယင်းအမည်ကို မိမိကြားဘူးသလို ထင်မိ၏။ သို့နှင့် ထိုအမည်မှာ 'လူစိတာ'နှင့် ဆွေမျိုးသော်လည်းကောင်း ဆက်စပ်ရမည်ဟု တွေးထင်ယူဆမိ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ အယ်လစ်ဘောက်က သွားကာနီးတွင် ခန်းမြင့်ကျောက်တိုက်တွင် နေမည့်အကြောင်း ပြောသောအခါ လူစိတာသည် မိမိနှင့် ရင်းနှီးခဲ့စဉ်အခါက သူ့တွင် ပိုက်ဆံကြေးငွေ ကြွယ်ဝသော အခေါ်တစ်ယောက်ရှိ၍ထိုအခေါ်၏အမည်ကို မိမိအားပြောခဲ့ဘူးကြောင်း စဉ်းစာမိ၏။

ဟန်ချတ်သည် အထက်ပါအကြောင်းများကို ပြန်၍သတိရလာပြီးလျှင် ဂျိန်းက သူနေမည့်အိမ်လိပ်စာပေးသော အခါ၌ လူစိတာနှင့် မစွတင်ပယ်လမန်မှာတယောက်တည်းဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိ၏။

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် "ခန်းမြင့်ကျောက်တိုက်" ခေါ်အိမ်ကြီးတွင် မစွတင်ပယ်လမန်နှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းမစွတင်ပယ်လမန်သည် အယ်လစ်ဘောက်အား နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုပြီး လျှင် လက်ကိုဆွဲ၍သူ့အခန်းရှိရာသို့ ခေါ်ခဲ့၏။

သို့နှင့်အယ်လစ်ဘောက်သည် မစွတင်ပယ်လမန်အား ယခုမှ တွေ့ရသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာက သိခဲ့ရသည့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း တစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အစ်မအရင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း ချစ်ခင်လျှက်ရှိလေ၏။ ဤသို့လျှင် အယ်လစ်ဘောက်မှာ အိမ်သစ်ကြီးပေါ်တွင် အစားအသောက်အနေအထိုင်မှစ၍ ချက်ချင်းလိုပင် နေသားတကျဖြစ်သွားလေသည်။

သူ့အိမ်မှ အယ်လစ်ဘောက်ထွက်သွားသည့် ညဉ့်အချိန်မှစ၍ ဟန်ချတ်သည်ညစာကို အိမ်၌ စားလေတော့၏။ သို့သော်သူ၏ ထီးတည်းနေရသည့် အဖြစ်ကိုကား သူ့ကိုယ်တိုင်မခံနိုင်အောင် ရှိချေ၏။ ညစာ စားသောက်ပြီးသောအခါတစ်ယောက်တည်းနေရသော ဝက်ကယ်ရေသမားတို့မှာ သဘာဝအလျောက် စိတ်လေလွင့်တတ်သည့်အတိုင်း ဟန်ချတ်သည် လူစိတာထံ သွားရန် စိတ်ကူးပေါက်၍လာလေသည်။

သို့နှင့်သူသည် လူချင်းလည်းတွေ့ချင်နေသဖြင့် သွားပါတော့မည်ဟု ချက်ချင်းစိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ကာ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းပြီးနောက် လူစိတာ၏ အိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ လူစိတာ၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တံခါးဝတွင် အစောင့်တယောက်ကိုတွေ့ရသဖြင့် မိမိသည် လူစိတာနှင့် တွေ့ဆုံရန် လာရောက်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ အစောင့်သည် သူ၏ သခင်အား သွားရောက်ခွင့်တောင်းခဲ့ပြီးလျှင် မကြာမီပြန်ရောက်လာ၍ လူစိတာမှ ထိုညဉ့်တွင် အလုပ်အလွန်များနေသဖြင့် မတွေ့နိုင်ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် လာရောက်ပါမည့်အကြောင်းဖြင့် ပြန်ကြားပြောဆိုလေသည်။

ပထမ၌ ဟန်ချတ်သည် အတော်ပင်စိတ်ပျက်၍ သွားမိ၏။ သို့သော် မိမိကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကြိုတင်ချိန်းဆိုချက်မရှိဘဲ သွားမိသည်ကို သတိရသောအခါမှ လူစိတာက အတွေ့မခံဘဲနေလိုက်သည်ကို စိတ်မဆိုးသာအောင် ရှိပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့လည်း ဤအိမ်သို့မလာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် "အင်း မိန်းမတွေဟာ မူရာဇာယာ အင်မတန်များတယ်ကလား မိန်းမတိုင်း ဒီလိုချည်းထင်ပါရဲ့လေ" ဟုတစ်ကိုယ်တည်းရှေ့တံလိုက်မိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း၌ လူစိတာသည် အလုပ်ဆုံးသော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ကာ သူ၏ ကိုယ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချယ်သပြီးလျှင် မစွတာဟန်ချတ်၏ အလာကို စောင့်ဆိုင်းလျက် နေ့မွန်းတည့်အချိန်သို့ မရောက်မီအထိ ဂဏှာမငြိမ်အောင်ရှိနေ၏။ သို့သော် သူ့မျှော်လင့်သူကား ရောက်မလာသဖြင့် ဤကဲ့သို့ စောင့်ဆိုင်းရင်း မွန်းလွဲပိုင်းသို့ရောက်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူစောင့်

နေသူမှာဖြူဝန်မင်း မစ္စတာဟန်ချတ်ဖြစ်ကြောင်းကိုမှ အယ်လစ်ဘောက်အား တစ်
တရာပြော၍မပြခဲ့ချေ။

ထိုနေ့မှာ စနေနေ့ဖြစ်သဖြင့် ဈေးနေ့လည်းဖြစ်၏။ သို့နှင့် အမျိုးသမီး
နှင့်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တို့သည် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ပြတင်းပေါက်ကို
ဖွင့်ကာ အရောင်းအဝယ် စည်ကားလှသော ဈေးခင်းကိုကြည့်ရှုလျက်ရှိကြ၏။
ဤကဲ့သို့ကြည့်နေစဉ် လယ်ယာအလုပ်သမားများ ပါဝင်သည့် လူအုပ်နှင့်ရောနှော
ကာစကားပြောနေသော ဟန်ချက်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။ သို့သော် သူသည်အိမ်ဘက်
ကိုမျှလှည့်၍ မကြည့်ဘဲ သူ၏လုပ်ငန်းဆောင်တာများကိုသာ ဆက်လက်လုပ်
ကိုင်လျက်ရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ညနေစောင်းသို့ ရောက်သည့်အထိ ဟန်ချတ်
ပေါ်မလာချေ။ သို့နှင့် ဟန်ချတ်သည် အလုပ်အလွန်များနေသဖြင့် မလာရောက်
နိုင်ကြောင်း တနင်္ဂနွေ သို့မဟုတ် တနင်္လာနေ့တွင်မှ လာရောက်လိမ့်မည်
ထင်ကြောင်းဖြင့် လူစီတာမှာ မှတ်ချက်ချလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့်နေ့များသည် ကုန်လွန်ခဲ့ရာ သူ့မျှော်လင့်နေသော ဧည့်သည်
တော်ကားမပေါ်လာတော့ချေ။ လူစီတာသည် ဟန်ချတ်ကို ချစ်လွန်းလှသည်
မဟုတ်ပေ။ သို့သော် လက်ထပ်၍ တင့်တင့်တယ်တယ်နေမည်ဆိုက မိမိအတွက်
လည်း လုံခြုံမှုရမည်ဖြစ်၏။ ဤသို့အိမ်ထောင်၏ အရသာကို ခံစားလိုသော
သဘောဖြင့် လက်ထပ်ရန် ပြင်းစွာသောဆန္ဒဖြစ်၍နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ဆက်လက်၍ ဟန်ချတ်မလာရောက်ခြင်းမှာ အိမ်တွင် အယ်လစ်ဘောက်ရှိနေ
၍ပင် မတွေ့လိုသောကြောင့် မလာရောက်လေသလောဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။

အင်္ဂါနေ့နံနက်သို့ရောက်လာခဲ့၏။ လူစီတာသည် အယ်လစ်ဘောက်
အားအိမ်တွင်ခေတ္တမရှိစေလိုသည့်အတွက် ဈေးဝယ်ခြမ်းရန် ပရိယာယ်ဖြင့် လွှတ်
လိုက်လေသည်။ သို့လွှတ်လိုက်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်ကြာမည်
ဖြစ်၏။ ထို့နောက် လူစီတာသည် စာတစ်စောင်ကို ကဗျာကရာဇေးဖြစ်ပြီးလျှင်
အစေခံများထံမှ တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ဟန်ချတ်ထံပေးပို့ရန် အမြန်ဆုံးစေလွှတ်
လိုက်လေသည်။ စာ၏အတိုချုပ်မှာအောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“အချစ်မိုက်ကယ်

ဈေးခင်းထဲတွင် ၂နာရီ ၃နာရီကြာမျှ ဂျင်အလုပ်လုပ်နေသည်
ကိုမြင်ရသော်လည်း ကျွန်မအိမ်သို့ မလာရောက်ပါ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ
မှာများစွာစိတ်ပျက်ရပါတော့သည်။ ဂျင်သမီးရှိနေသဖြင့် မလာခြင်းဖြစ်

လေမည်လောဟု အောက်မေ့ပါသည် သို့ဖြစ်ပါ၍ သူ့အား
ယခုအပြင် သို့ခိုင်းထားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုစာရလျှင်ရခြင်း
အမြန်လာခဲ့ပါ။ အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိနေပါသည်။
လူစီတာ”

အစေခံပြန်ရောက်လာသောအခါ အကယ်၍ လူကြီးလူကောင်းတစ်
ယောက်လာ၍ မေးကအိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပေးရန် ၎င်းအားအမိန့်ပေးပြီးနောက် လူစီ
တာသည်ဟန်ချတ်အား စောင့်မျှော်လျက်ရှိလေ၏။

လူစီတာသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တတ်နိုင်သမျှအလုပ်ပြင်ကာ ဟန်ချက်
အားစောင့်မျှော်လျက်ရှိ၏။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာမိမိအားအပြင်မှ
ကြည့်လျှင် အလှဆုံးအနေအထားမျိုး မြင်နိုင်စေရန် ဘေးတိုက်တဖုံ တည့်တည့်
တစ်မျိုးပြောင်းလဲ၍ ထိုင်ကြည့်၏။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် လေကားဆီမှ
ယောက်ျားတစ်ယောက် တက်လာသည့် ခြေသံများကိုကြားရလေရာ လူစီတာ
သည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ထကာ ကန့်လန့်ကာတခုနောက်ကွယ်တွင် ပုန်း၍
နေလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ အစေခံက ညွှန်ပြနေသဖြင့် ဧည့်သည်သည်အခန်းအတွင်း
သို့ရောက်ရှိလာပြီးဖြစ်ရာ လူစီတာသည် ကန့်လန့်ကာကို ဖယ်ရှားကာ ဧည့်သည်
နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တော့၏။

သူ၏ရှေ့တွင်ရှိသော ဧည့်သည်သည်ကား ဟန်ချတ်မဟုတ်ချေ။

အခန်း(၁၀)

ညော်သည်သည်ကား ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ) ဗြိတိသိတ်မင်း ဟန်ချတ် ထက်အတော်ပင် အသက်ငယ်သော လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အရပ်အမောင်း ဆေးသေးသွယ်သွယ်ရှိပြီးလျှင် လှပသော ရုပ်အဆင်းရှိ၏။ လူကြီးလူကောင်း တယောက်ပီပီ သားနားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ လူစီတာသည် အံ့အား သင့်၍ သွားကာ-

“ကျွန်မ ကျွန်မလည်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို မျှော်နေပါတယ်ရှင်”
(ဧည့်သည်က တောင်းပန်သည့်ဟန်ဖြင့်) “ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပါ တယ်ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က မစွဟန်ချတ်နှင့်တွေ့ချင်တာ သူက ဒီကိုညွှန်လိုက်ပါ တယ်။

“အခုလိုဆိုရင် ကျွန်တော်အိမ်မှာနေပြီထင်တယ်”

“အို မမှားပါဘူး ထိုင်ပါရှင် ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ အခုတော့ မစွဟန်ချတ်လာ ပါလိမ့်မယ်”

လူစီတာလောကွတ်ပျူငှာနှင့် ဖော်ရွေစွာပြောလိုက်၏။

ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ လူစီတာသည် လိမ်လည်၍ ပြောလိုက်ခြင်း မျှသာဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ငြီးငွေ့နေဖွယ်ရသည့် အခြေခံ ရုပ်အဆင်းလှပသော သူငယ်ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ ၎င်းအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စား ကာ ချစ်ခင်နှစ်သက်သည့် စိတ်ကလေးများ အရိပ်အရောင်များ ပေါ်၍လာလေ၏။

ထိုပြင်အကယ်၍ ဟန်ချတ်လာရောက်စေကာမူ သူကဂရုမစိုက် ပစ်ပယ်ထား သည့်အတွက်မိမိက တစ်စုံတရာမမူကြောင်းပြရန်မှာ ဤအကြံသည် အကြံ ကောင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိ၏။ ရောက်လာသူကား အခြားသူမဟုတ်ဒေါ်နယ် ဖာဖရေးပင်ဖြစ်တော့၏။

ဖာဖရေးသည် လူစီတာ၏ ဧည့်ဝတ်ကျေမှုကြောင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် လှေ့ရစွာထိုင်လိုက်၏။ ဤကဲ့သို့ သူရတ်တရက်ရောက်လာ ခြင်းမှာ မစွတာဟန်ချတ်က အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် သူ၏အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှ လွတ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ သွားရောက်တွေ့ဆုံလိုက ၎င်း၏ သဘောအတိုင်းတွေ့ဆုံနိုင်ကြောင်းဖြင့် စာတစ်စောင် ရရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

ဟန်ချတ်၏ စိတ်ကူးမှာယခုအခါ လူစီတာရောက်လာသဖြင့် ၎င်းနှင့် လက်ထပ်ရန် မျှော်လင့်ပြီးလျှင် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ကျ၍ သွားက တစ်သက်ပတ်လုံးမိမိလက်မှ တစ်ခါတည်းလွတ်မြောက်သွားတော့မည် ဟူသောစိတ်ကူးပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် စကော့လူမျိုးလူရွယ်ဖြစ်သူ ဖာဖရေးကမူ ဟန်ချတ်၏ ရတ်တရက်စိတ်ပြောင်းလဲပုံကို စဉ်းစား၍ မရချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် အလုပ်အကိုင်၌ မကြာမီပင် တိုးတက်ကြီးပွားလာသည်ဖြစ်၍ သူ၏အနေနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ယူနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ သို့သော် သူ့အတွက် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းထက် သာသော ဇနီးသည်မှာ အဘယ်မှာရနိုင်အံ့နည်း။

ဖာဖရေးသည် ဟန်ချတ်၏ စာတွင်ပါရှိသည့်အတိုင်း အယ်လစ် ဘောက်ဂျိန်းသည် မစွတင်ပယ်(လ်) မန်နှင့်အတူနေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သိရသဖြင့် စာရလျှင်ရခြင်း ခန်းမြင်ကျောက်တိုက်(ခေါ်) အိမ်ကြီးရှိရာသို့ အပြေးအလွှား လာရောက်လခွဲရာ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ၌မူ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကို မတွေ့ ရဘဲလူစီတာနှင့် တွေ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

လူစီတာမှာ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းထက် အသက်အတန်ငယ်ကြီး သော်လည်း အရွယ်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းဖြစ်၍ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကြန်အင် လက္ခဏာ နှင့်ပြည့်စုံသော မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် ဒေါ်နယ်ဖာဖရေးနှင့် အချိန်အတော်ကြာမျှ စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိနေပြီးနောက် နဂိုတရင် ယောက်ျားတို့ စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲဆောင်ဖမ်းယူသည့်နေရာတွင် ကျင့်သည့်ပြီးဖြစ်

မြို့သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ဒေါ်နယ်ဖာဖရေးသည် အယ်လစ်ဘောက်အား လုံးဝ ဂရုစိုက်ဟန်မတူဘဲ “မေးထူး - ခေါ်ပြော” သဘောနှင့်သာ ဆက်ဆံ၏။ သို့နှင့် ဟန်ချတ်၏ သမီးဖြစ်သူမှာ ဖာဖရေးက သူ့အားလူရာမသွင်းသည်ကို ကြိတ်မှိတ် ဤသာခံရရှာတော့၏။ ယခင်ကလည်း အယ်လစ်ဘောက်မှာ ယခုအခြေအနေ ထက်ဆိုးဝါးသော အခြေအနေဆိုးများကို အကြိမ်များစွာ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ဘူး လေပြီ။

အယ်လစ်ဘောက်သည် အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက်ရှိရာမှ အခွင့် သာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ယခုမိမိမျက်စိ ဆောက်တွင်ရှိနေသော ဖာဖရေးကား ယခင်က အပျော်ပျော်ပါးပါး မိမိနှင့်အတူ လက်တွဲလျှောက်ခဲ့သော ဖာဖရေးမဟုတ်တော့ပြီ။ ထိုအခါမှ အယ်လစ်ဘောက် သည်မိတ်ဆွေအဖြစ် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုနှင့် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမမေတ္တာသက်ဝင်၍ ချစ်သော အချစ်သဘောတရားတို့ကို အတော်အတန် ပိုင်းခြားဝေဖန်၍ ကြည့် နိုင်တော့၏။

အခန်း(၂၀)

ယင်းကဲ့သို့ လူစီတာက တုန်ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ နှုတ်ဆိတ်၍နေသော အချိန်များ၌ လူစီတာ၏အပေါ်၌ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ခဲ့သော ဟန်ချတ်သည် ပြာဖူး လျက်ရှိသောမီးကို ပေးသကဲ့သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တောက်လောင် ချိလာတော့၏။ သို့နှင့် သူသည်တစ်နေ့တွင် လူစီတာအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ သည်။

ထိုအချိန်၌ အယ်လစ်ဘောက်ကိုးမှာ အပြင်သို့ထွက်နေချိန်ဖြစ်၍ လူစီ တာတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် အိမ်အပေါ်ထပ်မံညှိခန်းတွင် ထိုင်လျက်ရှိနေ လေသည်။ ဟန်ချတ်သည် လူစီတာအား တောက်ပစူးရှ၍ လောကွတ်အပြည့်ပါ သောမျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ရင်းခြေကို ခတ်ပြင်းပြင်းနင်းကာ လူစီတာရှိရာ သို့လျှောက်သွားလေ၏။ သို့သော် လူစီတာကမူ လက်ကိုကမ်းပေးလိုက်ရာ ရိုးရိုး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အေးစက်စက်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ယခုကဲ့ သို့လာရောက်သည့်အတွက်များစွာ ဝမ်းမြောက်ကြောင်းဖြင့်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ် မွေ့စွာလောကွတ်စကားပြောကြားလိုက်သေး၏။ ယင်းသည်ပင်သူ့အား သတိရ ၍သွားစေတော့၏။

“ဘယ်နယ်လဲ လူစီတာ ဒီအဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေကို မင်းလုပ်နေတာက ဘာသဘောလဲကွ။ ငါအခုလာတာဟာ မင်းကိုလက်ထပ်ဖို့ အသင့်ရှိနေပြီဆိုတာ ပြောဖို့လာတာတဲ့။ ဒီတော့ မင်းပဲကြည့်ပြီးလက်ထက်ဖို့ရက်သတ်မှတ်ပေးတော့”
(လူစီတာက မျက်လုံးများကို အခြားဘက်သို့လှဲလျက်)

ဟန်ချက်က ထိုစက်သည် ဂျုံစေ့များကို ရိတ်ရာတွင် မြေကြီးတူးဆွ သည့်စက်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းလင်းပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက်သူသည် ပြန်တော့မည်ဟု နောက်သို့လှည့်လိုက်စဉ်

“မင်းက ငါ့ကို အခုအတွေ့မခံဘူး ... ဟုတ်စ” ဟု လူစီတာအား ဟန်ချက်က ခပ်တိုးတိုးလှန်း၍ ပြောလိုက်သည်ကို အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းက မကွဲမပြား ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့နှင့်အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ မိမိ ၏နားကိုပင် မယုံနိုင်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ဟန်ချက်သည် လူစီတာအား မပြော ဘဲအခြားယာသမားတစ်ယောက်အား ပြောနေခြင်းပင်ဖြစ်လေသလောဟုလည်း သံသယရှိမိ၏။

သို့သော် စက်အတွင်းမှ ထွက်လာသကဲ့သို့ ထင်ရသောသီးချင်းသံ တစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် အထက်က တွေးတောနေခဲ့ သည့်အကြောင်းကို သတိမေ့၍ပင် သွားတော့၏။ သို့နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စလုံးပင် တွင်းတူးစက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ စက်အတွင်းသို့ ဦးခေါင်းကို ငဲ့၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်နေသောသူတစ်ယောက်၏ နောက်ကျောကို တွေ့ မြင်ကြရလေသည်။ ထိုအခါ သီချင်းဆိုသူမှာ မည်သူဖြစ်ကြောင်းသိရတော့၏။

လူစီတာက ပြုံးရယ်ကာ

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒီစက်က သီချင်းလဲဆိုတယ်နော်၊ သိပ်ထူးဆန်းတာဘဲ” ဟုရယ်မော ပြောဆိုလိုက်၏။

လူရွယ်သည် ခါးကိုဆန့်ရင်း မတ်မတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“မင်္ဂလာ ကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့နံနက်ခင်းဖြစ်ပါစေ မစ္စတာ ဟာမရေး”

ဟု လူစီတာကစ၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ဆက်လက်၍

“ဪဒါထက် ဒီစက်က ရှင်စက်လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော်စက်များဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်း မလဲ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ စက်ခင်ဗျ”

သူတို့သည် အတန်ကြာဆက်လက်စကားပြောလျက်ရှိကြရာ အယ်လစ်ဘောက်မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်၍နေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ လူစီ တာမှာမူ အလွန်ပင် နှစ်သိမ့်ရွှင်မြူးလျက်ရှိနေပြီးလျှင် စိတ်နှလုံးတက်ကြွနေဟန် ရှိ၏။ ဟာမရေးကလည်း ခေတ္တမျှပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမေ့ကာ လူစီတာတစ် ယောက်တည်းရှိနေသကဲ့သို့ ၎င်း၏ ကြည်လက်ရွန်းပသော မျက်နှာမှ သူ၏ မျက်လုံးများကို မခွာနိုင်အောင်ရှိတော့၏။ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကိုမူ စကား

တစ်ခွန်းတလေမျှသာ ပြောလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူစီတာက ပြုံးပြုံးရိုရို နှင့်

“ကိုင်းလေ စက်ကိုကြည့်စရာရှိတာကြည့်ပါ။ ကျွန်မတို့ကို အားနာနေ ပါနဲ့” ဟုပြောကာ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းနှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လူစီတာက စကားမာလိုသည့်အနေဖြင့် “မစ္စတာဟာမရေးနဲ့ဟာ မနေ့ကတည်းကပဲ မိတ်ဆက်ပေးကြလို့ အစ်မနဲ့ သီရိ တယ်လေ” ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဟာမရေးသည် လူစီတာအပေါ်တွင် မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ထားရှိသည်ကို ၎င်းနှင့်တွေ့ရသဖြင့် ကောင်းစွာရိပ်မိပြီး ဖြစ်ရကား အကင်းပါးလှသော အယ်လစ် ဘောက်သည် လူစီတာ၏ အပြုအမူအနေအထိုင်တို့ကို ယခင်ကထက် နီးနီး ကပ်ကပ်အသေးစိတ်အကဲခတ်၍ ကြည့်ရှုမိ၏။ လူစီတာသည် အပြင်သို့ထွက် ခါနီးအချိန်များ၌ အယ်လစ်ဘောက်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိရာ လူစီတာ (မစ္စ တင်ပယ်လမန်)သည် သူစိတ်ဝင်စားနေသော စကော့လူငယ်အားအစဉ် ဆော့ဗျော့ နေသကဲ့သို့ အမူအရာမျိုးကိုတွေ့ရ၏။ အပြင်မှပြန်လာလျှင်လည်း ရွှင်လန်း တောက်ပနေသော သူ၏မျက်လုံးများနှင့် ထွေးထွေးနွေးနွေးဖြစ်ကာ ပန်းနုရောင် တောက်၍နေသော သူ၏နှုတ်သွေးသော ပါးပြင်တို့က မိမိတို့ဇာတ်လမ်းကို မိမိတို့ ဖော်ပြကာ သက်သေခံလျက်ရှိကြ၏။

ထိုအခါ အယ်လစ်ဘောက်က လူစီတာအား “မစ္စတာ ဟာမရေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား” ဟုညှင်သာစွာမေးလိုက်သောအခါ “တွေ့ခဲ့ပါတယ် ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ” ဟုသာပြန်ပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် မီးဖိုအနီးသို့လာ၍ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း အယ်လစ်ဘောက်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏လက်များဖြင့် တယုတယဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်လေသည်။ သို့သော် ဟာမရေးနှင့် မည်သည့်အချိန်က တွေ့ခဲ့သည် မည်သို့မည်ပုံတွေ့ခဲ့သည် သူက မည်သို့ပြောလိုက်သည် စသည်တို့ကိုမူလေသံ မှုမဟုချေ။

ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာဆိုဘိသကဲ့သို့ ဒေါ်နယ်ဟာမရေး ကလည်းခန်းမြင်ကျောက်တိုက်ခေါ်အိမ်ကြီးသို့ အမျိုးသမီးများနှင့် လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် အလည်အပတ် ရောက်လာတော့၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံး နှင့်တွေ့ဆုံရန် လာခဲ့ပါသည်ဟုဆိုသော်လည်း ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ဟန်ဆောင်မျှသာဖြစ်၍ အမှန်စင်စစ်မှာမူ အယ်လစ်ဘောက်ရှိနေသည်ကိုပင် မနှစ်

သည့်အတိုင်း ဖာဖရေကိုလည်း သူ၏ ညွတ်ကွင်းအတွင်းသို့ သက်ဆင်းကျ
ရောက်အောင် မာယာတည်းဟူသော ညှို့ကြိုးဖြင့် ဆွဲဆောင်ဖမ်းယူလိုက်လေပြီ။
အိမ်သို့ရောက်သော်လည်း ဖာဖရေသည် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းအား လုံးဝမတွေ့
ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုပင် သတိမေ့လျော့နေဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

လူစီတာအတွက်မူကား ယခုတွေ့ရသည့် ရုပ်ရည်ချောမောသော
လူရွယ်သည် ဓက်ထန်ရင့်ကျက်သော မျက်နှာရှိသည့် ဟန်ချတ်ထက် အဆ
ပေါင်းများစွာ ပို၍မိမိစိတ်ကြိုက်နှင့်တွေ့ကာ နှစ်သိမ့်မိတော့၏။ ဖာဖရေပြန်သွား
ပြီးနောက် (၁၀)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မြို့ဝန်ဟန်ချတ်ရောက်လာ၏။ သို့သော်
လူစီတာက မိမိမှာခေါင်းကိုက်နေသဖြင့် မတွေ့နိုင်ကြောင်း အစောင့်ကို လွှတ်၍
အပြောခိုင်းသောကြောင့် ၎င်းအား မတွေ့ဘဲ ပြန်သွားရရှာလေသည်။

ကတိတတာရစ်(၇)မြို့သို့ လူစီတာရောက်ရှိလာသည်မှာ ဟန်ချတ်
၏ယခင်က အဟောင်းဖြစ်သော မေတ္တာစိတ်ကို ယိုဖိတ်နူးညှတ်စေရန် လာရောက်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏အကြံသည်လည်း ရည်မှန်းသည့်အတိုင်းအောင်မြင်ခဲ့၏။
သို့သော်ယခုအခါ၌ကား မိမိအပေါ်တွင် ဟန်ချတ်က စိတ်ဝင်စား၍ လေးစား
ချစ်ခင်သည်ဖြစ်စေ၊ မုန်းတီးသည်ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ရာ ဂရုစိုက်ရန် မရှိတော့ပြီ။
ဤအိမ်သို့ ဟန်ချတ်မလာရောက်စေရန် ၎င်း၏ သမီးဖြစ်သူ အယ်လစ်ဘောက်
ဂျိန်းအား အိမ်စောင့်ခွေးတစ်ကောင်အနေဖြင့် ထားရှိရခြင်းမှာ အဘယ်မျှလောက်
အရေးပါ၍ ဟန်ကျလေသနည်းဟု တွေးမိ၏။ ဂျိန်းအား အိမ်၌ထားခြင်းမှာ
မိမိ၏ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ရေးကို ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ဟု နံနက်ခင်းက
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော စိတ်ကူးများသည် တစ်ခါတည်းလွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်၍ သွား
တော့၏။

အယ်လစ်ဘောက်သည် အကြောင်းစုံမသိရှာဘဲ ဈေးဝယ်ရာမှာ
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရာ လူစီတာက အရေးတယူပြုကာ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့်
“ဪ ညီမပြန်လာပြီလား ... ဒါထက် ဒီအိမ်မှာ အစ်မနဲ့အတူ ကြာ
ကြာနေမယ်နော် ဟုတ်လား” ဟုမေးလိုက်လေသည်။

သို့သော် ဒေါ်နယ်ဖာဖရေသည် အလည်အပတ်ဝင်ရောက်သည့်
အကြောင်းကိုမူ အရိပ်အငွေ့မျှ မပြောခဲ့ချေ။

အခန်း (၁၉)

ထိုနေ့အချိန်ကုန်လွန်နောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်လာ၏။
ထိုနေ့သည်ဈေးနေ့ဖြစ်၍ နံနက်ခင်းမှာ ရာသီဥတုအထူးသာယာလှသဖြင့် ဈေး
ခင်းဘက်သို့လမ်းလျှောက်ထွက်ကြရန် လူစီတာက အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းအား
အကြံပေး၏။ သို့နှင့် သူတို့သည်အိမ်မှထွက်ကာ ဈေးဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။
ထိုအချိန်တွင် ဈေးခင်းတွင် လူမစည်လှသေးသဖြင့် သူတို့သည် ရောင်းချရန်
ပြသထားသော ထွန်ယက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံစံသစ်စက်တစ်လုံးကို ကြည့်
ရှုလျက်ရှိရာ “မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းဟေ့ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း” ဟု
နှုတ်ဆက်သော အသံတစ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ပြန်၍ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်တွင် ဟန်ချတ်ကိုတွေ့ရှိရသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ တင်းမာလျက်ရှိပြီးလျှင် ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်းလည်း
မရှိပေ။ အယ်လစ်ဘောက်က မိတ်ဆက်ပေးသည့်အနေဖြင့်

“ကျွန်မနဲ့အခု အတူတူနေတဲ့အမျိုးသမီးဟာ သူ့ဘေဖေ။ သူ့နာမည်
ကမစ္စတင်ပယ်(လ်)မန်တဲ့ ...”

ဟန်ချတ်သည် အရှိအသေပြုသည်ဟန်ဖြင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီးလျှင်
ဦးခေါင်းကို အတန်ငယ်ညှုတ်လိုက်၏။

မစ္စတင်ပယ်(လ်)မန်က ပြုံးလျက်
“ကျွန်မတို့အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင် မစ္စတာဟန်ချတ်
ဪ ဒါထက် အခုဒီစက်က အတော်ထူးဆန်းတဲ့ စက်နော်”

“ရှင်မိန်းမဆုံးတာ ဘာမှမကြာသေးဘူးဆို မဟုတ်လားဟန်ချက်ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ငါလည်းတွေ့မိတာပါဘဲ။ နို့ပေမယ့် တို့ကိစ္စ ဘယ်နေ့လုပ်ဖို့တော်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ အနည်းဆုံး ရက်ချိန်း ခေးနိုင်ရမယ်ပေါ့ကွယ်”

လူစီတာသည် အဘယ်ကြောင့် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်လိုသည်ကို ဟန်ချက်သည် စဉ်းစား၍ မရချေ။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် လူစီတာက အသံခပ် ပြတ်ပြတ်ဖြင့် “ဒီမှာ မစွတာဟန်ချက် ခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့ဟာ အခုအတိုင်း နေကြတာပဲကောင်းတယ်။ ကျွန်မကိုရှင်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုသဘော ထား။ ကျွန်မကလည်း ရှင်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ ပြန်ပြီးသဘောထား မယ်”

“အင်း လောကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ တိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား။ ငင်း ကတ်စတာဗရစ်(ဂျ)မြို့ကိုလာခဲ့တာဟာ ငါ့အတွက် သက်သက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ နို့ပေမယ့် အခုဒီရောက်တော့ ငါ့ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို မင်းလက် မခံတော့ဘူး”

ဟန်ချက်သည် ဒေါသတကြီး ရေရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် လူစီတာအား နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ တံခါးစွက်ကို ဆောင့်၍ ပိတ်ကာအိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ယခုအခါတွင် လူစီတာမှာ ချစ်သူနှစ်ဦးရှိ၍နေလေပြီ။ သို့နှင့် ဤကဲ့သို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အလည်တွင် ရောက်၍နေသော လူစီတာ၏ အခြေအနေကို အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ဖခင်ဟုခေါ်သော မစွတာဟန်ချက်နှင့် ဒေါ်နယ်ဖာဖရေတို့သည် လူစီတာအပေါ်တွင် တစ်နေ့ တခြားစွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်၍လာသည်ကိုတွေ့ရှိရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်တွင် လူစီတာကိုသာ သတိရတွေးတောကြလျက် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကို မူ မည်သူမျှစိတ်မဝင်စားကြချေ။

ဖာဖရေနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ခြင်းမှာ ဓမ္မတာသဘော တရားပင် ဖြစ်ကြောင်း မိမိ၏စိတ်ကိုဖြေနိုင်ပါသေး၏။ သို့သော် ဟန်ချက်၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် ပတ်သက်၍ကား များစွာဝမ်းနည်းမိ၏။ တစ်ကြိမ်က သူသည် မိမိဖခင်ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာပြောကာ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်သည် ယခုအခါတွင် မိမိအား အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့ သို့ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ထားသည်ကို မဆံ့သြဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ရက်များသည် တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် လရာထင် ကုန်၍လာခဲ့ရာ အယ်လစ်ဘောက်မှာ နုနယ်သော စိတ်သလောထားရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟန်ချက်အပေါ်တွင် ကရုဏာ သက်မိရာ၏။ ဟန်ချက်သည် လူစီတာအားချစ်ကြိုက်နေသည့် ကိစ္စကို အပထား၍ အခြား လုပ်စရာကိုင်စရာများက ရှိနေသဖြင့် အလွန်သောကများသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နောက်နှစ်၌ သူ၏အလုပ်အကိုင်များသည် “အချစ်” ဘက်တွင် မအောင်မြင်ဘဲ သက်သို့အောင်မြင်မှုမရှိဘဲ ဆုံးရှုံး၍လာတော့၏။ ထိုအခါ မစွတာပယ်လ်မန်နှင့် ပတ်သက်၍ အချစ်ရေးတွင် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သော ဖာဖရေအဖော်တွင် မိမိက အနိုင်မရသော်လည်း အလုပ်အကိုင်ဘက်တွင် သူ၏ ရန်သူဖြစ်သော ဖာဖရေ အပေါ်တွင်အနိုင်ရရမည်ဟု စိတ်ကို သန့်ဌာန်ချလိုက်၏။

သို့နှင့် ဟန်ချက်သည် ဒေါသကိုရှေ့ထားကာ “ကုန်ဝယ်တဲ့အခါ ငါက သူ့ထက်ဈေးပိုဝယ်ပြီး ရောင်းတဲ့အခါ သူ့ထက်ငါက ဈေးချရောင်းမယ် ကွာ” ဟုတကိုယ်တည်း ကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိလေ၏။

ကံအားလျော်စွာ ရာသီဥတုက သူ့ဘက်မှာဖေးမသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ ဇွန်လထဲတွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလေရာ ကောက်ပင်များ ပျက်စီးသဖြင့် ထိုနှစ်အတွက် ကောင်းစွာစိုက်ပျိုးနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု ဟန်ချက်ကအကဲဖြတ် ၏။ သို့နှင့် သူသည် ယမန်နှစ်ကက ကောက်ပဲသီးနှံများကို သိမ်းကျုံး ဝယ်ယူ ကာဂိုထောင်များပြည့်လျှာသည့်အထိ သိုလှောင်တော့၏။ သို့သော် ရာသီဥတု သည်ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားပြန်၏။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နေသာ၍ လာပြီး လျှင် ထွန်းသစ်သောနေရောင်ခြည်များကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်၍လာရတော့၏။ သို့ဖြစ်ရကား ကောက်ပဲသီးနှံများ မုချအောင်မြင်လာရတော့မည်။ ထိုအခါ ယမန် နှစ်လက်ကျန်ဖြစ်သော အသီးအနှံတို့၏ ဈေးနှုန်းမှာ ဒလဟော ကျဆင်းလေ တော့ရာဟန်ချက်သည် ဂိုထောင်များတွင် သိုလှောင်ထားခဲ့သော သီးနှံများကို ဝယ်ဈေးထက်များစွာ လျော့ပေါ့ရောင်းရလေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဟန်ချက်မှာ ငွေအမြောက်အများ ဆုံးရှုံးရလေသည်။

ထိုအချိန်များ၌ ဒေါ်နယ်ဖာဖရေ၏ အလုပ်အကိုင်မှာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး ၍လာတော့၏။ သူသည်ဝယ်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ရောင်းချရာ၌လည်းကောင်း ဉာဏ်အမျှော်အမြင် ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် နှိုင်းချိန်ပြုလုပ်လေရာ အမြတ်အစွန့် ကောင်းစွာရရှိလေတော့၏။

ဟန်ချက်က ရွံရှာမုန်းတီးသော စိတ်ဖြင့် “အင်း ဒီကောင်တော့ မြို့မှာ

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့မြို့ဝန်ဖြစ်ဆုံးမှာပဲကွယ်” ဟု မချိပြုံး ပြုံးကာ တကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ ဟန်ချတ်သည် သူနှင့်ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ လက်တွင်းမှ လူစီတာအား နောက်ဆုံးကြိုးပမ်းသည့်အနေဖြင့် အရယူတော့မည် ဟုစိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ကာ ခန်းမြင့်ကျောက်တိုက်သို့သွားလေ၏။ ခန်းမြင့်ကျောက်တိုက်သို့ရောက်၍ လူစီတာကိုတွေ့လိုကြောင်းဖြင့် အစောင့်များအား ပြောသောအခါ မစွတင်ပယ်လမန်သည် ထိုနေ့ ညနေခင်းတွင် အပြင်သို့သွားရန် ကိစ္စရှိသဖြင့် မတွေ့နိုင်ကြောင်းအဖြေရသဖြင့် ပြန်၍ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ ဟန်ချတ်သည် လမ်းမဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့ရာ ထိုအချိန်၌ လမှာမသာလှသေးဘဲ လမ်းဘေးမီးအိမ်များကိုလည်း ထွန်းညှိခြင်းမရှိသေးသဖြင့် လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ နေရာတိုင်းလိုလို၌ပင် အတန်ငယ်မှောင်ရိပ်များ သန်းလျက်ရှိ၏။

သို့နှင့်သူသည် အိမ်တစ်အိမ်မှ တံခါးအကွယ်တွင် ရပ်ကာ လူစီတာနေသောခန်းမြင့်ကျောက်တိုက်ကြီးကို တစေ့တစောင်းစောင့်ကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက် လူစီတာ၏အိပ်ခန်းဆီမှ အလင်းရောင်တစ်ခုကိုမြင်ရသဖြင့် လူစီတာမှာ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချိန်အချက်ရှိသဖြင့် အဝတ်အစားများလဲလှယ်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်မိ၏။ မကြာမီထိုအလင်းရောင်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ထိုအချိန်၌ (၉) နာရီထိုးသံကိုကြားရ၏။ ထိုခဏ၌ ဖာဖရေသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ လမ်းထောင့်မှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီးလျှင် အိမ်တံခါးကိုခေါက်လေ၏။

ထို့နောက်ချက်ချင်းလိုပင် လူစီတာကိုယ်တိုင် တံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီးလျှင် လှေကားမှအတူ ဆင်းလာပြီးနောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာဈေးခင်းဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

ဟန်ချတ်မှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာပြီးလျှင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သို့သော် မာနကြီးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်းတို့နောက်သို့မလိုက်ဘဲ လူစီတာပြန်လာမည်ကိုသာ တံခါးအကွယ်၏ မှောင်ရိပ်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ လူစီတာ တစ်ယောက်တည်းပြန်လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လမ်းမီးအိမ်များမှာ ထွန်းညှိထားပြီဖြစ်၍ ကောင်းစွာမြင်ရလေရာ လူစီတာ၏ မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်မဆုံးဘဲ တပြုံးပြုံးတရွှင်ရွှင်ဖြင့် အရောင်တောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ လူစီတာသည် လမ်းကိုဖြတ်ကာ သူ၏ အိမ်တံခါးဆီသို့အသွားတွင် ဟန်ချတ်သည်လည်း တစ်ခါတည်းလိုက်၍ သွား

လေ၏သူအားမြင်လိုက်သောအခါ လူစီတာသည် အတန်ငယ်ထိတ်လန့်သည့်ဟန်ဖြင့် အာ ကနဲပင် နှုတ်မှထွက်သွားလေသည်။

“ကြည့်စမ်း ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုထိတ်အောင် လန့်အောင် လုပ်တာလဲ အခု (၁၀)နာရီထိုးနေပြီးရှင်သိလား။ ဒီနေရာ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တို့ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်သွားအောင်လုပ်ဖို့ ရှင့်မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး”

ဟန်ချတ်က ဒေါသထွက်လျက်

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ငါလာတယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းက ငါ့ကိုအတွေ့မခံဘူး။ မင်းကို သတိပေးချင်တဲ့ အချက်ကလေးတစ်ခုရှိတယ် မင်းမှန်တော့လေ”

လူစီတာသည် မလွဲသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ဟန်ချတ်အား ခေါ်၍သွားရတော့၏။ ထို့နောက်လူစီတာသည် အခန်းတွင်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ စိတ်ပျက်သည့်ဟန်ဖြင့်ထိုင်ချလိုက်ရာ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ ဖြူလျော်၍နေပြီးလျှင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပုံ လက္ခဏာများလည်းပေါ်၍ နေလေသည်။ ဟန်ချတ်သည် သူထိုင်သောကုလားထိုင်၏ နောက်သို့လာ၍ ရပ်ကာ ဂျာစီနယ်တွင် ယခင်က သူတို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ဟန်ချတ်က

“အဲဒါတွေကြောင့် မင်းအပေါ်မှာ ငါကအရေးဆိုနိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်နားလည်ပြီလား”

ဟန်ချတ်သည် ဤနေရာတွင် သူ၏စကားကိုရှေ့သို့မဆက်ဘဲ ရပ်သားလိုက်လေသည်။

“ဒီဟာတွေက ဘာမျှအရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်သာ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ရင် ရှင့်ကို ကျွန်မလက်ထပ်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်မိမှာပဲ။ နို့ပေမယ့် ရှင်ကျွန်မကိုလက်ထပ်မှာက ဝတ္တရားရှိလို့သာ လက်ထပ်တယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ လက်ထပ်မှာကိုးရှင်။ ရှင်နာမကျန်းဖြစ်နေတုန်းက ကျွန်မရှင့်ကို ကိုယ်ပိုင်ရင်မိ ပြုစုခဲ့တယ်။ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သရေရော အမည်ရောဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဒါအတွက် ကျွန်မကိုပြန်ပြီး တန်ဖိုးပေးရမယ်လို့ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ငါနဲ့တွေ့ရအောင် လိုက်လာသေးလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်မတို့ဟိုမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ထောက်ထားပြီး ရှင့်ကို ကျွန်မလက်ထပ်သင့်တယ်ထင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ

ကရှင်အပေါ်မှာ ဒီလောက်သံသ့မဲချစ်လှကြိုက်လှလို့မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိတ်ပြောင်းမြန်တာလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

လူစီတာသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေလေရာဟန်ချက်ကဆက်လက်၍

“ဒီအကြောင်း ငါသိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် မင်းစိတ်ကူးထားတဲ့ လူထဲ ငါ့ထက်ဘာမှမသားပါဘူး”

“ရှင်သာ သူလောက်ကောင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ ရှင်အခုချက်ချင်းထွက်သွားမှပေါ့”

လူစီတာက ဤကဲ့သို့ ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်သဖြင့် ဟန်ချတ်မှာ အတော်ပင် စိတ်ဆိုးသွားတော့၏။

“မင်းကိုယ်မင်းနာမည်အပျက်ခံပြီး ငါ့ကိုမငြင်းနိုင်ပါဘူး။ မင်းဟာ ငါ့လက်ထပ်ပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို အခုညတွင်းချင်း သက်သေတစ်ယောက်ရှေ့မှာပေးရင်ပေး မပေးရင်တော့ဟိုအရင်က မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို လူတိုင်းသိအောင် ငါအန်ထုတ်လိုက်မယ်”

လူစီတာသည် လူ့ခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးကို တီးလိုက်ရာ ချက်ချင်းလိုပင် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းရောက်ရှိလာ၏။

ဤအချိန်မျိုးတွင် မိမိအားအဘယ်ကြောင့်ခေါ်သည်ကိုလည်း ဂျိန်းသည်စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ရှိလေသည်။ ဟန်ချတ်သည် ဂျိန်း၏လက်ထဲ ဆွဲလျက်

“ဒီမယ် ဂျိန်း ငါအခုပြောမယ့်စကားတွေကို မင်းရှေ့မှာ ပြောချင်တယ်။ မင်းကိုကြားစေချင်တယ်”

ထိုနောက်သူသည် လူစီတာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“လူစီတာ ဒီမှာကြည့်စမ်း မင်းငါ့ကို လက်မထပ်ဘူးလား ထပ်မံလား”

“ရှင်က ထပ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် ကျွန်မသဘောတူရမှာပေါ့ မိုက်ကလေး”

“ဒါဖြင့်ထပ်မယ်လို့ ဆိုတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သို့ပြောလိုက်ပြီး လူစီတာသည် မေ့မျောသွားသကဲ့သို့ ဆိုဖာနောက်မှီပေါ်သို့လဲကျသွားလေ၏။

“ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင် သူစိတ်မချမ်းသာအောင် အဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဖေဖေ သူသဘောမတူဘဲနဲ့တော့ အတင်းအကျပ် မလုပ်

သင့်ပါဘူး”

အယ်လစ်ဘောက်သည် လူစီတာ၏ ဘေးတွင် ခူးထားကိုင်ထိုင်ရင်း ထိုင်ချကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“နင်ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး။ နင်ကအရိုးအအ သူက ငါ့ကိုဒီတုလေးလိုက်ရင် နင်မှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်သွားမယ် မဟုတ်လား”

ထိုအချိန်၌ လူစီတာမှာ သတိပြန်လည်လာပြီဖြစ်၍

“ဘယ်သူလဲဟင် ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဒီမယ် လူစီတာ ကိစ္စက မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုငါက ပြောနေရအုံးမှာလဲ မင်းကတိပေးရင် ပြီးတာပဲ”

“ကျွန်မ ကတိပေးပြီးပါပြီ”

“ဒါပဲ ငါလိုချင်တယ် ဂှိုင်းငါပြန်မယ်”

ဟန်ချတ်သည် ဦးထုပ်ကိုဆွဲယူကာ အိမ်ထဲမှလျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ချည်း ကျန်ရစ်သောအခါ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းက

“ဪ ကျွန်မတို့ဖေဖေနဲ့ ရှင်အတော်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတယ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရှင်ကမိုက်ကယ်လိုတောင်ခေါ်တာပဲ။ ဒါထက် သူ့ကို အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ဖို့ ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် သူက နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်နိုင်ရတာလည်း နေအုံး ဒီကတိကို ဖျက်ပေးဖို့ သူ့ကို ကျွန်မသွားပြောမယ်”

“နေပါစေဦးမရယ် နေပါစေ ဒီအတိုင်သဘောထားလိုက်ပါတော့ အခုမှငြင်းဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

လူစီတာသည် ယူကြံ့မရဖြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးပြီးနောက် သူ၏အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားလေ၏။

အခန်း (၂၁)

နောက်တနေ့နံနက်၌ ဟန်ချတ်သည် မြို့တော်ခန်းမသို့ အမှုစစ်ဆေးရန် ရောက်ရှိလာ၏။ စစ်ဆေးရမည့်အမှုမှာ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေး တခု ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူသည် မြို့တော်ဝန်မဟုတ်တော့ချေ။ သို့သော် ယခင်က မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် တရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် အမှုများကို စစ်ဆေးရလေသည်။

ထိုနေ့၌ စစ်ဆေးရန်အမှုတစ်ခုသာရှိ၍ ဘုရားခံသည် သူ့ရှေ့၌ ရပ်လျက်ရှိ၏။ တရားခံမှာ မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အရိုးပေါ်တွင် အရေတင်မျှ ပိန်လို့ခြောက်ကပ်ကာ မျက်နှာ၌ အရေများတွန့်လိမ့်ပြီးလျှင် အဖုအပိန့်များပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ အဝတ်အစားများမှာလည်း အဝတ်စုတ်သာသာမျှသာရှိ၏။ တရားခံသည် ဟန်ချတ်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဟန်ချတ်နှင့်မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ သွား၏။

ထိုအခါ ဟန်ချတ်က “ဒီမိန်းမကြီး ဘယ်မှာငါမြင်ဘူးပါလိမ့်မလဲ” ဟုစိတ်ထဲက တွေးမိ၏။ သို့သော် ရုတ်တရက်ကား စဉ်းစား၍ မရချေ။

မိန်းမကြီးအပေါ်တွင် စွဲဆိုထားသောအမှုမှာ ယမန်ည၌က မူးယစ်သောက်စားပြီးလျှင် ၎င်းအား ဖမ်းဆီးသည့်ရဲသားကိုပင် ပြန်၍စော်ကားသဖြင့် အရေးယူဖမ်းဆီးကာ ရုံးတော်သို့တင်ပို့ထားသောအမှုဖြစ်၏။

သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ဟန်ချတ်သည် တရားခံအား “ကဲ ဒီတော့ ခင်ဗျားဘာများမေးစရာရှိသေးသလဲ ပြောစရာများကော

ရှိသေးသလား” ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတရားခံမိန်းမကြီးက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် “ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်းပြောစရာရှိပါတယ်။ ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၂၀)လောက်တုန်းက ဝေဒန်ပရိုင်ယာရွာမှာ ရွက်ဖျင်တဲ့နဲ့ ကျွန်မပျံ့ယိုရောင်ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟန်ချတ်သည် မိန်းမကြီးအား စိုက်၍နေပြီးလျှင် အမှုသက်သေချက်များကိုပင် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် မေ့သွားဟန်တူ၏။ မိန်းမကြီးက ဆက်လက်၍ “အဲဒီတုန်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးတော့ ကလေးလဲပါတယ်။ သူတို့ရောက်လာပြီး ပျံ့ယိုတစ်ခွက်စီ ဝယ်စားကြတယ်။ အို အရှင် အဲဒီအခါက ကျွန်မဟာ အခုအခြေအနေထက် အများကြီးသာပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ပျံ့ယိုထဲမှာ လိုချင်ရင်ရန်အရက်ထည့်ပေးတယ်။ ယောက်ျားဟာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်ဆင့်သောက်ပြီး အမူးလွန်တာနဲ့ တပြိုင်တည်း မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်တော့တာပဲ။ သူက မိန်းမကို လေလံပစ်ရောင်းတယ်လေ။ ဒါနဲ့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ငါးဂီနီပေးပြီး လေလံဆွဲသွားတယ်။ အဲဒီမိန်းမကိုရောင်းစားတဲ့သူဟာ တခြားမဟုတ်ဖူး။ အခုကလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တရားစီရင်နေတဲ့လူပဲ”

မိန်းမကြီးသည် ဟန်ချတ်အားလက်ညှိုးထိုး၍ ပြပြီးနောက် ခပ်တည်တည်လက်ပိုက်၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူများသည် ဟန်ချတ်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့မွေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ကြရ၏။ ထို့နောက် ဒုတိယတရားသူကြီးက တရားခံအား

“ခင်ဗျားရဲ့ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို မလိုချင်ဘူး။ ကျုပ်တို့မေးတာက ဒီအမှုမှာ ခင်ဗျားဘက်က ခုခံဖို့ဘာများရှိသေးသလဲလို့မေးတာ အမယ်ကြီး”

‘ဟား ဟား အဲဒါကျွန်မအမှုအတွက် ခုခံကာကွယ်ဘို့အချက်ပါတ်’

မိန်းမကြီးသည် တဖန်ရယ်မောလိုက်ပြန်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“သူဟာ ကျွန်မထက်ဘယ်နေရာမှာ ပိုပြီး ဂုဏ်ရှိသေးလဲဆိုတာ ဒီအချက်က သက်သေခံနေတာဘဲ။ သူက တရားသူကြီးနေရာမှာ ထိုင်ပြီးတရားစီရင်နေမယ်ဆိုရင်ဘယ်မှာ တရားမျှတမှုရအုံးမှာလဲ”

ထိုအခါဒုတိယတရားသူကြီးက

“အလကား လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့ အမယ်ကြီး ခင်ဗျား

www.burmeseclassic.com

ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

(ဟန်ချတ်ကကြားဖြတ်၍) “လုပ်ကြံတာမဟုတ်ဘူးမိတ်ဆွေ သူပြောတာအမှန်ချည်းဘဲ အင်းဒီတော့ ကျုပ်ဟာ သူထက်ပိုပြီးဘာများ သိကွာရှိသေးလည်း က ကျုပ်သွားမယ် ဒီအမှုကိုခင်ဗျားပဲ ကြည့်ပြီးစီရင်ရစ်ပေတော့”

ဟန်ချတ်သည် ကုလားထိုင်မှထလိုက်၏။ ထို့နောက် တရားခွင်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် ခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍စည်ကားသော အမှုနားထောင်သူများကြားမှ တိုးဝင်ကာ အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့နံနက်၌ လူစီတာသည် အိပ်ရာထနေောက်ကျသဖြင့် ရှေ့ပြတင်းပေါက်ကိုအမှတ်မထင်ဖွင့်လိုက်ရာ ရုံးရှေ့၌ လူအုပ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့နှင့်

“ဟဲ့ ဒီနေ့ရုံးရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်လူစည်တာလဲ”

ဟုအစောင့်တယောက်အား မေးမြန်းရာ အစောင့်က

“မစ္စတာဟန်ချတ်အကြောင်းကို ပြောနေကြတယ်လို့ ကြားတာပါပဲ သခင်မ”

“ဘာအကြောင်းတဲ့လဲ”

“သူဟာ လူကြီးလူကောင်းဖြစ်မလာမီ တင်ချိန်တုံးက သူမိန်းမကို ငါးဂီနီနဲ့ရောင်းစားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ရုံးမှာ သက်သေခံတယ်လို့ ပြောနေကြပါတယ် သခင်မ”

ဟန်ချတ်သည် လူစီတာအား မိမိသည် ဆူဆန်နှင့် မည်ကဲ့သို့ကွဲခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို တစ်ကြိမ်မျှ စေ့စေ့စုံစုံ ရှင်းလင်း၍ ပြောမပြခဲ့ဘူးချေ။

သို့နှင့် လူစီတာသည် အထက်ပါအကြောင်းများကို အစောင့်ထံမှ ကြားရသောအခါ အတော်ပင်တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားလေသည်။

“ဪ ဟန်ချတ် ဟန်ချတ် ဘယ်လောက်သဘောထားဆိုးဝါးပြီး ရက်စက်တဲ့လူတစ်ယောက်လည်း ကြည့်ပါအုံး။ မယားကိုတောင် ပိုက်ဆံနဲ့ရောင်းစားသတဲ့” ဟုစိတ်ထဲမှ တကိုယ်တည်းရေရွတ်ရင်း ဤမျှလောက် စိတ်နေသဘောထားယုတ်ညံ့သူတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရမည် ဘဝမှာမည်မျှ လောက်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ချိမ့်မည်နည်းဟု ၎င်းအား လက်ထပ်ရန် ကတိပေးမိသည်ကိုပင် လူစီတာသည် ယူကြုံးမရ နောင်တရမိရှာ၏။

ထိုနေ့၌ လူစီတာသည် အိမ်တွင်မနေဘဲ တစ်နေ့လုံးအပြင်သို့ ထွက်လျက်ရှိရာ နေဝင်ရီသရောအချိန်မှ အိမ်သို့ပြန်လာ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ ပင်ပန်း

စွမ်းနယ်သည့်ဟန်ဖြင့် ဖြောင့်တော့လျက်ရှိ၏။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဂျိန်းအား မိမိသည် အပန်းဖြေသည့်အနေဖြင့် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော ပို့ဘရက်ဒီ သို့ ၃-၄ ရက် လေညှင်းခံသွားရောက်လိုကြောင်း ပြောပြသည်တွင် ဂျိန်းကလည်းစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေကြောင်းသိသဖြင့် ဤအကြံမှာ ကောင်းသောစိတ်ကူးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း။ အပြောင်းအလဲပြုလုပ်ခြင်းသည် လူ၏ တွန့်အာမှုနှင့်တကွ စိတ်၏ ချမ်းသာမှုကိုပါ ပေးစွမ်းနိုင်ကြောင်း ပြောဆိုတိုက်တွန်းသော၏။

ဟုဖရားသည် မြို့တွင်မရှိကြောင်း သိသဖြင့် လူစီတာဤကဲ့သို့ ပြောခြင်း ဖြစ်လေသလောဟုလည်း အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းက သံသယဖြစ်မိ၏။

သို့နှင့် လူစီတာခရီးထွက်သွားသောအခါ ဂျိန်းမှာ အိမ်ကြီးတိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ၂ ရက် ၃ ရက်မျှအကြာ ဟန်ချတ်ရောက်ရှိလာရာ ဂျိန်းက အိမ်တွင်လူစီတာမရှိကြောင်းပြောပြသည်တွင် ဟန်ချတ်မှာအတော်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ချက်ချင်းလိုယင် အိမ်မှထွက်သွားလေသည်။

အခန်း(၂၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဟန်ချတ်သည် တဖန်ရောက်ရှိလာပြန်ရာ ဂျိန်းနှင့်တွေ့ရသဖြင့် ဂျိန်းအား ...

“ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ခုထက်ထိ သူမရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်ပါပြီဗေဗေ နို့ပေမယ့် အခုမရှိဘူး။ အပြင်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတယ်။ ပို့ဘရက်ဒီဘက်သွားတဲ့လမ်းအတိုင်း သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟန်ချတ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ထွက်သွားပြန်လေသည်။

ထိုချိန်လောက်၌ လူစီတာသည် ပို့ဘရက်ဒီသွားသော လမ်းပေါ်တွင်လမ်းလျှောက်လျက်ရှိ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လူသူကင်းမဲ့လျက်ရှိ၏။ ထိုနေ့မှာ စနေနေ့ဈေးနေ့ဖြစ်သဖြင့် လူများသည် ကတ်စတာတရစ်(ဂျ)မြို့ထိရှိဈေးခင်းတွင်ရှိနေကြကုန်၏။ ဖာဖရေသည် ဈေးခင်း၌ မရှိသော်လည်း သူ၏မိတ်ဆွေလယ်ယာသမားများကမူ ထိုည၌ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြ၏။

လူစီတာသည် လမ်းလျှောက်ရင်း နေရာတစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာရာ ထိုနေရာမှ ပို့ဘရက်ဒီသို့သွားသောလမ်းကို အတော်ခပ်ဝေးဝေးအထိ မြင်နိုင်လေ၏။ ထိုနေရာသို့အရောက်တွင် လူစီတာသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် အပန်းဖြေထိုင်လိုက်၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချုံများ၊ သစ်ပင်များမရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေပြီးလျှင် မနီးမဝေး၌သာ ကောက်ပဲသီးနှံများသို့လှောင်သည့် ကျီတစ်ခု

ကိုသာတွေ့မြင်ရလေသည်။ သူသည် ပို့ဘရက်ဒီဘက်ဆီသို့ သွားသောလမ်းဆီသို့မျှော်ကြည့်လျက်ရှိရာ လူသူလေးပါးဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမျှမမြင်ရဘဲ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော လမ်းမကြီးကိုသာတွေ့မြင်ရ၏။ လူစီတာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပါးစပ်မှ “အို ဒေါ်နယ်” ဟုပင်အသံများထွက်သွားအောင် ညည်းညူလိုက်မိ၏။ ထိုနောက်သူသည် ကတ်စတာတရစ်(ဂျ)မြို့ဘက်သို့မျက်နှာလှည့်လိုက်လေသည်။ သို့ရှိစဉ် ထိုလမ်းမှ ကုန်းမြင့်ကလေးဘက်သို့ တက်လာသော အယုံလစ်ဘောက်ဂျိန်းကို မလှမ်းမကမ်းမှ တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။ လူစီတာမှာ တစ်ယောက်တည်းပင် ရှိနေသော်လည်း ဤကဲ့သို့ ဂျိန်းရောက်လာသည်ကို ဝမ်းမသာလှချေ။

“ကျွန်မဒီကိုလာကြို့မြို့ ချက်ချင်းစိတ်ကူးပေါက်တာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ” ဟုဂျိန်းက အနီးသို့ရောက်သောအခါ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ရင်းပြောလိုက်၏။ သို့သော် လူစီတာကမူ စကားပြန်၍ မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ သူနေထိုင်သောနေရာ၏ လက်ျာဘက်လယ်များဆီသို့ ဖြတ်သွားသော လမ်းကြားကလေးတစ်ခုရှိရာ ထိုလမ်းကြားကလေးအောက်ဖက်ဆီမှ သူတို့ဆီသို့ ရှေးရှုလာနေသော နွားသုံးကြီးတစ်ကောင်ကိုရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က နွားသုံးကြီးအား ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် ၎င်း၏နှာခေါင်းကို ဖောက်ထားသော နဖားကွင်းကြီးတွင် ကြိုးတစ်ချောင်းချည်လျက် သစ်သားတုံးတစ်တုံး တန်းလန်းဆွဲထားသည်ကို မြင်ကြရ၏။ မြင်လျှင် မြင်ချင်း အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားကြသော်လည်း ထိုတုတ်ချောင်းကြီး ဆွဲထားသည်ကိုမြင်မှ အတန်ငယ်သက်သာရာရသွားကြ၏။

နွားသုံးကြီးမှာ မောင်း၍မရအောင် ရိုင်းစိုင်းသဖြင့် ပိုင်ရှင်ယာသမားက ထိုတုတ်ချောင်းဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းထားရာမှတစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်လာခြင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။

ထိုအခါမှ သူတို့သည် နွားသုံးကြီးဘေးရန်မှ ကာကွယ်ပုန်းအောင်းရန် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော ကျီကို သတိရလာကြလေသည်။ နွားသုံးကြီးကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြစဉ် ၎င်းကလည်း မိန်းကလေးများအား တစ်စုံတရာ ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေလေရာ သူတို့နှစ်ယောက်က ထွက်ပြေးရန် ကြော့ခိုင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကယ်ပင်ကြောက်စရာကောင်း၍လာတော့၏။ နွားသုံးကြီးသည် နောက်မှတရကြမ်းလိုက်ရာ ခိုးကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့မှာ လွယ်ကွင်းများကိုဖြတ်ကာ တတ်နိုင်သမျှ အားသွန်ကြိုးပမ်း၍ ပြေးကြရလေတော့၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာမူ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်ကို မသိပေ။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မလာသဖြင့် လမ်းပေါ်၌ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာရာ ထိုသူ ကားအခြားသူမဟုတ် ဟန်ချတ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဟန်ချတ်သည် နွားသိုးကြီး နောက်သို့အပြေးလိုက်ကာ ကြိုးကိုမိအောင်ဖမ်းပြီးလျှင် လည်ပင်ကို လျှင်မြန် ဖျပ်လတ်စွာ ချပ်ကိုင်လိုက်၏။ ထူထဲသော လည်ပင်းကြီးမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော ဟန်ချတ်၏ လက်သို့ပျော့ပြောင်း၍ ပါလာရာ ၎င်း၏ နှာခေါင်းမှ သွေးများပင်ယိုယွန်း ကပ်လျက်ရှိတော့၏။ ထိုအခါ ဟန်ချတ်သည် နွားသိုးကြီးကို ကျင်လည်စွာ ချပ်နှောင့်ထားလိုက်လေသည်။

လူစိတာမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြွေးလျက်ရှိသဖြင့် ဟန်ချတ်က ၎င်းအား ကမ်းဘက်ဆီသို့ ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်သွားရ၏။ ကောင်းစွာစကားပြော နိုင်သည်နှင့် လူစိတာက

“ရှင် ကျွန်မအသက်ကို ကယ်လိုက်တာဘဲ”

(လေပျော့ကလေးနှင့်) “ဒါကတော့ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်တာပါပဲ ကွယ်။ တစ်ခါက ငါ့အသက်ကို မင်းကယ်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လားကွဲ့။”

“ဧည့် ဒါထက်ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်လာတာဟင်”

“မင်းကို ငါလိုက်ရှာနေတာကွဲ့။ မင်းကို ငါပြောချင်နေတာ တစ်ခုရှိ နေတာ ၂ရက် ၃ရက်ရှိပြီ။ မင်းက အပြင်ထွက်နေလို့ မတွေ့ရဘူး။ မင်းလည်း အခုကောင်းကောင်း စကားမပြောနိုင်သေးပါဘူးကွယ်”

ဟန်ချတ်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသော လူစိတာကို တစ်ဖက် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကို တစ်ဖက်အသာအယာတွဲပြီးလျှင် လမ်းဆင်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့လေသည်။

အတန်ငယ် လျှောက်သွားမိကြသောအခါ လူစိတာသည် တစ်စုံတစ် ရာကိုသတိရသဖြင့် ဟန်ချတ်ကမ်းသည်တွင် နွားသိုးကြီးရန်မှ လွတ်ကင်းအောင် ကိုဘက်သို့ပြေးစဉ်က မိမိ၏ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ကျကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းပြောလေ သည်။ ထိုအခါ အယ်လစ်ဘောက်က

“ဒါဖြင့် ကျွန်မပြေးရှာလိုက်ဦးမယ် ကျွန်မမမောပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မမိုအောင်လိုက်လာခဲ့မှာပေါ့”

အယ်လစ်ဘောက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျီဘက်သို့ပြန်ပြေးလေရာ ဟန်ချတ်နှင့် လူစိတာတို့သည် ကတ်စတာသာရစ်(ဂျ)မြို့သို့ တဖြည်းဖြည်းလမ်း လျှောက်ရင်းလာခဲ့ကြလေ၏။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ရှာဖွေသည့်အတိုင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရရှိခဲ့ရာ

အိမ်ဘက်သို့ပြန်၍ လှည့်ခဲ့၏။ လမ်းမကြီးသို့ရောက်သောအခါ ပိုဘာရက်ဒီဘတ် မှမောင်းနှင်လာသော အစိမ်းနှင့်အနက်ရောင်ချယ်ထားသည့် မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာမောင်းနှင်လာသောသူမှာ အစိမ်းနှင့်အနက် ရောင်မြယ်ထားသည့် မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် မောင်းနှင်လာသူ မှာဖာဖရေဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူ့အား ဤကဲ့သို့တွေ့ရခြင်းကတင် လူစိတာသည် အဘယ်ကြောင့် ဤနေရာသို့လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်ကို ထင် ရှားသိနိုင်စေ၏။

အယ်လစ်ဘောက်ကိုမြင်သောအခါ ဖာဖရေသည် ရထားကိုရပ်လိုက် ပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းရာ အယ်လစ်ဘောက်က အကြောင်းစုံပြန် ပြောသည်တွင်

“ဒါဖြင့် မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မစ္စတာဟန်ချတ်နဲ့ သူလိုက်သွားတာ ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဖေဖေက သူ့ကိုလိုက်ပို့ပါတယ်။ အခုလောက်ဆို အိမ်ကိုတောင် ရောက်လောက်ပါပြီ”

“မင်းဖေဖေက သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် အမှန်ပါတယ်”

“သူလမ်းမှကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်ရဲ့လားကွယ်”

“လျှောက်နိုင်ပါတယ် စိတ်ချပါ”

ဖာဖရေသည် မြင်းများကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းမောင်းနှင်သွား၏။ ဖာဖရေ သည် ရှေ့မှ သွားနှင့်သူ နှစ်ယောက်တို့အား အဆောင့်အယှက်မပေးလိုဘဲ ဤသို့ပြု လုပ်က မိမိပင်သဘောထားသေးရာ ကျလိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်သဖြင့်သာ ရထားကို ခပ်ဖြေးဖြေးမောင်းနှင်သွားကြောင်း အယ်လစ်ဘောက်က ရိပ်စားမိလေ သည်။

ဤသို့လျှင် ဟန်ချတ်နှင့် လူစိတာတို့သည် နှစ်ယောက်ချင်းအေးဆေး စွာစကားပြောဆိုခွင့် ရရှိလေတော့၏။

သို့နှင့်ဟန်ချတ်က

“မင်းကို ငါစကားပြောချင်နေတာ ၃-၄ရက်ရှိပြီကွဲ့။ ဟိုညက ဒီကတိ ကိုဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ငါရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေတယ်။ ကျွန်မသာ ယောက်ျား ပီသတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မငြင်းဘူးလို့ အဲဒီညမှာ မင်းကပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုပြောတာ ငါသိပ်ရက်တယ်ကွယ်။ ပြီးတော့ မင်း စိတ်မချမ်းသာအောင်လည်း ငါမလုပ်ချင်ဘူး။ ဒီတော့ တို့နှစ်ယောက်လက်

ထပ်မှာကို (၁)နှစ်တန်တယ်၊ (၂)နှစ်တန်တယ်ရွှေမယ်ဆိုရင် ငါသဘောတူပါ တယ်”

“နို့ပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ ဘာမှမထူးပါဘူးရှင် ကျွန်မအသက် ကိုရှင်အခုကယ်လိုက်တဲ့အတွက် ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မအများကြီးကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ အခုအခါမှာ ကျွန်မလည်း ပိုက်ဆံငွေကြေးအတော်အသင့် ပြည့်စုံနေတော့ ရှင်ကို တနည်းနည်းနဲ့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဟန်ချက်သည်ခေတ္တမျှ ငေးမှိုင်တွေဝေကာ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ သူသည် ဤကဲ့သို့စကားမျိုးကို မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။ သို့သော် သူက လေသံခပ် အေးအေးဖြင့်

“မင်း လုပ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ် လူစီတာ။ နို့ပေမယ့် ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူမှသိလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီနှစ် ငါအလုပ်အကိုင်အပေါက် အလမ်းမတည့်ဘူးဆိုတာ မင်းကြားမှာပေါ့။ ဒီနှစ်ငါတော်တော်ရှုံးတယ် လူစီတာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မဆီက ငွေကြေးချေးငှားချင်တယ်ဆိုပါတော့”

(စိတ်ဆိုးသည့်အမှုအရာဖြင့်) “အို မဟုတ်ပါဘူး ငါက မိန်းမဆီက အထောက်အပံ့ယူတဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဒီမယ် လူစီတာ မင်းအခု လုပ်ပေးနိုင်တာက ဒီလိုကွဲ့ဂရီအာက ငါ့အပေါ်မှာ အကြွေးအတော်တင်နေတယ် ကွဲ့။ အဲဒီအကြွေးကို တနင်္ဂနွေ (၂)ပတ်လောက်ဆိုင်းအောင် သူ့ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လုပ်ပေးနိုင်မယ်ရင် ဒီငွေကို ငါဆပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီမှာကြည့်စမ်း မင်းဟာ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သူသိနေပြီ။ ဒီတော့ ဒီနှစ်ယောက်မကြာခင်လက်ထပ်တော့ မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူသိအောင်မင်းက လုပ်ပေးနိုင်ရင် ဒီကြွေးကို ဧကန္တသူ ဆိုင်းမှာပဲ တခြားဘယ်သူကမှ သိဖို့မလိုဘူးနော်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြား ရအောင်သူ့ကိုလည်း တုံ့ကပြောထားရမယ်။ နောက် (၂)ပတ်လောက်ကြာလို့ ငါကငွေရပြီး သူ့ကြွေးကိုဆပ်နိုင်တဲ့အခါကျတော့ ဒို့ဟာ လက်ထပ်ဖို့ နောက် ၁ နှစ်၊ ၂ နှစ်လောက်ရွှေ့လိုက်တယ်လို့ ငါသူ့ကိုပြောနိုင်တယ်။ မင်းဟာ ငါ့ကို ဘယ်လိုကူညီလိုက်တယ်ဆိုတာ မြို့ပေါ်ကလူတွေထဲက တစ်ယောက်မှ သိဖို့ မလိုဘူး”

အချိန်မှာ မှောင်စပျိုးလာပြီဖြစ်ရာ။ လူစီတာအား မိမိပြောလိုက်သော စကားများသည် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိသည်ကို ၎င်း၏မျက်နှာ ပေါ်တွင်တွေ့ရ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... လူစီတာ... ငါတောင်းတဲ့အကူအညီဟာများသလား၊ မင်းပေးချင်တာထက်တောင် နဲ့ပါသေးတယ်ကွယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုပြောမယ်

ဆိုပြောပါ့မယ်။ နို့ပေမယ့် သူက ယုံမှားမဟုတ်ဘူးကွဲ့”

‘ဟင့်အင်း ... မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မမလုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး မလုပ်နိုင်လို့’

“ဘာပြုလို့မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂရီအာက သက်သေဖြစ်နေလို့ပါ”

“သက်သေ ဟုတ်စ ဘာသက်သေလဲ”

“ကျွန်မလက်ထပ်ပွဲက သက်သေပေါ့”

“မင်းလက်ထပ်ပွဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်နယ်ဖာဖရေးနဲ့ ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်ပွဲပေါ့။ ဒီမှာ မိုက်ကယ် ကျွန်မဟာ သူမိန်းမဖြစ်နေပြီ။ ဒီသီတင်းပတ်ထဲမှာပဲ ကျွန်မတို့ဟာ ပိုဘရက်ဒီမှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က ‘ဂရီအာ’လည်း ပိုဘရက်ဒီကို ရောက်နေတော့ အဆင်သင့်ပဲ သူ့ကိုသက်သေထားပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်”

ဟန်ချက်သည် မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွား၏။ သို့နှင့် လူစီတာ ကကြောက်ရွံ့သွားပြီးလျှင် ငွေးချေးလိုက မိမိက ချေးမည်အကြောင်း ကြေကပ်အားလန့်အားနည်း တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“အင်း သူနဲ့လက်ထပ်လိုက်ပြီ ငါ့ကိုလက်ထပ်ရဖို့ဟာ အခုတော့ သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီ”

“ဒီလိုပါရှင် ကျွန်မ ပြောပါ့မယ်”

လူစီတာသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက် ပြောပြန်လေသည်။

“အို မိုက်ကယ် ကျွန်မက ခုလိုပြောလို့ ကျွန်မကိုမစိမ်းကားပါနဲ့နော် ကျွန်မသူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ပြီးတော့ ရှေးက အကြောင်းတွေကို ရှင်က သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်မှာကိုလည်း ကျွန်မကစိုးရိမ်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ကြောင်း ကလည်း ရှင်ကိုကျွန်မလက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးပြီးမှ ရှင်ဟာ ပထမ မယားကြီးကို ကျွဲတစ်ကောင် နွားတစ်ကောင်ကိုရောင်းစားသလို ရောင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိရတယ်။ အဲဒီမှာ ကြားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကျွန်မဟာ ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှ ရှင့်အပေါ်ထားတဲ့ကတိကို တည်နိုင်ပါအုံးတော့မလဲရှင်။ ပြီးတော့ ဒီအပြင် တစ်ခြားအကြောင်းတစ်ခုကလည်း ကျွန်မကိုရှင်က ပိုင်အောင် ကျွန်မရဲ့အောက် ကြောင်းတွေကို သူ့ကိုရှင်က ပြန်ပြောမယ့်အတွက် သူ့ကိုလက်မလွှတ်ရအောင် အခုလောလောဆယ် လက်ထပ်လိုက်ရတာပဲ။ နို့ပေမယ့် တစ်ခုခုတော့ သူ့ကို

၁၁၂ + ခရစ်စတုမ္ဘာ

ပြန်မပြောလိုက်ပါနဲ့တော့ မိုက်ကယ် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ခွဲဘို့ဆိုတာလဲ အခု နောက်ကျနေပါပြီ”

“အင်း လက်စသပ်တော့ အခုညနေငါကယ်ဆယ်လိုက်တာ သူမယား ရဲ့အသက်ကို ... ကယ်ဆယ်လိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... သူကလည်း ရှင်ကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါ လိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူး ဘာကျေးဇူးလည်း ... သူ့ကျေးဇူးငါမလိုချင်ဘူး။ မင်းဟာ အင်မတန်ကျေးဇူးကန်းတဲ့မိန်းမ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမ ငါ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ကတိပေး ပြီးတဲ့ ... နောက်မှတယ်လေ”

ဟန်ချတ်မှာ ဒေါသယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲလျက်ရှိတော့၏။

“ကတိပေးတယ်လေ ပေးတယ်။ နို့ပေမယ့် ရှင်ရဲ့ရှေးက ကိုယ်ရေးရာဝင် ကျွန်မမသိသေးခင် ဒီကတိကို ကျွန်မဆီက ရှင်အတင်း အဓမ္မမရ-ရအောင်ယူတာကိုး ...”

“အေး ... အေး ကောင်းပြီ မင်းနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ကိုတော့ပေးရ နာပေါ့ကွယ်။ မင်းလင်အသစ်ကျပ်ညွတ်ကလေးကို ငါစကားတစ်လုံးထဲနဲ့ မင်းတို့ ရဲ့အဆမတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကြီးကို တစ်ခါတည်း ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်မကိုသနားပါအုံး မိုက်ကယ် ... သဘောထားကြီးကြီးထားစမ်း ပါရှင် ...”

“အို မင်းကို သနားဖို့မလိုပါဘူး။ အရင်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ နို့ပေမယ့် အခုအချိန်မှာ မလိုတော့ဘူး”

“ရှင်ကြွေးတွေကို ကျွန်မအားလုံးတာဝန်ခံပြီး ဆပ်ပါမယ်ရှင် ...”

“မလိုပါဘူးကွယ် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ... စကားတစ်ခွန်းမှ နောက် ထပ်မပြောနဲ့တော့ဟေ့မယ်မင်းကြီးမအိမ်ရောက်အောင်သာမြန်မြန်ကြွေတော့ ...”

လူစီတာသည် မျက်ရည်တစ်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် တောင်ဘက်လမ်း ကလေးတစ်လျှောက်မှ အိမ်ဘက်သို့ လူသူလေးပါးမမြင်အောင် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ရာ သစ်ပင်အုပ်များနောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွား လေတော့၏။

အခန်း (၂၃)

ခန်းမြင့်ကျောက်တိုက်သို့ ဒေါ်နယ်ဖာမရေး ရောက်လာလျှင် အသင့် အသတ်ခံရန် လူစီတာသည် မိမိ၏ စိတ်ကို တည်ကြည်ငြိမ်သက်လာအောင် အတော်ပင် ထိန်းသိမ်းချုပ်အုပ် ထားရရှာ၏။ ဒေါ်နယ်သည် သူ့ဆွေနေထိုင်ရာ အရပ်မှ ဤအိမ်ကြီးသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင် ရန်ယခင်က ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။

နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဒေါ်နယ်ရောက်ရှိလာရာ လူစီတာ သည်အတော်စိတ် သက်သာရာရလျက် ၎င်းအားလောကွတ်ပျဉာ ဆီးကြိုလေ သည်။

နွားသိုးကြီးနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် တွေ့ကြုံခဲ့ ရပုံများကို ပြောပြပြီးနောက်

“ဪ ဘီထက် ကျွန်မ မလုပ်ရသေးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကျန်သေးတယ်။ ကျွန်မတို့လက်ထပ်တဲ့အကြောင်း အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကို မပြောရသေးဘူး ...”

“ဪ မပြောရသေးဘူးလား ... ကုန်လောင်တဲ့ကဏ္ဍိက နေပြီး သူ့ကို မောင်ဘဲခေါ်လာတယ်။ နို့ပေမယ့် ဒီအကြောင်းတော့ မပြောမိသေးဘူး ...”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မအခုသွားပြောလိုက်မယ်လေ။ ဒီမှာ ဒေါ်နယ် သူ ကျွန်မ နဲ့အရင်ကလိုအတူနေရင် ရှင်ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး မဟုတ်လား။ သူဟာ အင်မတန်သိမ်မွေ့တယ်။ အနေအထိုင်လဲ ပီပီရီရီနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးရှိတယ်။ ပြီးတော့ သနားလည်းသနားစရာပါဘဲ ဒေါ်နယ်ရယ် ... ခမ္မာတခြားနေစရာ အိမ်လည်းမရှိရှာပါဘူး”

“မင်း ... သဘောကျသလိုလုပ်ပါကွယ် ... နို့ပေမယ့် သူကနေချင်မှနေပေါ့ ...”

သို့နှင့် လူစီတာသည်အပေါ်ထပ် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း၏ အခန်းရှိရာ သို့တက်သွားပြီးနောက် ဂျိန်းအား

“ဒီမှာ အယ်လစ်ဘောက်ရေ ... မင်းကိုပြောစရာလေးရှိလို့ပေါ့ကွယ်”
ဟုအစချီလိုက်၏။ ထိုအခါ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းကလည်း မိမိဝမ်းမြောက်စွာနားထောင်ပါမည့်အကြောင်းဖြင့် ပြောပြပြီးလျှင် နားထောင်ရန် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ လူစီတာသည် တစ်စကဏ္ဍ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပြီးနောက် စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ဆက်လက်ပြောပြလေသည်။

“ပြီးတော့ ဒီဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော် ... ဟုတ်လား ဂျိန်း”
“မပြောပါဘူးမမရယ် စိတ်ချပါ ...”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းနားလည်အောင် နောက်ကြောင်းနည်းနည်းပြန်ရလိမ့်မယ်။ နို့မှလည်း မင်းရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်မှာကိုးကွဲ့ ... ဟို နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာလောက်က မမဟာ ဂျာစီနယ်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူဟာ တစ်ယောက်တည်း နာမကျန်းဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုမမကဘဲ ပြုစုပေးတာနဲ့ ကျန်းမာလာတာကိုးကွဲ့ ... အဲဒီလိုပြုစုရင်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတော်တော်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြတယ်။ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာလောက်ကတည်းက သူ့ဇနီးရဲ့သတင်းမကြားရလေတော့၊ သူ့ဇနီးသေပြီး သူဟာ မှဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလို့ သူ့ကိုယ်သူထင်နေတယ်။ နို့ပေမယ့် သူ့ဇနီးမမျှော်လင့်ဘဲရုတ်တရက်ပြန်ရောက်လာတော့ မမတို့တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခွဲခဲ့ကြရတာပေါ့ ... အဲဒီမိန်းမသေသွားတဲ့အခါ သူဟာ မမဆီလာပြီး ကဲ ဒို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ကြပါပုံရဲ့ကွယ်လို့ ပြောပါလေရော ... နို့ပေမယ့် ဒီမယ်ဂျိန်းရဲ့ သူဟာ မမအပေါ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဟိုမိန်းမကို ယူလိုက်တာကိုး ...”

ထိုမှဆိုဖို့မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း တွေးမိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းက “နို့ပေမယ့် မကြာသေးခင်ကပဲ မမကိုယ်တိုင် သူ့ကိုထပ်ပြီးကတိပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လားမမရဲ့” ဟုတည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါကတော့ မမကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး အကွပ်ကိုင်လို့ သူရသွားတဲ့ ကတိပဲ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ... နို့ပေမယ့် ရှေးအရင်က အကြောင်းတွေကိုပြန်ထောက်ထားပြီး သူ့ကိုပဲလက်ထပ်သင့်တယ် မဟုတ်လား မမရဲ့ ...”

“အမလေး ... ဒီလိုလူမျိုးနဲ့များ လက်ထပ်ရမှာ ကြောက်ပါရဲ့အေး။ ကြောက်ဆို တကယ်ကိုကြောက်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကတိပေးပြီးပြီးတဲ့နောက်မှ သူ့အကြောင်းမမကောင်းကောင်းသိရတာကိုးကွဲ့ ...”

“ဒီလိုဆိုရင် အဖြေဟာတစ်ခုထဲရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ မမဟာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေဖို့ဘဲ ... မစွတာဟန်ချတ်နဲ့အိမ်ထောင်ပြုရင်ဗျူ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နဲ့ ...”

လူစီတာသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ပြင်းစွာငိုကြွေးရှာလေ၏။ ထို့နောက် လက်ျာတက်လက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်ထားပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်ကိုကိုင်ထားလေသည်။ သူ၏ လက်တွင်ဝတ်ထားသော လက်ထပ်လက်စွပ်ကို မြင်သဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်က “ဪ ရှင်သူနဲ့လက်ထပ်ပြီးပြီကိုး ... ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ရှင်အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူထိုက်ပါတယ် ...”

“မဟုတ်ဘူးဂျိန်း ... မမလက်ထပ်ခဲ့တာက တခြားလူတစ်ယောက်ဘဲ ကွဲ့ ... မမဟာ စိတ်မပါဘဲနဲ့ အကွပ်ကိုင်လို့ လုပ်ရမယ်ကိစ္စတွေကို အင်မတန် ကြောက်ငယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ပြီး နောက်ဆုံးဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒီလိုလုပ်လိုက်တာပဲ ...”

“ဒါဖြင့် မမဟာ ဖာဖရေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလား ...”
လူစီတာသည် ဦးခေါင်းကို အသာအယာငြိမ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကောင်းစွာသတိရလာသည့်ဟန်ဖြင့်

“မမ ယောက်ျား အောက်ထပ်မှာ ရောက်နေပြီလေ ... သူဒီအိမ်မှာ နေလိမ့်မယ် ... သင့်တော်တဲ့အိမ်နောက်ထပ်မတွေ့မချင်း နေရမှာဘဲကွဲ့ ... ပြီးတော့ မင်းကိုလည်းမမနဲ့အတူ နေစေချင်တယ်လို့ သူ့ကိုပြောပြီးပြီ ...”

“ဒါကိုတော့ အခုမပြောပါရစေနဲ့ဦး နောက်ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားပြီးမှပြောပါရစေ မမရယ် ...”

မိန်းကလေးက ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလိုက်ရာ လူစီတာသည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေတော့၏။

ဆူဆန်ဟန်ချတ်၏သမီး အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဤအိမ်ကြီးမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာရန် စိတ်ကို တစ်ခါတည်းပိုင်ဖြတ်လိုက်၏။ ဂျိန်းသည် လူစီတာ

၏စိတ်နေသဘောထားကို မကြိုက်သည့်အပြင် ဖာဖရေးသည်လည်း မိမိနှင့် အလွန်ရင်းနှီး၍ သမီးရည်းစားအဖြစ်ရောက်လုမတတ် အခြေတိုင်ရောက်ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ရကား၊ ၎င်းတို့နှင့်အတူနေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

သို့နှင့်သူသည် ချက်ချင်းလိုပင် အဝတ်အစားများလဲ၍ အပြင်သို့ထွက် ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် မကြာမီသင့်လျော်သော တည်းခိုအိမ်တစ်လုံးကို ရရှိခဲ့ရာ ထိုည၌ပင် ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့ရန် စီမံလေ၏။

သို့နှင့်သူသည် အိမ်သို့ပြန်လာကာ ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးပြီးနောက် လူတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ သေတ္တာများကို သယ်ယူစေပြီးလျှင် တည်းခိုအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဤသို့ထွက်မလာမီ လူစီတာအတွက်လည်း စာတစ်စောင်ရေး ထားခဲ့လေသည်။ သူရရှိခဲ့သော တည်းခိုအိမ်မှာ ဟန်ချတ်နေသော လမ်း၌ပင်ဖြစ် ၍ဟန်ချတ်အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မကျတကျတွင် ရှိလေသည်။ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ရသည့်အတွက် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ ဖခင်ကြီးအား နီးနီးကပ်ကပ် ဂုဏ်စိုက်ကြည့်ရှုနိုင်မည့်အပြင် ၎င်း၏ စိတ်မချမ်းသာဘွယ် ကိစ္စများတွင်လည်း ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သဖြင့် အတော်ပင်ကြေကပ်နှစ်သိမ့် မိတော့၏။

လူစီတာအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းသည် ဟန်ချတ်၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် ကံကြမ္မာကို စောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်၍ သွားစေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ထိုနေ့မှစ၍ သူ၏အလုပ်အကိုင် အခြေအနေမှာ တက်သည်ဟူ၍မရှိဘဲ ကျဆင်းလျက်သာ ရှိတော့၏။ မည်သည့်နေရာ၌မဆို ချောချောမောမောမရှိဘဲ အဆင်မပြေမှုများနှင့် သာကြုံရတော့၏။ ယခင်က သူယုံကြည်စိတ်ချခဲ့သော အကြွေးဝယ်သူတစ် ယောက်သည် သူ၏အကြွေးကိုလုံးဝပြန်မဆပ်နိုင်ဘဲ ရှိလေရာ အလွန်ငွေအသုံး လိုသည့်အချိန်တွင် ဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဟန်ချတ်မှာ နလန်မထူနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရှာ၏။

ထိုအချိန်တွင် အကြွေးများကလည်း ပိုင်းဝိုင်းလည်လျက်ရှိရာ ဟန်ချတ်မှာ သူ၏အိမ်နှင့်တကွ သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကိုပါ အကြွေးဆပ်ရန် ရောင်းချရတော့၏။ ထို့နောက်သူသည် အိမ်ကြီးကို စွန့်ခွာကာ ကတ်စတာဖရစ် (ဂျ)မြို့၏ တဖက်အပိုင်းတွင် တံကုပ်ကလေးတစ်ခု၌ နေထိုင်ရရှာလေတော့၏။

ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းဥစ္စာပျက်၍ ကံဆော့အချိန်တွင် ဟန်ချတ်အား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မယုံကြည်ကြတော့ချေ။ သို့သော် အယ်လစ်ဇ ဘက်ကမူ၎င်းအပေါ်၌ ယုံကြည်ရှာသေး၏။ သို့နှင့်ဂျိန်းသည် ၎င်းထံသို့ စာ

အတန်တန်ရေးသည်။ သို့သော် မည်သည့်အခါမျှပြန်စာမရချေ။ သူနေသော တံ ကုပ်ကလေးသို့သွားရောက်သော်လည်း ဟန်ချတ်ကအတွေ့မခံချေ။ ဂျိန်းမှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်သာ ပြန်ခဲ့ရရှာ၏။

ဟန်ချတ်၏အိမ်နှင့်တကွ သူ၏လုပ်ငန်းကိုပါ ဝယ်ယူလိုက်သူမှာ အခြားသူမဟုတ် ဖာဖရေးပင်ဖြစ်သဖြင့် ဟန်ချတ်မှာ ယခင်ကထက်ပို၍ ဒေါသ ဖြစ်မိတော့၏။

“အင်း ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ် ... မြို့ထဲအိမ်တွေဒီလောက်ရှားသလား၊ ငါ့အိမ်မှဒင်းကဝယ်ရသတဲ့ ရှိင်းလိုက်လေကွယ်။ ငါ့စိတ်နဲ့ငါ့ကိုယ်တောင် ရောင်ဘို့များဆိုရင် ဒီအကောင်ဝယ်အုံးမယ်”

ဟုတကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာအံကြိတ်လျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် သူအပေါ်ဖာဖရေး၏ ကြင်နာမှုကို အောက်ပါအတိုင်း မရွှေ့ လင့်ဘဲတွေ့ရလေသည်။

တနေ့သ၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းပေါ်၌တွေ့ကြရာ ဖာဖရေးက “ဪ ခါထက် အင်္ဂလန်က ခင်ဗျားသွားတော့မယ်လို့ ကြားရတာ မှန်ပါသလားခင်ဗျာ ...”

“မှန်ပါတယ်မောင် ... တခါတုန်းက မောင်သွားမယ့် နေရာကို ကျွပ် သွားမလို့ပဲ ... အဲဒီတုန်းက မောင်မသွားဖြစ်ဘဲ ဒီမှာနေရအောင် ကျွပ်ပဲလုပ်ခဲ့ တယ်မဟုတ်လား။ လောကကြီးမှာ ဘယ်မှာမှမတည်မြဲဘဲ ပြောင်းလဲမှုရှိတယ် မဟုတ်လား မောင်ရဲ့ ... အဲဒီအခါက မောင်ကအလုပ်မရှိအကိုင်မရှိတဲ့ လူဆင်း ရဲတစ်ယောက် ... ကျွပ်က ‘ကွန်း’လမ်းက တိုက်ကြီးကိုပိုင်တဲ့ အရှင်သခင်တစ် ယောက် နို့ပေမယ့် အခုကျွပ်မှာ ပဲနီပြားတစ်ပြားတောင်မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးရှင်အရှင်သခင်ကလည်း မောင်ရင်ဘဲဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား ...”

“ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါအုံးခင်ဗျာ ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော်နားထောင်ခဲ့သလိုပေါ့ ... ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ အိမ်မှာပဲနေပါ ...”

(ဟန်ချတ်က သရော်လှောင်ပြောင်သည့်ဟန်ဖြင့်) “ကျုပ်ဘယ်လို လုပ်ပြီးနေနိုင်ပါ့မလဲမောင်။ လက်ထဲမှာ ငွေမရှိဘဲနဲ့ အကောင်ဆုံးနည်းကတော့ ကျုပ်အမေရိကသွားဖို့ပဲ။ ဟိုကျွပ်ပဲ ကျုပ်ကိုကျွပ် ဘဝသစ်ထူထောင်တော့မယ် ...”

“ခင်ဗျားအိမ်ကြီးမှာပဲ ခင်ဗျားပြန်နေပါ ... ခင်ဗျားအတွက်ကောင်း ကောင်းနေရာပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မိန်းမကလည်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ

www.burmeseclassic.com

အောက်မေ့မယ် မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီတော့ အလုပ်အကိုင် အပေါက်အလမ်းတည်း မယ့်အချိန်အထိနေတာပေါ့ခင်ဗျာ ...”

ဟန်ချတ်သည် ဖာဖရေအားတွေတွေကြီးကြည်ရှုလျက်ရှိ၏။ ဤမျှလောက် ဖာဖရေသည် မိမိအပေါ်၌ သံသယကင်း၍ စိတ်သဘောထားဖြူစင်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိချေ။ သို့နှင့်သူက

“မောင် ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ မောင်ကိုယ်တိုင်မသိဘူးထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မောင်ပေးတာ ကျုပ်လက်မခံနိုင်ပေမယ့် ဒီလိုမောင့်ရဲ့ လိုက်လျောမှုကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင် ...”

သူတို့သည် မြို့ထဲသို့အတူလျှောက်သွားကြရာ “ကွန်း” လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဖာဖရေက

“ညစာသုံးဆောင်ရအောင် တဆိတ်ကြွပါခင်ဗျာ ဒါထက် ခင်ဗျားအိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းအသုံးအဆောင်အားလုံးကို ကျွန်တော်ဝယ်ယူလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီအထဲက ခင်ဗျားကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ပစ္စည်းကို အိမ်ယူသွားပါ ...”

“ဘာပြောတယ်မောင် ကျုပ်ကိုမောင်က အလကားပေးအုံးမလိုလား မောင်ဝယ်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့ကြွေးရှင်တွေဆိုမှာ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ထားရတာဘဲ ...”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ နို့မေမယ့် ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်တော်မှာ အသုံးဝင်တာထက် ခင်ဗျားမှာပိုပြီးတန်ဖိုးရှိပါတယ် ...”

ဟန်ချတ်၏စိတ်မှာအတော်ထိခိုက်လှုပ်ရှားသွား၏။

(တုန်ရီသောအသံဖြင့်) “မောင်ကိုအရင်က တစ်ခါကလေ ကျုပ်အထင်မှာ ခဲ့မိတယ်”

ဟန်ချတ်သည် ဖာဖရေ၏ လက်ကိုဆွဲယမ်းနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မိမိ၏စိတ်ချောက်ချားမှုကို မလှည့်လကွဏာဖြင့် ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဖာဖရေ၏ သနားကြင်နာမှုများကြောင့် ဟန်ချတ်၏ စိတ်နှလုံးမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ လာတော့၏။ သို့နှင့်သူသည် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို စိတ်နာခဲသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မိမိနှင့် ဆန်ကျင်ဘက် မဟုတ်ဘဲ အဆိုးရှိလျှင် အကောင်းရှိရမည်ဟူသော အသိတရားများ ပေါ်ပေါက်ပွားများလာတော့၏။ အမေရိကသို့ သွားမည်ဟူသောအကြံကိုလည်း တစ်ခါတည်းဖျက်လိုက်၏။ ထို့ပြင်မည်သည့်အလုပ်ကိုပင် လုပ်ရစေကာမူ ဖြောင့်မန်သောနည်းလမ်းဖြင့် လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်မှန်က တစ်စုံတစ်ရာရှက်ကြောက်ရန်မရှိကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်၍ လာတော့၏။ သို့နှင့်သူသည် ဖာဖရေ

၏အလုပ်ခြံသို့ သွားရောက်ကာ မိမိအားကောက်ရိတ် ကောက်စည်းသမား အလုပ်ကိုပေးရန် ပြောဆိုလေရာ ချက်ချင်းပင် ထိုအလုပ်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်က ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၊ မြို့ဝန်လည်းဖြစ်ခဲ့သော မစ္စတာဟန်ချတ်သည် ယခင်က သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည့် ကျိများ ဂိုထောင်များတွင် လှည့်လည်အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သို့နှင့်သူနေခဲ့ဖူးသော အိမ်ကြီးကိုလည်း ကောင်း၊ သူဝင်ထွက်နေကျဖြစ်သည့် နောက်ဖေးဘက်ဥယျာဉ်သို့ သွားသော အစိမ်းရောင်တံခါးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သူချစ်ခဲ့ဖူးသော လူစိတ်ကုန်နေ့စဉ်နှင့် အမျှ မတွေ့ချင်ဘဲတွေ့မြင်၍ နေရတော့၏။

နေ့ရက်များသည် တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်၍ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီသို့ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအချိန်၌ ယခုလာမည့် နှစ်တွင် ဖာဖရေအား မြို့ဝန်ရာထူးကို မှချပေးအပ်ကြတော့မည်ဟူသော သတင်းသည် မြို့ပေါ်တွင် အနံ့အပြားဖြစ်ပေါ်၍ လာတော့၏။ ထိုအခါ ဖာဖရေမှာ မြို့မကောင်စီမှာ လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ နေလေပြီ။ ထိုသတင်းကိုဟန်ချတ်သည် အလုပ်သွားရာမှ ကြားသိရသောအခါ စိတ်ကို အကော်ပင်ထိခိုက်သွားပြီးလျှင် “အင်း မိန်းမက လိမ်မာတယ်။ ပိုက်ဆံလည်းရှိတယ်။ နေပါအုံး ဒီလိုကောင်လေးတစ်ယောက်က ဒီမြို့မှာမြို့ဝန်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့ ဟား ဟား ရီစရာကောင်းလိုက်လေကွယ်။ ဒီမှာငါက သူ့ဆရာ၊ သူ့အတွက် ငါကဒုက္ခခံပြီး ငါကအလုပ်လုပ်ရတယ်။ အခုတော့သူကကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ငါ့ဆရာဖြစ်နေပြီ ... အိမ်ရော၊ ပစ္စည်းရော ငါ့မယားဖြစ်မယ့် မိန်းမရောဆိုပါတော့ ... ခြေ ... ငွေ ... ငွေ ... ငွေဆိုတာ အထက်ကိုရောက်ချင်တိုင်းရောက်အောင် မြှောက်ပင့်နိုင်တာကလား ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ် ...”

ဟန်ချတ်သည် နှုတ်ခမ်းများကိုပင် မဲ့ကာရွံ့ကာ ပါးစပ်မှာအသံများထွက်အောင် တစ်နေ့လျှင် အကြိမ် ၁၀၀ မကတီးတိုးရေရွတ်မိ၏။ သူသည် စကားမပြော တုံ့ကိုဘာဝေနေကာ သူ၏အသည်းနှလုံးများကား မနာလို ဝန်တိုစိတ်များဖြင့် လွှမ်းခြုံလျက်ရှိတော့၏။ သူသည် တစ်ခါတရံနှုတ်မှ “နောက်သီတင်းနှစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်ဟေ့” ဟုအခြားသူများ မကြားတကြားရေရွတ်လေ့ရှိ၏။ ထို့နောက် “ဆယ့်နှစ်ရက်ပဲလိုတော့တယ်ဟေ့” စသည်ဖြင့်နေ့ရက်များကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လျော့၍ရေတွက်နေသကြားရ၏။

သို့နှင့် ကျိထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော သူ၏နံနားမှ တစ်ယောက်က

၁၂၀ + ခရစ်နှစ်များ

“နေပါအုံး ဘာဖြစ်လို့ ၁၂ရက်ထဲ လိုတော့တယ်လို့ ပြောရတာလဲ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ”

“နောက် ၁၂ ရက်ကြာရင်ကျုပ်အဓိဋ္ဌာန်ရက်စေတော့မယ်လေ ...”

“ဘာကိုအဓိဋ္ဌာန်ပြုထားလို့လဲ”

“မူးယစ်စေတတ်တဲ့ အရက်သေစာမှန်သမျှ မသောက်ပါဘူးလို့ သစ္စာဆိုထားတယ်။ နောက် ၁၂ ရက်ကြာရင် ကျုပ်အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတဲ့ အချိန် ၂၁နှစ် ပြည့်ပြီလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုည့်ပြီဗျ ...”

တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့တနေ့၌ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် အိမ်ရှေ့ ဖြတ်င်းပေါက်၌ ရပ်လျက်ရှိစဉ် လမ်းပေါ်မှလူများ အချင်းချင်းပြောသွားသော စကားများထဲတွင် ဟန်ချတ်၏အမည်ကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် မေးမြန်ကြည့်ရာ ထိုအချိန် လမ်းပေါ်တွင်ဖြတ်သွားသော လူတစ်ယောက်က

“ဟန်ချတ်လေ ဒီလူပြန်ပြီး အရက်သောက်နေပြန်ပြီဗျ။ ၂၁ နှစ်လုံးလုံး အရက်ကိုရှောင်လာခဲ့တာ အခုမှပြန်သောက်နေတယ်” ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် အဝတ်အစားများကို ကဗျာကယာလဲပြီးလျှင် အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။

အနီး (၂၄)

ဟန်ချတ်သည် ၂၁နှစ်လုံးလုံး အရက်သေစာ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သည့် အဓိဋ္ဌာန်ကို ချိုးဖောက်လိုက်သည်နေရာမှာ “သဘောသားသုံးယောက်” ထစင်း ဆိုင်ကလေးပင်ဖြစ်တော့၏။ သူသည် အတော်ကလေး မူးလာသောအခါ လူကြားသူကြားအော်ဟစ်ကာ ဖာဖရေ၏နောက်ကွယ်တွင် ၎င်းမရှိတဲ့ ဖာဖရေအား ကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိလေ၏။ ဂျိန်းသည် သူအရက်မူးနေသောနေရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ဝင်သွားပြီးလျှင်အိမ်သို့ပြန်ရန် ချော့ချော့ပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။

ဟန်ချတ်ကား အယ်လစ်ဘောက်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ငြိမ်သက်စွာလိုက်ပါလာခဲ့၏။ သို့သော် ဖာဖရေကိုကား လူကိုမမြင်ရဘဲ အခြောက်တိုက်ကြိမ်းမောင်းလျက်ပင် ရှိသေး၏။ သို့နှင့် အယ်လစ်ဘောက်သည် ဤအကြောင်းကိုဖာဖရေအား သွားရောက်သတိပေးရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု စဉ်းစားပြီးလျှင်ဟန်ချတ်ကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဤအကြံအစည်ဖြင့် တစ်နေ့တွင် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဖာဖရေထံသို့သွားရောက်ကာ ကုန်လှောင်သည့် ဂိုဒေါင်တွင် အလုပ်ရှိက မိမိအား အလုပ်ပေးပါရန် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအချိန်က ပြောင်းဆန်များကို ကောင်းအောင်ဖြုတ်ရသည့်အလုပ်မျိုးရှိရာ ထိုအလုပ်မျိုးကို မိန်းမများလုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်မျိုးရှိရာ ထိုအလုပ်မျိုးကို မိန်းမများက လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် ဖာဖရေလည်း ထိုအလုပ်တွင် အယ်လစ်ဘောက်အား သွင်းပေးလေတော့သည်။

ဤသို့အလုပ်ရပြီးသောအချိန်မှစ၍ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဟန်ချတ်နှင့်နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်ရသဖြင့် ၎င်းအားအမြဲတစေ စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုနိုင်တော့၏။ အရက်ကို လွန်လွန်ကြူးကြူးမသောက်မိစေရန် ညနေတိုင်း ၅ နာရီထိုးလျှင် ဂျိန်းကလက်ဖက်ရည်သွား၍ ပို့တတ်၏။ ဤသို့လျှင် အလွန် ကျွဲမသောက်မိစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ပေးရှာ၏။

ပထမ၌ ဟန်ချတ်သည် အယ်လစ်ဘောက်၏ အပြုအမူများကို ရွံရှာ မုန်းတီးကာ မိမိအား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် မေတ္တာ စစ်ဖြင့် သိမ်မွေ့စွာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပြုစုလာသောအခါ၌မူကား ၎င်း၏ စိတ်ဓာတ် ရူးသည့် တစ်နေ့တခြား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာပြီးနောက် အယ်လစ်ဘောက် အပေါ်တွင် အားကိုးအားထားပြုလိုစိတ်များ ရှေးကထက်ပို၍လာကာ လူစီတာ ကိုပင် တစ်စတစ်စ မေ့လျော့စပြု၍လာတော့၏။

လူစီတာကလည်း ခြံကြီးအတွင်းရှိ အလုပ်ခွင်တွင် ဟန်ချတ်ရှိနေ ကြောင်းသိသဖြင့် ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်နေရာ ဟန်ချတ်မှာ ဖာပရေ၏ ဇနီးအား အလွန်တွေ့မြင်ရခဲ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဟန်ချတ်၏ ကိုယ်တွင်း၌ရှိနေသော ဒေါသမီး တောက်သည် လေပင်မူမရှိသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချုပ်ငြိမ်းကာ မီးတောက်ဘဝမှ ပြာပုံအဖြစ်သို့ရောက်ရတော့၏။

သို့နှင့်သူသည် လူစီတာအပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ရုံမက ရှေးအတိတ် ကိုပင်မေ့လျော့ပျောက်ကာ အသစ်ဖြစ်သော စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာ ရှာဖွေလျက် ရှိလေရာ ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)မြို့ကြီးကပင် သူတို့၏အတိတ်ရာဇဝင်ကို တဖြည်းဖြည်းမေ့လျော့စပြု၍လာလေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် အစစအရာရာအဆင်ပြေလျက် အေးချမ်းသာယာစွာရှိနေ ကြစဉ် နောက် (၆)လခန့် ကြာသောအချိန်၌ အောက်ပါအကြောင်းရပ်တစ်ခုသည် ကြမ္မာငင်၍ လာသကဲ့သို့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

သာယာသော နွေဦးပေါက်၏ တစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ လူစီတာ သည်ဈေးဝယ်ရာမှ ပြန်လာရာ၊ မိမိအိမ်အနီး လမ်းမီးတိုင်တစ်ခုအောက်၌ လူတစ် ယောက်ရပ်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့်အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် ထိုသူ သည်လူစီတာထံသို့ လာရောက်ကာစကားစ၍ ပြောလေသည်။ ၎င်း၏ မျက်နှာ မှာ အတော်အတန် ခက်ထန်ပုံရပြီးလျှင် စိတ်သဘောထား ဆိုးရွားသည့်သွင်ပြင် အမူအရာလည်းရှိ၏။

လူစီတာသည် ထိုသူအား ယခင်က ဖြစ်ဖူးသည်ထင်သဖြင့် မည်သည့်

နေရာ၌ မြင်ဖူးလေသနည်းဟု စဉ်းစား၍ နေမိ၏။ သို့သော် စဉ်းစား၍ မရချေ။ ထိုသူမှာ ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)မြို့မှ မဟုတ်ဘဲ သူစိမ်းမည်သည်တစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်းကိုကားသိ၏။

ထိုသူက ထိုကဲ့သို့အနှောင့်အယှက်ပေးသည့်အတွက် မိမိအားခွင့်လွှတ် ရန်တောင်းပန်ပြီးနောက် ဖာပရေ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သူနှင့်အလုပ်ဝပ်ဖက် လုပ်လိုသူတစ်ယောက်ရှာဖွေနေသဖြင့် ထိုအလုပ်ကိုမိမိလုပ်လိုကြောင်း၊ အာမခံ လည်းကောင်းစွာပေးနိုင်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကိုလည်း မစွတာဟားရေး ထံစာဖြင့်ရေးသားထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် လူစီတာက ၎င်း၏လင် ယောက်ျားအား မိမိအတွက် တစ်ခွန်းတလေမျှ ထောက်ခံစကားပြောကြားပေးပါ မှမိမိမှာဖာပရေ၏ထောက်ခံချက်ကိုရရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်ပြောဆိုလေသည်။ သူမှာ 'ဂျော့ဝီ' ဆိုသူဖြစ်၏။

လူစီတာကအေးစက်သောလေသံဖြင့် 'ဟာ ကျွန်မ ဒီကိစ္စတွေ ဘာမှမသိဘူး'။

"နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ တခြားသူထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်ကို ထောက်ခံ နိုင်ပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဂျာစီမှာ နှစ်အတော်ကြာနေဖူးလို့ ခင်ဗျားကို သိနေတာဗျာ ... ကျွန်တော်နာမည်က ဂျော့ဝီတို့"

ဂျာစီဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လူစီတာ မှာရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်၍ သွားမိ၏။

"ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ သူကဂျာစီကို ဘယ်တုန်းကရောက်နေလို့လဲ" စသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမေးသကဲ့သို့ မေးခွန်းများထုတ်မိ၏။ သို့သော် မာနကြီး သောမာနကြီးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ထိုသူအား ပြန်၍ မမေး တော့ချေ။

"ဟုတ်တယ်ရှင် ... ရှင်ကိုကျွန်မမှ မမှတ်မိဘဲ ..."

"ဒီလိုပေါ့ခင်ဗျာ ... အမက အမယောက်ျားကို တစ်ခွန်းထဲဝင်ပြီး ထောက်လိုက်ရင် ကျွန်တော်မှာ အလုပ်ရပြီးသားပဲ ..."

သို့သော် လူစီတာသည် ထိုသူပြောသည်ကို ပြန်၍မျှမကြည့်ဘဲ ထွက် သွားလေရာ၊ လမ်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူက "ဒီမှာ အမကြီး ကျွန်တော်ကို ဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့နေတော့ ခင်ဗျားဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပြော တာမှတ်ထား" ဟုအသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် အရက်သောက်ရန် ထမင်းဆိုင်ဆီသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုသူသွားသောထမင်းဆိုင်မှာ "ပိတာလက်ချောင်း" ခေါ်ထမင်းဆိုင်ကလေးဖြစ်၍ "ဘုရင့်လက်ရုံးတော်" ဟုတယ် "သင်္ဘောသားသုံးယောက်" ထမင်းဆိုင်များကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အောက်တန်းစားများအတွက် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသော ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်လေသည်။ ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ တစ်ဝက်တစ်ဖက်မျှ လူများနေပြီဖြစ်၍ အချို့လည်းအတော်ပင် မူးနေပြီဖြစ်ရာ ဆိုင်ကလေးတစ်ခုလုံးမှာ ထိုသူများ၏ ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိကြသော ဟစ်အော်သံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ဆူညံနေသော လူစုထဲတွင် ဂျုံယိုရောင်းသော မိန်းမကြီးလည်းပါရှိသဖြင့် ရှော်ပီးဝင်သွားသောခဏ၌ သူတို့ပြောဆိုနေကြသောအကြောင်းမှာဟန်ချက်၏အကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ရှော်ပီသည် လူစိတာအပေါ်တွင် လက်စားချေရန် အခွင့်ကြံလာသည်ကို ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့နှင့် သူသည် ထိုသူဇာနှင့်ရောနှောလိုက်ပြီးနောက်

"ဟာ ကျုပ်က ဒီလူအကြောင်း ခင်ဗျားတို့ထက် ပိုသိတာပေါ့ဗျာ ... ဒီလူဟာ သနားစရာတော့ သနားစရာပဲ။ နို့ပေမယ့် သူ့အပြစ်သူခံပေါ့လေ ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ" ဟုနီဒါန်းပျိုးလိုက်ရာ ဆူညံစွာစကားပြောဆိုနေကြသော လူအုပ်ကြီးသည် ရှော်ပီဘက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ရှော်ပီကဆက်လက်၍

"မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိပြီဆိုမှဖြင့် တခြားတစ်ယောက်ကို တစ်ခါတည်း စိမ်းကားရက်စက်တော့တာဘဲထင်ပါရဲ့ဗျာ ..."

"ရှင်က ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲဟင်"

ဂျုံယိုရောင်းနေသော မိန်းမကြီးက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလိုက်၏။ ထိုအခါရှော်ပီက

"ဒီမြို့ပေါ်က ဂုဏ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောနေတာဗျို့ ... ဒီမိန်းမကတော့ ကျုပ်ကအရှက်ခွဲရအုံးမယ် ... ဒီမိန်းမက ဂျစ်နယ်မှာ ဟန်ချက်နဲ့အတူနေသွားတယ်ဗျို့။ နို့ပေမယ့် အခုတော့ ဟန်ချက်ဟာ သူနဲ့မတူဘူး။ မတန်ဘူးလောက်ထင်ပြီး ကျုပ်တို့ကိုအောက်တန်းစားလောက် အောက်မေ့နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် အခုထွန်းထွန်းကားကား လက်ငင်းကြီးပွားနေတဲ့ စကော့လူမျိုးသူငယ်ကိုလက်ထပ်လိုက်ပြီလေ။ ကဲ ဒီတော့ ဒါကိုခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသဘောရကြသလဲ ..."

ထိုအခါအခြားမိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကြားဝင်၍ "ဪ လက်စသတ်တော့ မစွက်ဖာဖရေးကို ပြောနေတာကိုး ... ဒီမိန်းမက ဟန်ချက်နဲ့အတူ ဂျစ်နယ်မှာနေခဲ့ဖူးသလား။ အခုတော့ သူကတစ်ခြားလူတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်တယ်။ ဟုတ်စ ... ကိုင်းယုန်နိုင်ကြသေးရဲ့လားရှင်တို့ ..."

ထိုအခါ ဂျုံယိုရောင်းသော မိန်းမကြီးကဝင်၍ "ဒါဖြင့် သရုပ်ပြရုပ်ပြောင်းလှည့်ရရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ..."

(တခြားတစ်ယောက်) "ဟာကောင်းတာပေါ့ ... ကျုပ်သိသလောက်တော့ ဒီဟာမျိုးရုပ်ပြောင်းလှည့်ဖို့ အကောင်းဆုံးဘဲ အချိန်တောင်ကြာနေလို့ မတော်ဘူး ..."

ထိုအခါဆိုင်ထဲတွင်ရှိနေသော ဝယ်သူတစ်ယောက်က ကြားဖြတ်၍ "နေပါအုံးဗျ သရုပ်ပြရုပ်ပြောင်း လှည့်တယ်ဆိုတာက ဘာခေါ်တာလဲ" ဟုဝင်၍မေးလိုက်၏။ ထိုသူမှာ ဤမြို့သို့မရောက်ဘူးသော သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

(ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး) "ဒီလိုပေါ့ရှင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမဟာ ဆိုပါတော့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်း တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်နေကြတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်မတို့အရပ် ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ကြတဲ့သင်္ကေပွဲမျိုးပေါ့ရှင်"

သို့ပြောလိုက်သောအခါ "ပိတာလက်ချောင်း" ထမင်းဆိုင်ကလေးအတွင်းရှိ လူများသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် လည်တညိတ်ညိတ်ဖြစ်ကာ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် သရုပ်ပြရုပ်ပြောင်းပွဲကို မည်ကဲ့သို့လှည့်လည်ရန် စီစဉ်တိုင်ပင်လျက်ရှိကြလေ၏

နောက်ရက်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ ဖာဖရေးသည် ဘတ်(ဒ်)မောက်လမ်းပေါ်ရှိ ရွာတစ်ရွာသို့ မြင်းစီး၍ ခရီးထွက်တော့မည်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်ပုစိတယ်သည် စာတစ်စောင်ကိုယူလာရာ စာ၏အပြင်ဘက်တွင် "အလျှင်အမြန်" ဟုရေးသားထား၏။ စာကိုဖွင့်၍ ဖောက်ကြည့်ရာ ရေးသူ၏အမည်ကို လက်မှတ်ထိုးမထားသဖြင့် အတော်ပင်အံ့ဩသွားမိလေသည်။ စာ၏အဆိုမှာ ဝဲသားဗာရီသို့ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် အဆောတလျင် သွားရောက်ရန်ပါရှိ၏။

ဖာဖရေးသည် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ရန်ကိစ္စရှိနေသည်ကားမှန်၏။ သို့သော်မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အဆောတလျင် သွားရန်လိုအပ်ကြောင်း

ကိုမူ စဉ်းစား၍မရချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည်မူလရည်ရွယ်ထားသော ဘတ်(ဒ်)မောက်လမ်းမှ ရွာသို့မသွားတော့ဘဲ စာတွင်ပါရှိသည့်အတိုင်းဝဲသားဗာရီ သို့ သွားရောက်ရန် စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ ဤအကြောင်းကိုလည်း သူအလုပ် လုပ်သောခြံထဲတွင် ရှိနေသည့်ဝှစ်တယ်နှင့်ဟန်ချတ်တို့အား ပြောလိုက်လေသည်။

ဤစာ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထိုနေ့ ညနေခင်းတွင် သရုပ်ပြရုပ်ပြောင် လှည့်လည်ပွဲကို ပြုလုပ်ကြမည်ဖြစ်၍ ထိုအချိန်အတွင်း နာရီပိုင်းမျှ မြို့ပေါ်တွင် ဖာမရေးမရှိစေရန် သူ၏လူများက တမင်သက်သက် ပေးလိုက်သောစာဖြစ်လေ သည်။ လူစီတာမှာမူ ကျော်ပီပြောသည့်အတိုင်း အမှုကလည်း အမှုမှန်ဖြစ်သဖြင့် သူအပြစ်နှင့်သူခံထိုက်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကာကွယ်ခြင်း မပြုကြချေ။ ထိုအချိန်၌ လူစီတာမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ရှိနေပြီဖြစ်၍ ထို အကြောင်းကိုသာ သူတို့သိခဲ့ပါမူ ဤကဲ့သို့ သူတို့ပြုလုပ်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ထိုနေ့ ညနေ(၈)နာရီအချိန်၌ လူစီတာသည် ဧည့်ခန်းတွင် တစ်ယောက် တည်းထိုင်လျက်ရှိစဉ် ခပ်ဝေးဝေးမှ ဆူညံလျက်ရှိသော အသံများကို ကြားရ သဖြင့်စိတ်ထဲတွင် အနောင့်အရှက်ဖြစ်ကာ နားစွင့်ထောင်နေမိ၏။ ပထမ၌ ခေတ္တ မျှဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေမိသော်လည်း အိမ်ချင်းကပ်နေသော အိမ်မှအစောစံ တစ်ယောက်က လမ်း၏အခြားဘက်တွင်ရှိသော အိမ်အပေါ်ထပ်မှ အခြားအစောစံ တစ်ယောက်နှင့် စကားလှမ်းပြောနေသည်ကို ကြားရသောအခါမှ ဂရုစိုက်နား ထောင်မိလေသည်။

(ပထမအစောစံ) “သူတို့ ဘယ်ဘက်လမ်းက သွားကြသလဲ ... ဒီကနေ ပြီးမမြင်ရလို့မေးတာပါ ...”

(အခြားအစောစံက) “သူတို့ကွန်းလမ်းက လာနေကြတယ်။ ... သူတို့ ကတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကျောချင်းကပ်ပြီး ထိုင်နေကြဆိုပါကလား ...”

“ဘာပြောတယ် နှစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်တယ် မြည်းပေါ်မှာ အရပ်နှစ်ရပ်တင်ပြီး ကျောချင်းကပ်ထား တယ်လေ ... မိန်းမရုပ်ကမြည်းရဲ့ ခေါင်းဘက်ကို လှည့်လို့ ယောက်ျားရုပ်က နောက်ဘက်ကိုလှည့်လို့ တယောက်နဲ့ တယောက် တတောင်ဆစ်ခြင်း ပူးချည် ထားတယ် ...”

“နေပါအုံး ဒီအရပ်တွေက တယောက်ယောက်ကိုများ သေသေချာချာ ရည်ရွယ်သလား ...”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... ဒီလိုရည်ရွယ်တာဖြစ်မှာဘဲ ယောက်ျားက ဆံပင်

နက်နက် မျက်နှာကလည်းနီစပ်စပ်နဲ့ မိန်းမကတော့ ဘုရားရှစ်ခိုးကျောင်းသွားတဲ့ အခါ ဝတ်တဲ့အဝတ်မျိုး ဝတ်ထားတယ်လေ။ ကုတ်အင်္ကျီနီညိုရောင်ဝတ်လို့ ဦးထုပ်ကအနက်ဆောင်းထားတယ်။ ဦးထုပ်ပေါ်မှာ ၄က်မွေးကလေးတောင် စိုက်ထားလိုက်သေး”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ လူစီတာသည်နေရာမှ ခုန်၍ထ လိုက်မိ၏။ အစောစံပြောနေသော အဝတ်အစားများမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သူဘုရား ရှိခိုးကျောင်းသို့သွားရာ၌ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်များနှင့်တူ၍နေ၏။ ယင်း ကဲ့သို့အံ့အားသင့်လျှက်ရှိစဉ် အခန်းတံခါးဝ ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီးနောက် အခန်း တွင်းသို့အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း ဝင်လာလေသည်။

“မမနဲ့ ကျွန်မတွေ့ရအောင်လာတာ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးတွေလည်း မချရသေးပဲကိုး။ ပြတင်းပေါက်ကလည်းပွင့်လို့ ...”

လူစီတာကပြန်၍ တစုံတရာအဖြေမပေးမီ ဂျိန်းသည် ပြတင်းပေါက် ဆီသို့လျှင်မြန်စွာ သွားရောက်ကာ ခန်းဆီးများကို ဆွဲချလျက်ရှိလေသည်။

လူစီတာသည် ဂျိန်း၏နံ့နားသို့ ရောက်လာပြီးနောက်

“နေပါစေကွယ် ရှိပါစေ မချပါနဲ့” ဟုပြောလိုက်၏။ အယ်လစ်ဘောက် ကပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ပည်ပြု၏။ သို့သော်လူစီတာက သူ၏လက်များကို ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“ငါသိပါတယ်ကွယ် ... ငါပါပဲ ... လှည့်လာတဲ့အရပ်ဟာ မိန်းမတ ငါ့ပုံ၊ ယောက်ျားရုပ်က သူပေါ့ကွယ်”

လူစီတာသည် အထက်ပါစကားများကို သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူလျော် သောမျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဤကဲ့သို့ သရုပ်ပြောင် ရုပ်ပြောင်လှည့်လည်၍ သရော်ရုံချခြင်းမှာ မည်သူအား ရည်ရွယ်သည်ကို အယ်လစ်ဘောက်သည် ကောင်းစွာရှိပ်မိသိရှိနေ ပြီဖြစ်ကြောင်း ၎င်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။

“ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်မတို့ပိတ်လိုက်ကြစို့ရဲ့ ...”

လူစီတာမှာဆူညံသံများ၊ ဟစ်အော်ရယ်မောသံများ နီးကပ်၍ လာလေ လေ၊ စိတ်ထဲတွင်မချင့်မရဲဖြစ်ကာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည့်အကြောင်း ကိုအယ်လစ်ဘောက်က သိရှိသဖြင့် ထပ်မံ၍

“ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်မတို့ပိတ်လိုက်ကြပါစို့ရဲ့ ...”

“မပိတ်ပါနဲ့တော့ကွယ် ခုမှဖြင့်မထူးပါဘူး။ သူလည်း မြင်သွားတော့မှာ

ပါပဲ ... သူလေ - ဒေါ်နယ်မြင့်မှာပေါ့ ... အခုပဲ အိမ်ပြန်လာတော့မှာပဲ မြင်ရင်တော့ ခမျှာ အသည်းကွဲတော့မှာပါပဲကွယ် ... အမေကိုလည်း သူချစ်မှာမဟုတ်တော့ ပါဘူး ... အမေလေး ဒါဟာ ငါ့ကို သေအောင်လုပ်နေကြတာပါပဲကွယ်”

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည်ပင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့၏။

“အို ဒီဟာကို ဘယ်သူမှမတားနိုင်ကြတော့ဘူးလားကွယ်”

ဟုရေရွတ်ကာ ဂျိန်းသည် တံခါးဆီသို့ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအခါလူစီတာကလည်း

“ငါကြည့်မယ် ... ငါကြည့်မယ်” ဟုပြောကာ ပြတင်းပေါက်ကို အကုန်

ဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါအယ်လစ်ဘောက်သည် လူစီတာ၏ နောက်မှ လိုက်လာကာ လူစီတာအား နောက်သို့ဆွဲယူလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ လှည့်လည်ပွဲကြီးမှာ အနီးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ လူအုပ်နှင့်တကွ အရပ်များကိုပါ များစွာသော မီးများ၏အလင်းရောင်ကြောင့် သဲကွဲစွာမြင်ရတော့၏။ ယောက်ျား မိန်းမ အရပ်နှစ်ရပ်တို့မှာ ယုံမှားဘွယ်မရှိပေ။ ဟန်ချတ်နှင့်လူစီတာတို့အား ရည်ရွယ်၍ ပြုလုပ်ကြောင်း ကောင်းစွာထင်ရှားလေသည်။

(ဂျိန်း) “လာပါအမရယ် လာပါ ... အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပါ ... ပြတင်းပေါက် ကို ကျွန်မပိတ်ပါရစေ ...”

လူစီတာသည် စိတ်မနဲ့သော သူတစ်ယောက်၏ ရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီးလျှင်-

“ဟို မိန်းမပုံက ငါဘဲ ... ဟိုမိန်းမပုံကငါဘဲ” ဟုအော်ဟစ်ကာ တခဏမျှ မလှုပ်မယှက် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်လျှက် ရှိနေသေး၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပေါ်သို့ တစ်ခါတည်းပုံ၍ လဲကျသွားရှာလေသည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ပြာပြာသလဲဖြစ်ကာ အစေ့များအားခေါ်သောခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်ပြီးနောက် မလှုပ်မယှက် သတိလစ်၍နေသော လူစီတာ၏ နံဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ သရုပ်ပျက် ရုပ်ပြောင်လှည့်ပွဲ ကိုစောင့်ကြည့်နေသော ဖာဖရေး၏ လူသည် အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလာပြီး နောက်ထမင်းချက်နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာလေ၏။ ထို့နောက် လူစီတာအား သူမ၏အိမ်ခန်းရှိရာသို့ ပွေ့ချီယူဆောင်သွားကြပြီးလျှင် တစ်ယောက်က ဆရာဝန် ကိုသွားရောက်ခေါ်ငင်လေရာ ဆရာဝန်လည်း မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဆရာဝန်ရောက်လာသဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်က အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောသည်တွင် ဆရာဝန်က

“အခြေအနေက နံနံဆိုးတယ်ကွယ် ... မစွတာဖာဖရေးကို ချက်ချင်း အခေါ်လွှတ်ရမယ် သူက အခုဘယ်မှာလဲ ...”

(ထမင်းချက်သမား) “ဒီမှာ မရှိဘူးခင်ဗျ ... ဘတ်(ဒ)မောက်လမ်းက ရွာကိုသွားနေပါတယ်။ မကြာခင်ပဲ ပြန်တော့လာပါလိမ့်မယ် ...”

(ဆရာဝန်) “အို ဒီလိုနဲ့မဖြစ်ဘူး။ နောက်မကျအောင် ချက်ချင်းလိုက် ခေါ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ...”

ဆရာဝန်သည် လူစီတာ၏ အိပ်ရာအနီးသို့ ပြန်၍လာကာ ဆော့မျှ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအခါဂျိန်းသည် ဖာဖရေးအားလိုက်ခေါ်ရန် အစေခံတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ရာ ခြံနောက်ဖေးမှ ထွက်ခွာသွားသောမြင်းစွာသံကိုကြားရလေသည်။

သရုပ်ပျက်လှည့်ပွဲလှည့်လည်စဉ်က ဟန်ချတ်သည် ကွန်းလမ်း အောက်ဖက်တွင် ရောက်နေသဖြင့် ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။ မြည်းပေါ်မှ သရုပ်ပျက်ရုပ်ပြောင်များကို မြင်ရသောအခါ ယင်းတို့၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာသိရှိလေပြီ။ သို့နှင့်စိတ်ထဲတွင် မခံချိမခံသာဖြစ်ကာ ဟန်ချတ်သည် အယ်လစ်ဘောက် ဂျိန်း ငှားရမ်းနေထိုင်သော အခန်းသို့ သွားရောက်လေ၏။ သို့သော် မတွေ့ရချေ။ ဂျိန်းမှာ လူစီတာအိမ်သို့သွားနေကြောင်းသာ သိရ၏။ ထိုအခါ လူစီတာအိမ်သို့ လိုက်ပြန်လေသည်။ အိမ်ဝသို့ရောက်သောအခါ အစေခံတစ်ယောက် ထွက်လာ၍ဖြစ်ပျက်ပုံ အကျိုးအကြောင်းနှင့်တကွ မစွတာဖာဖရေးအားခေါ်ရန် ဘတ်(ဒ) မောက်သို့ လူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

(ဟန်ချတ်) “ဟာ ... ဒီကိုသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ... သူက ဝဲသာ ဘာရီကို သွားတာပဲ”

ဟန်ချတ်သည်ကား သနားဖွယ်ပင်ဖြစ်တော့၏။ သူသည် နာမည်ပျက်ခံပြီဖြစ်၍ သူ၏စကားများကို မည်သူမျှမယုံတော့ပေ။ မိမိ၏ဆရာဖာဖရေး ကိုမုန်းတီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့်လည်း အစေခံသည် ဟန်ချတ် ပြောသော စကားကို မယုံကြည်တော့ချေ။ လူစီတာ၏ အသက်သည် သူခင်ပွန်းသည်ဖာဖရေးအပြန်ကို စောင့်၍ နေဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သို့သော် ဟန်ချတ် စကားကို မည်သူမျှမယုံသဖြင့် ဝဲသာဗာရီသို့ မည်သူ့အားမျှ မစေလွှတ်ဘဲရှိနေခဲ့ရာ ဖာဖရေးမှာနောက် (၂)နာရီနီးပါးခန့်ကြာမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာတော့၏။

ဒေါ်နယ်ဖာဖရေ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် လူစိတာအား များစွာနှစ်သိမ့်စေတော့၏။ ဖာဖရေကလည်း ၎င်း၏အနားမှ မခွာဘဲ ပြုစုယုယလျက်ရှိသောကြောင့် အတန်ငယ်သက်သာရာ ရလာသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ အတန်ငယ်မျှ သက်သာရာရသည်နှင့် တပြိုင်နက် လူစိတာသည် မိမိဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဇာတ်လှန်၍ ပြောရန်ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော် ဖာဖရေက "အိုကွယ် အခုမပြောနဲ့အုံး မင်းနဲ့နေကောင်းတော့မှ ပြေးပြေးပြောတာပေါ့ ... ပြောပို့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်" ဟုချော့ချော့ပြောဆိုမှ ငြိမ်သွားလေသည်။

ဖာဖရေအား သရုပ်ဖွဲ့က သရော်ပွဲလှည့်လည်သည့် အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ မသိလိုက်ချေ။ ရုတ်တရက် လူစိတာ မကျန်းမမာဖြစ်သည့်သတင်းမှာ ရုတ်တရက်မြို့ပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် သရုပ်ဖွဲ့ကရုပ်ပြောင်လှည့်သူများလည်းဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရုံမျှမက ၎င်းတို့ပြုလုပ်မိသည်ကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စွာရုပ်ထုများကို အဆောတလျှင် ဖျက်ဆီးပစ်ကြလေတော့၏။ လူစိတာ၏ အနီးတွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသူများကလည်း လင်ယောက်ျားဖြစ်သူအား တစ်ပူပေါ်တွင်နှစ်ပူမဆင့်စေရန် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အရိပ်အငွေ့ပင်မပြောချေ။

ထိုည၌ ဟန်ချတ်မှာ မအိပ်နိုင်တော့ဘဲ "ကွန်း" လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ ဖာဖရေ၏ အိမ်ရှေ့သို့ မကြာခဏ ရောက်လာတိုင်း လူစိတာ၏ သတင်းကို မေးရှာတော့၏။ ဤသို့ ရောက်လာတိုင်းပင် လူစိတာနှင့်အတန်ငယ် စကားပြောခွင့်ရသောကြောင့် ထိုအချက်ကိုပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍ နေရတော့၏။ သူ့နောက်ဆုံးရောက်လာသောအချိန်မှာ နံနက် (၄) နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ နံနက်ခင်းအလင်းရောင်များပင် ပြေးလျက်ရှိနေလေပြီ။

ဖာဖရေအိမ်နှင့် ဂိုက်အနည်းငယ်မျှသာ ဝေးသောနေရာသို့ရောက်လျှင် ဖာဖရေအိမ်တံခါးမကြီးသည် ညင်သာစွာပွင့်သွားပြီးနောက် အစေခံတစ်ယောက် ထွက်လာ၍ တံခါးခေါက်သောနေရာတွင် အသံတိုးတိုးမြည်ဆဲရန် ယခင်က ချည်နှောင်ထားသော အဝတ်စတစ်ခုအား ဖြေချလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ဟန်ချတ်က အစေခံအား

"မင်းဘာဖြစ်လို့ အဝတ်ကိုဖြေလိုက်တာလဲကွဲ့" ဟုမေးလိုက်ရာ အစေခံကို ဟန်ချတ်က ကောင်းစွာမှတ်မိသည်အတိုင်း

"တံခါးကို သူတို့ခေါက်ချင်တိုင်း ခေါက်ပါစေတော့ ခင်ဗျာ။ အခုမှဖြင့် မထူးတော့ပါဘူး ... လူမမာလည်း တံခါးခေါက်သံ နောက်ကြားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟုအဖြေပေးလိုက်လေသည်။

အခန်း (၂)

ဟန်ချတ်သည် အပူမီးတောက်ကာ နေအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရာလေ၏။ ထို့နောက် မီးဖို၌ မီးထည့်ပြီးလျှင် မီးဖိုခံနား၌ထိုင်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့လျက်ရှိရာ၏။ သို့ရှိစဉ် တခဏမျှအကြာ၌ ခပ်တော့တော့နင်းလာသော ခြေသံတစ်သံတို့ ကြားရပြီးလျှင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရလေသည်။ တံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လာသူမှာ အယ်လစ်ဇဘက်ဖြစ်၍ ဟန်ချတ်၏မျက်နှာမှာ အတန်ငယ် လန့်ဆန်း၍ လာလေသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာရာ ၎င်း၏မျက်နှာမှာ ပြောတော့၍ ပူဆွေးဒုက္ခရောက်သော အသွင်ကိုဆောင်လျက်ရှိလေသည်။

"ဖေဖေကြားပြီလားဟင် ... မစွဖာဖရေတော့ဆုံးရှာပြီ ဖေဖေ ..."

"သိပါတယ်သမီးရယ် ဖေဖေအခုဘဲ ဟိုကပြန်လာတာပါ - အခုလို မင်းလာပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ... ကဲ ... ကဲ သမီးမောလာတယ်။ အခန်းထဲသွားပြီး ခဏလုံနေလိုက်အုံး၊ နောက်စာအသင့်ဖြစ်တော့ ဖေဖေခေါ်လိုက်မယ် ..."

မကြာမီက သူပြုခဲ့သော ကျေးဇူးများအတွက် တစ်ကိုယ်ရေခိုကိုးအားထားရာမဲ့ ဖြစ်နေသူ အမျိုးသမီးလေးကလည်း သူ၏ အလိုသို့ လိုက်လျောကာ ကျေးဇူးပြန်၍ သံတတ်ရှာလေသည်။ သို့နှင့် အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူ့ပြောသည့်အတိုင်းအခန်းတွင်းသို့ဝင်ကာ သူ၏အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်း၍ နေတော့၏။ ထို့နောက် ဟန်ချတ်သည် နံနက်စာ ပြင်ဆင်နေသဖြင့် ထိုမှဤမှ သွားလာလှုပ်ရှားနေသော ၎င်း၏အသံများကိုကြားရလျက်ရှိရာ နားထောင်ဖူး အယ်လစ်

ဘောက်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မေးကန်အိပ်ပျော်သွားရှာလေ၏။

ဤသို့အိပ်ပျော်လျက်ရှိစဉ် နံနက်စာမှ ပြင်ဆင်ပြီးလေပြီ။ သို့သော် အယ်လစ်ဘောက် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဟန်ချတ်သည်အိပ်ပျော်နေသူအားမနီးရက်ဘဲ ရေခဲခွေးကားကိုသာ မီးဖိုခွံဆူအောင် မီးထည့်လျက် ရှိလေသည်။ ယောက်ျားပင်ဖြစ်သော်လည်း ဟန်ချတ်သည် အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆေးစပ်စွာလုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ အယ်လစ်ဘောက်အား မိမိအိမ်၌ ဤကဲ့သို့ပြုစုရသည်ကိုပင် သူသည်ဂုဏ်ယူဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

အမှန်သော် ဟန်ချတ်၏ စိတ်သည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားလျက် အယ်လစ်ဘောက်သည် သူ၏ ဘဝခရီးတွင် ရှေ့ရေးကို ပျော်ရွှင်ဘွယ်ကောင်းအောင် ဖန်းတီးပေးနိုင်မည့်သူဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည့်အတိုင်း ၎င်း၏ နောင်ကောင်းစားရေးအတွက် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်များပင် မက်လျက်ရှိလေသည်။

ဤသို့စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြားရပြန်သဖြင့် သူသည် နေရာမှထကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးဝ၌ကား မျက်နှာဝပ်နီနီ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် လူတစ်ယောက် ခပ်ပြုံးပြုံးရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအခါ ဟန်ချတ်က

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါခင်ဗျာ ... ဒါထက် ခင်ဗျား ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါခင်ဗျာ- ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ ... အခုကျုပ်စကားပြောနေတာ မစွတာဟန်ချတ်ဘဲ မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်မစွတာဟန်ချတ်ပါဘဲ ... ဒါနဲ့ အိမ်ထဲကြွပါခင်ဗျာ ...”

ထိုအခါ ဧည့်သည်ဖြစ်သူက

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုမှတ်မိရဲ့လား ... အင်း ... မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမယ်လေ အချိန်ကလည်း အတော်ကြာမှကိုး ကျုပ်နာမည်က နယူဆန်တဲ့ ...”

ဟန်ချတ်၏ မျက်လုံးများမှာ အဆင်းအရောင်မရှိတော့ သကဲ့သို့ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် အခြားသူတစ်ယောက်ကမူ သိလိုက်ဟန်မတူချေ။ ဟန်ချတ်က

“ကျုပ်ဒီနာမည် သိပါတယ် ...”

ဟန်ချတ်သည် ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် တစ်ကိယ်တည်းပြောသကဲ့သို့ပြောဆိုရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ နယူဆန်က

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါဟာ ဘာမှယုံမှားစရာ မရှိပါဘူး ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီဗျာ ... ဆူဆန်ကတော့ ကျုပ်တို့အကြောင်း ခင်ဗျာကိုပြောမှာဘဲ ... သူဟာ ကျုပ်နဲ့ အတော်ကြာကြာဘဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ကြပါတယ်ဗျာ ... ဝေဒနာရှာဈေးခင်းမှာ သူ့ကိုခင်ဗျားက ရောင်းလိုက်လို့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တာဟာ သူကဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ အသေအချာလက်ထပ်ပြီး ယူတာလောက်တရားဝင်တယ်လို့ သူက ထင်နေတာကိုးဗျာ ... ခြေ ... ဒါထက် ခင်ဗျာကလေးကတော့ ဆုံးသွားရှာပြီ။ ဒီနောက် ကျုပ်တို့ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ရတယ်လေ။ ကျုပ်တို့လည်း ဒီလိုနဲ့ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်လာကြတာပဲ ... နို့ပေမယ့် တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ကိုဘယ်သူက ပြောလိုက်သလဲမသိပါဘူးဗျာ။ သူ့ကို ကျုပ်က တရားဥပဒေအရ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့ချင်းပေါင်းသင်း နေထိုင်တာဟာ တရားဝင် လက်ထပ်ခြင်းပဲလို့ သူယုံကြည်နေတာကိုလည်း သရော်တာပေါ့ဗျာ ... အဲဒီအချိန်ကစပြီး နောက်သူဟာ အရင်ကလို ကျုပ်နဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မနေတော့ပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့တော့ သူထွက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းချည်း ပြောနေတာပါပဲ။ နို့ပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုရှိတာက ကျုပ်တို့မှာ ကလေးရှိနေတာကိုဗျာ ... ဒါနဲ့လူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို အကြံဉာဏ်ပေးလေတော့ ကျုပ်လည်းသူပြောတဲ့အတိုင်း ဒါဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ထင်ပြီး လုပ်လိုက်တာပဲဗျို့ ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို “မားလမောက်” မြို့မှထားခဲ့ပြီး ရေကြောင်းခရီးထွက်တော့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာရဲ့ အခြားဖက်ကမ်းရောက်သွားတော့ ကျုပ်တို့သင်္ဘောဟာ လေပြင်းမုန်တိုင်းမိပြီး သင်္ဘောပေါ်က သင်္ဘောသားတွေအားလုံး ပင်လယ်ထဲ လွင့်စဉ်ကျကုန်ကျတော့ အားလုံးသေကုန်ပြီလို့ ထင်ကြတာပေါ့။ တခြားလူတွေတော့အားလုံးသေကုန်ပြီလို့ ထင်ကြတာပေါ့။ တခြားလူတွေတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ နယူဆန်လန်ကျွန်း ကမ်းခြေရောက်သွားပြီး၊ ဟိုမှာဘဲဖြစ်သလိုနေတော့မယ်ဆိုပြီး နေခဲ့တာပဲ ... သူကတော့ ကျုပ်ဟာ သင်္ဘောပျက်လို့ သေပြီလို့ထင်နေတာပေါ့လေ။ အဲဒီလိုထင်တာလည်း ကောင်းပါတယ်ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျုပ်သေရင်သူဟာ ခင်ဗျားဆီပြန်ရမှာပဲ မယ်။ ဒီတော့ ကလေးလည်းကလေးကချေမဖြစ်ဘဲ အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ ကူးကျန်န တင့်တင့်တယ်တယ် နေရမယ်။ ဒါတွေကို ကျုပ်စဉ်းစားမိပါတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း ဒီနိုင်ငံကို မပြန်ဘဲနေခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကမှ ကျုပ်ပြန်

ရောက်လာတယ်ဗျာ ... ရောက်လာတော့ကျွန်ုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ သူဟာ ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)မြို့ကို ကျွန်ုပ်သမီးလေးနဲ့အတူလိုက်သွားပြီး ခင်ဗျားနဲ့ သင့်မြတ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတာကိုး ... နို့ပေးမယ့် ဖားလခောက်မြို့ရောက်တော့ ဆုဆန်ဟာ သေပြီလို့ကျွန်ုပ်သတင်းရတယ် ... ဒါပေးမယ့် ကျွန်ုပ်သမီးလေး အယ်လစ်ဇဘက်ကိုးနီး သူအခုဘယ်မှာလဲခင်ဗျာ ...

“သူလည်းမရှိတော့ဘူးဗျာ သေရပြီ ... သူတို့က ဒါကော မပြောဘူးလား ...”

စည်သည် သင်္ဘောသားကြီးသည် နေရာမှဖြတ်ကန့် ထလိုက်၏။ ထို့နောက်အလွန်နိမ့်သောအသံဖြင့်

“သေပြီ ဟုတ်လား ... ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှာဖွေပြီး ရလာတဲ့ဓမ္မတွေ ဘာအသုံးကျမလဲဗျာ ...”

ဟန်ချတ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ရှမ်းလိုက်၏။

“သူဘယ်တုန်းက သေသလဲဗျ”

“တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ...”

သင်္ဘောသားကြီးသည် ရပ်မြဲရပ်လျက် ရှိ၏။ ဟန်ချတ်သည်ကား ဖော်ပြချက်မကြည့်ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် နယူဆန်က

“အင်း ကျွန်ုပ်လာခဲ့ရတာ အလဟဿဖြစ်ပါပြီဗျာ။ ကဲ-ကဲ- ရှိပါစေတော့၊ ခင်ဗျားကို နောက်ထပ်ဒုက္ခမပေးတော့ဘူး ...”

ဟန်ချတ်သည် အခန်းတွင်းမှ တဖြည်းဖြည်းထွက်သွားသော သူ၏ ခြေသံများကို ကြားရပြီးလျှင် နယူဆန်၏ အရိပ်ကြီးသည်လည်း ပြတင်းပေါက် နားမှဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ နယူဆန်သည် နောက်သို့ပင်ပြန်၍ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်းထွက်သွားလေပြီ။

ဟန်ချတ်သည် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်၏။ “ငါ့သူကို ဘယ်လိုပြောလိုက်မိတာလဲ” နယူဆန်အား ဤသို့ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်၍ အံ့သြနေမိ၏။ ဟန်ချတ်ကား မိမိတစ်ကိုယ်တည်းက အယ်လစ်ဇဘက် တစ်ယောက်တည်းကသာ သမီးက ဖခင်ကိုချစ်သည့်အချစ်မျိုးဖြင့် မိမိအား ပြုစုယူယူနေသည့်အတွက် ၎င်းအပေါ်၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကာ တနေ့တခြား အချစ်တိုး၍လာခဲ့၏။ သို့ဖြင့်လည်း နောင်ရေးကို မည်သို့မျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မိထင်ရာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ နယူဆန်သည် မိမိသို့ဝှက်စွာကွယ်ထားသည်များကို မပေါ်ပေါက်အောင် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးမြန်းလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ ဤကဲ့သို့ မေးမြန်းမည်ဆိုက သူ၏မေးမြန်းချက်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပဲ (၅)မိနစ်အတွင်း မိမိ၏ အလိမ်မေါ်မည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် နယူဆန်သည် ကားမည်သို့မျှ မမေးမြန်းဘဲ နှုတ်ဆိတ်၍နေခဲ့၏။

နယူဆန်ထွက်သွားသည်မှာ တစ်ခါတည်း အပြီးထွက်သွားခြင်းဖြစ်ဟန်မတူ။ သူသည် မြို့ထဲတွင် သတင်းနားထောင်ပြီးနောက် မိမိအား အခြစ်တင်ပြောဆိုရန် အချိန်မရွေး ပြန်လာနိုင်၍ သူ၏ ချစ်မြတ်နိုးသော သမီးကလေးကို ခေါ်သွားနိုင်မည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် နယူဆန်ကား လုံးဝပေါ်၍မလာတော့ချေ။ သူသည် ဟန်ချတ်ပြောလိုက်သည့် စကားများကို ယုံကြည်ကာ ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)မြို့မှ အဆောတလျင် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

အယ်လစ်ဇဘက်ကိုးနီးသည် ဟန်ချတ်အား ဖခင်အရင်းဝင် ထင်မှတ်ကာသူနေသော တဲကုပ်ကလေးကိုပင် ပြောင်းရွှေ့ကာအတူနေထိုင်လေတော့၏။ ဤကဲ့သို့ သူလာနေထိုင်သည့်အတွက်လည်း ဟန်ချတ်မှာ အလွန်စိတ်ချစ်သာစွာ ရပြီးလျှင် အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့အပေါ်တွင် ချစ်ခင်ယုယမှု အလိုက်သိမှုတို့ကြောင့်သူကလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား အယ်လစ်ဇဘက်အား ဆထက်ထမ်းတိုးတိုး၍တိုး၍သာ ချစ်ခင်ကြင်နာလာလေသည်။

သူတို့သည် ဒေါ်နယ်ဖာဖရားအား ယခင်ကလောက် မတွေ့မမြင်ကြရတော့ချေ။ သို့သော် စကော့လူမျိုး ဖာဖရားသည် ဇနီးဖြစ်သူ လူစီတာသေဆုံးသွားသည့်အတွက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပူဆွေးဒုက္ခရောက်၍ မနေပေ။ သူသည် ဤမျှလောက် စိတ်ပျော့ညံ့သူတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ ထိုအချိန်များအတွင်း ဖာဖရားသည် အဘယ်ကြောင့် လူစီတာ ဤကဲ့သို့ဖြစ်သွားရသည့်အကြောင်း ခြင်းရာများကိုလည်း တစ်စွန့်တစ်စ ကြားသိရလေရာ လူစီတာသေသည်ကပင် သူ၏နောင်ဘဝ၌ နောင်အခါဖြစ်ရမည့် စိတ်မချမ်းသာမှုများကို ကာကွယ်၍ ပေးဘိသကဲ့သို့ရှိကြောင်း သိရှိနားလည်မိတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ သူသည် တစ်နေ့နေ့၌ လူစီတာ၏ အတိတ်ရာဇဝင် ရေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များကို သိရှိတော့မည်ဖြစ်ရာ ယင်းကဲ့သို့ တွေ့ရှိပြီးမှ လင်နှင့်မယား ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်ရန်ခဲယဉ်းလှတော့၏။

နယူဆန်အား ဤကဲ့သို့ လှည့်ဖြားပြောဆိုလိုက်ရုံမျှနှင့် ဟန်ချတ်သည်

မိမိ၏ သမီးရင်းမဟုတ်သော အယ်လစ်လောက်ကို တစ်သက်တာ ပိုင်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဟန်ချတ်သည် နယူဆန်ပြန်လာအံ့နိုးနိုးနှင့် လမ်းမဘက်သို့ အတန်ကြာမျှ မျှော်ကြည့်နေမိသေး၏။ သို့သော် ၎င်းအားအရိပ်အယောက်ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့ရာ ထိုအချိန်၌ကား အယ်လစ်ဘောက်မှာ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့လေပြီ။ နယူဆန်၏ အချစ်မှာ သမီးရင်းပင်ဖြစ်လင်ကစား နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲခဲ့ရသဖြင့် မိမိကဲ့သို့နေ့စဉ် ရက်ဆက်တွေ့မြင်နေရသော အချစ်မျိုးနှင့် တူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ နံနက်စာကို စားသောက်လျက်ရှိကြ၏။

“ဖေဖေ ကျွန်မနည်းနည်းအိပ်ပျော်သွားတယ် ...”

“အေးကွယ် ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ...”

“အခုလို ဖေဖေက ကျွန်မကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ပြီး ကျွေးမွေးတာကို လည်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဖေဖေ ...”

“ဒါကတော့မထူးပါဘူးကွယ် ဖေဖေတစ်ယောက်ထဲ နေတော့ နေ့တိုင်း ဒီလိုလုပ်ရတာပဲ ... မင်းကလည်းဖေဖေဆီမှာမနေတော့ဘဲကိုးကွဲ့။ မင်းကလည်း ဖေဖေကိုစွန့်ပစ်သွားပြီ လူတိုင်းကလည်းဖေဖေကို စွန့်ပစ်သွားပါပြီလေ ... ဒီတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေရတာပေါ့၊ မနေလို့လည်းဘယ်ဖြစ်မလဲ ...”

“ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ခိုအားငယ်မှာပဲနော် ...”

“ဟုတ်တာပေါ့သမီးရယ် ဒါဖေဖေအပြစ်လည်းပါတာဘဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလည်းဖေဖေ ကျွန်မလာကြည့်မှာပေါ့၊ ...”

သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် ယုယကြင်နာစွာ စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြပြီးနောက်၊ အတန်ကြာသောအခါ အယ်လစ်ဘောက်ပြန်သွားလေသည်။

ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ) မြို့အရှေ့ဘက်၌ ဖြစ်သည်မြက်ခင်းပြင်ကြီးများကိုဖြတ်သန်းကာ စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုမြက်ခင်းများ အလည်လောက်၌ တံတားတစ်ခုရှိ၍ ထိုတံတားနေရာတွင် “ဆယ်လံကွေ့” ခေါ် ရေများအိုင်နေသော အလွန်ရေနက်သည့် ရေအိုင်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် တံတားကလေးမှ ဖြတ်သွားရလေရာ အလွန်လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသော နေရာတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ညဉ့်အချိန်များ၌မူ ထိုနေရာသို့ မည်သူမျှမသွားဝံ့ကြချေ။

တနေ့သော နံနက်ခင်း၌ ဟန်ချတ်သည် မြို့ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အရှေ့ဘက်သို့လျှောက်ခဲ့ရာ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် ရေနက်သော

အိုင်ရာရာသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း လူသူလေးပါးဟူ၍ မတွေ့ရမမြင်ရသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံအစည်ဖြင့် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရေအိုင်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့လျှောက်သွားကာ ရေထဲသို့ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဝိုင်းဝန်းသော ရေအိုင်အတွင်းရှိ နက်ရှိုင်းညိုမှိုင်းသော ရေများအတွင်းမှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော အရိပ်တစ်ခုကို မြင်ရ၏။ ပထမ၌အရိပ်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့် မိမိနှင့်တူသောရာတည်း ဟူပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် ရေထဲတွင် နစ်မြုပ်သေဆုံးနေသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။

သို့နှင့် နဂိုကပင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသော ဟန်ချတ်မှာ ကြောက်စိတ်များပေါ်၍လာကာ နောက်သို့ပြန်၍ ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် အင်္ကျီနှင့်ဦးထုပ်ကို ကပြာကယာ ဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တံခါးဝတွင် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းနှင့်တွေ့ရလေရာ ဂျိန်းက

“ဖေဖေ” ဟုတစ်ချက်လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး

“ဒီနေ့မနက် ဖေဖေဟာ သိပ်ပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံရတာဘဲ ...”

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေထိုက်နဲ့ ဖေဖေကပါ သမီးရယ် ... ဒါနဲ့ပြောရအံ့ခယ် ... လောကကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတွေဟာ တစ်ခါတလေဖြစ်တတ်တယ်သမီးရဲ ... ယုံရဲ့လား ...”

“ဘာပြောတာလဲဖေဖေ ... အခုအခါ ဒီဟာမျိုးတွေ မရှိတော့ပါဘူး ...”

“ရှိတာပေါ့သမီး မယုံရင် ဖေဖေနဲ့လိုက်ခဲ့ ဖေဖေပြမယ်”

သို့နှင့် ဟန်ချတ်သည် အယ်လစ်လောက်အား ရေအိုင်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ရေအိုင်သို့ရောက်သောအခါ ဟန်ချတ်သည် ဂျိန်းအား သူတွေ့ခဲ့သော နေရာသို့ခေါ်သွားပြီးနောက်

“ကဲ့ သမီး ရေအိုင်ထဲကြည့်စမ်း”

အယ်လစ်ဘောက်သည် နက်ရှိုင်းသော ရေအိုင်အတွင်းသို့ ငုံ့၍ကြည့်၏။ သို့သော်တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသည့်ဟန်ဖြင့် ချက်ချင်းပင်ပြန်လာလေသည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူးဖေဖေ ...”

“သေသေချာချာလည်း ကြည့်စမ်းပါအုံး သမီးရဲ ...”

သို့နှင့် အယ်လစ်ဘောက်သည် ဒုတိယအကြိမ် ရေအိုင်နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ သွားရောက်ကာ ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်ရာ အောက်တွင် ဝဲလှည့်၍နေသောအရာတစ်ခု ကိုတွေ့မြင်ရသဖြင့် အသေအချာကြည့်ရှုလေသည်။

“ဘယ်နဲ့လဲ ဖေဖေနဲ့တူတာ မြင်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ပြန်ကြပါစို့ဖေဖေ ...”

“ထပ်ကြည့်ပါဦး သမီးရယ် ...”

အယ်လစ်ဘောက်သည် တစ်ကြိမ်ထပ်မံသွားပြီးလျှင် မျက်နှာကို ရေပြင် နှင့်ထိလှမတတ် ငဲ့၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအခါအကြောင်းစုံသိရပြီးလျှင် ပြန်၍ လာခဲ့လေသည်။

“ကဲ သမီးအခု ဘာပြောချင်သလဲ ...”

“ပြန်ကြပါစို့ ဖေဖေရယ် ...”

“နို့မေမယ့် ရေအိုင်ထဲမှာ လည်နေတာ ဘာလဲသမီးရဲ့ ဖေဖေကိုပြောပါ အုံး ...”

“တခြားမဟုတ်ပါဖူး ဖေဖေ ... ဖေဖေနဲ့တူအောင် သူတို့လုပ်ထားတဲ့ အရပ်ကြီးပဲ ... အစိုးရအပြစ်ဒဏ်ကြောက်တဲ့အတွက် အရပ်ကြီးကို မြစ်ညာမှာ ပစ်ချလိုက်တာ မျှောလာပြီး ရေအိုင်ကို ရောက်လာတာ ဖေဖေရေ ကဲ သွားကြပါစို့ ဖေဖေ ...”

ထိုအချိန်မှစ၍ အယ်လစ်ဘောက်ကိုးသည် ဟန်ချတ်အား စိတ်မချနိုင် သည့်အတိုင်း သူ၏ တံကုပ်ကလေးရှိရာသို့ ဟန်ချတ်နှင့် အတူလာရောက်နေ ထိုင်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်မျှပင် ကြာရှိ ခဲ့လေပြီ။ ထိုအတွင်း ဖာဖရေသည် အယ်လစ်ဘောက်နှင့် မေတ္တာသက်ဝင်လာ ကြောင်းတဖြည်းဖြည်းသိရှိလာတော့၏။ ဈေးဆင်း၌ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိနေ စဉ်ဖာဖရေသည် မည်ကဲ့သို့ရမယ်ရာ၍ အယ်လစ်ဘောက်အား လာရောက်စကား ပြောဆိုပုံများကိုလည်းကောင်း၊ အယ်လစ်ဘောက်ကလည်း အခါအခွင့်ရတိုင်း ဖာဖရေအားလက်ခံစကားပြောပုံများကိုလည်းကောင်း တစ်စတစ်စ ရိပ်စားမိ လာတော့၏။

ဟန်ချတ်သည် အယ်လစ်လက်ရှိန်းက သူ၏ရှေးက ရန်သူဟောင်း ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဖာဖရေအား လက်ထပ်မည်ကိုပင် စိတ်ထဲမှ မခံနိုင်အောင် ရှိတော့ ၏။ ဟန်ချတ်ကား ယခင်က ဟန်ချတ်မဟုတ်တော့ပြီ။ သူသည် အယ်လစ်

ဘောက်၏အလိုဆန္ဒမှန်သမျှကို လိုက်လျောနိုင်အောင် မိမိကိုယ်မိမိဆုံးမခဲ့ရာ၏။ အကယ်၍ ဖာဖရေနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် မိမိနှင့်အတူမနေဘဲ ခွဲခွာ၍နေရဇာ ကာမူ မိမိအပေါ်၌ အယ်လစ်ဘောက်က မုန်းတီးမည်ကိုပင် တွေး၍စိုးရိမ်ရာမိတော့ ၏။ သို့နှင့် အယ်လစ်ဘောက်အား ဖာဖရေနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေထိုင်သည် ကိုစိတ်ထဲမှ နာကျည်းနေသော်လည်း တစ်စုံတရာ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုပေ။

တစ်နေ့တွင် သူသည် လယ်ကွင်းတစ်ခုအတွင်း အကွယ်တစ်ခု၌ ရပ် နေစဉ် အခြားဘက်၌ ဖာဖရေနှင့် ဂျိန်းတို့ စကားပြောနေသံကို ကြားရ၏။ ထို နေရာမှာ သူတို့ယခင်က တွေ့ဆုံပြောဆိုနေကြနေရာဖြစ်လေသည်။ သူတို့ချင်း မခွဲခွာမီ ဖာဖရေက “မောင်အချစ် အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းရယ်” ဟုပြောသံကြား ပြီးလျှင် သူတို့ချင်း ချစ်တင်းနှီးနှော၍ နှမ်းရှပ်သံကိုပင် ကြားလိုက်ရလေသည်။ ပထမတွင် ပြောသံကြား ဆိုသံကြား သတင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအကြိမ် ၌မူလက်ပူးလက်ကြပ် တွေ့မြင်လိုက်ရလေပြီ။

ဟန်ချတ်သည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် အခြားဘက်သို့ ချက်ချင်း လှည့်၍ထွက်သွားလေ၏။ ဂျိန်းနှင့်နောက်ထပ်မတွေ့မီ တကိုယ်တည်း မိမိတွေး လိုရာကိုတွေးတော၍ နေလိုက်၏။ အကယ်၍ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူများထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကာ ၎င်းအား ဆုံးရှုံးရမည်ဆိုက ဟန်ချတ်မှာ သဘောတူ၍ စိတ်ကျေနပ်နိုင်သေး၏။ သို့သော် ယခုမှာမူ အယ်လစ်ဘောက်၏ ချစ်သူမှာ တစ်ခါကသူနှင့်ပြိုင်ဘက်၊ သူ၏ ရန်သူ ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် မည်သည်နည်းနှင့်မျှ သဘောတူလက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့နှင့် သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သောလမ်းကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့ရာ တခါက လူစီတာအား နွားသုံးကြီး၏ ဘေးရန်ကို ကာကွယ် လိုက်စဉ်က လူစီတာထိုင်နေခဲ့သော နေရာသို့ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုနေရာမှာ လမ်း ကိုအပေါ်စီးမှ မြင်နိုင်သောနေရာဖြစ်သဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်း “ဦးဘရက်ဒီ” ဘက်မှ လူတစ်ယောက်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုသူသည် သဘော ကရွံ့တန်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ခပ်နီးနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ၎င်း၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်ရတော့၏။ ထိုသူကား အခြားသူ မဟုတ် နယူဆန်ဆိုသူပင်ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ချတ်ကား မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရပ်ကဲ့သို့ ရပ်ရွာချက်ရှိ၏။ နယူဆန်ကား ပြန်ရောက်လာလေပြီ။ သူသည် အနေနှင့်အမြန် အယ်လစ်လက်

အားတွေတော့မည်ဖြစ်၍ ထိုအခါတွင် သူသည် ဂျိန်း၏ ဖခင်ရင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောရုံသာမက သူ့အားတစ်ကြိမ်မက မိမိက လှည့်ဖျား၍ လွှတ်လိုက်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပေတော့မည်။ သို့နှင့် ဟန်ချတ်သည် ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ) မြို့သို့ သွားသောလမ်းအတိုင်း ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည်လည်း အဖြစ်မှန်ကို သိတော့မည်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ မျက်နှာကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)မှ ချက်ချင်းထွက်သွားရန်ပင် ဖြစ်တော့၏။

ဟန်ချတ်မှာ သူ၏ဘဝတွင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို တကိုယ်တည်း ကြိတ်မှိတ်ကာ မကြာခဏ ရင်ဆိုင်လာရသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏အကြံကို ဂျိန်းအား ခပ်ပေါ့ပေါ့အနေဖြင့်သာ ပြောဆိုရပေမည်။ သို့မှလည်း ဤကဲ့သို့ခွဲခွာရမည့် အတွက် သူ့မှာမည်မျှလောက် စိတ်ထိခိုက်သည်ကို အယ်လစ်ဘောက်က မရိပ်မိဘဲရှိပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့်သူသည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်မိလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဂျိန်းအား “ဖေဖေတော့ ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)မြို့မှာ မနေတော့ဘူး ... သွားတော့မယ်” ဟုဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်အား ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာပြောတယ် ဖေဖေ ... ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)မှာ မနေတော့ဘူး သွားတော့မယ် ... ဟုတ်စ ... ကျွန်မနဲ့လည်းအတူမနေတော့ဘူး ဟုတ်လား ဖေဖေ ...”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ငါဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် မနေချင်တော့ပါဘူးကွယ် ဒီနေရာကထွက်သွားပြီး တောထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေသွားပါတော့မယ်”

အယ်လစ်ဘောက်သည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကား ငိုကြွေးလျက်ရှိရာ လေ၏။ မိမိက ဖာဖရေကို ချစ်မိသည့်အတွက် ဟန်ချတ်သည် ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ သို့နှင့် ရင်ထဲတွင် မရှူနိုင်၊ မမျိုနိုင်ဖြစ်ကာ “အင်း ဒါဟာ ဒေါ်နယ်အတွက်ကြောင့်ပါပဲ” ဟု ရုတ်တရက်အသံထွက်သွားမိ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဂျိန်း ... သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဖေဖေက မင်းကိုမတားမြစ်ပါဘူး ... ပြီးတော့ အကယ်လို့ ဖေဖေက သဘောမတူဘူးထားဦး ... ဒါဟာ ဘာမှအရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေတော့ အဝေးကိုလွှင့်ချင်နေတာဘဲ အဲဒါအကောင်းဆုံးပါပဲကွယ် ...”

သူသည် အယ်လစ်ဘောက်အား ညင်သာယာယာစွာ နမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် “ဖေဖေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးလို့ ဟိုအခါကျ ...”

သူဆိုလိုသည်မှာ နယူဆန်လာသောအခါကို ဆိုလိုလေသည်။

ထိုနေ့ညနေ၌ပင် ဟန်ချတ်သည် မြို့မှာထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုနေ့နေ့လည်ခင်း၌ သူ၏ ပစ္စည်းကိရိယာများထည့်ရန် တောင်းအသစ်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် ယခင်က သူတွင်ပါလာသော ကောက်ရိတ်တံစည်းကြီးကိုလည်း သန့်ရှင်းအောင် တိုက်ချွတ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် တောင်းကြီးကို ကျောပိုးကာအလုပ်သမား အဝတ်အစားများနှင့်ပင် ထွက်သွားလေသည်။

ဤကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားခြင်းကို အယ်လစ်ဘောက် ဂျိန်းမှတစ်ပါး မည်သူမျှမသိလိုက်ချေ။ ဂျိန်းသည် မြို့မှခရီးအတော်ဝေးရောက်သည့်တိုင်အောင် လိုက်၍ ပို့ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ နှစ်ယောက်သာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခွဲခွာကြတော့၏။ ဂျိန်းသည် ထိုနေရာမှ ရပ်၍ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိရာ ခြေတစ်လှမ်း၊ လှမ်းလိုက်တိုင်း အထက်အောက်တအိအိလှုပ်ရှားလျှက် နိမ့်ချည်တခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့်ဖြစ်၍နေသော အဝါရောင်ခြင်းတောင်ကြီးကို ကျောတွက်လွယ်ကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းသွားနေသော ဟန်ချတ်ကို တွေ့မြင်ရပြီးနောက် မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည့်အထိ ကြည့်၍နေမိတော့၏။ ထို့နောက်ဂျိန်းသည်လည်း ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)မြို့ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ရာလေသည်။

တကိုယ်တည်းနေရရာသော အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဖာဖရေ၏ အိမ်သို့သွားရောက်ရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် မကြာမီပင်ရောက်ရှိသွားလေရာ အိမ်တံခါးဝမှ ဆီးကြိုလျက်ရှိသော ဖာဖရေကို ပက်ပင်းပါတွေ့ရလေသည်။ သူသည် ဂျိန်းထံသို့အပြေးအလွှားလာရောက်ကြိုဆိုပြီးနောက်

‘ဟာ ... ဂျိန်းရေ ... မင်းလာတာ သိပ်အဆင်သင့်တာဘဲကွယ်၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ကွယ် ... မင်းကိုမေးနေတယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖာဖရေသည် သူ၏လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်အတွင်းသို့ခေါ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် “သူဟိုဧကွယ် ... မင်းကိုစောင့်နေတယ်။”

ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ လက်တန်းကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်၌ကား ရစ်ချတ် နယူဆန်သည် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ၅ နှစ် ၆နှစ်ကြာမျှ ကွဲကွာနေသော သမီးနှင့်

ဖခင်အရင်းတို့တွေ့ဆုံကြသောအခါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မည်မျှလောက် စိတ်ထိခိုက်သည်ကိုစာဖြင့်ရေးသားရန်ပင် မလိုတော့ပေ။ နယူဆန်မှာ သမီးကလေးအတွက် ဂုဏ်ယူသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သမီးကလေးအား အကြိမ်ကြိမ်နမ်းရှုပ်လိုက်မိလေသည်။

ကတ်စတာဗရစ်(ဂျ)မြို့မှ ဟန်ချတ်ထွက်သွားသည့်အကြောင်းကို ချက်ချင်းပင် ရှင်းလင်းပြောဆိုတော့၏။ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ အဖြစ်အပျက်မှန်များကို ဇာတ်ရည်လည်အောင် သိရသောအချိန်၌ကား ဟန်ချတ်မရှိတော့ချေ။ နယူဆန်က ဂျိန်းသည် ဟန်ချတ်၏ သမီးမဟုတ်ဘဲ မိမိ၏ သမီးရင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြလျက်ရှိရာ ဟန်ချတ်ထွက်သွားခြင်းကပင် ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် သက်သေခံလျက်ရှိကြောင်း ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်တော့၏။ ထိုမျှသာမက မိမိအားသေပြီဟူ၍ပင် လှည့်ပတ် မိမိ၏ဖခင်ရင်းအား တပတ်ရိုက်လိုက်ခြင်းကို သိရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားလေတော့၏။

“ဒါဖြင့် ဖေဖေကို ကျွန်မနဲ့မတွေ့အောင် သူလုပ်ထားတာ ကြာလှပြီပေါ့နော်ဖေဖေ ... ဒါမှမဟုတ်ရင် ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဟိုအရင်ကတည်းကပဲ တွေ့ကြပြီ ...”

“ဟုတ်တာပေါ့သမီးရယ် ဖေဖေကလည်း လိုပါတယ် ... ဖေဖေက အင်မတန်ရိုးတာ အတာပဲ ...”

ထို့နောက် နယူဆန်က အတန်ငယ်ပြီးပြီးလျှင် ဆက်လက်၍

“ဖေဖေက သူပြောတဲ့စကားတွေ အားလုံးယုံမိတယ် သမီးရယ် ... ဒီနောက်လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ဖားလမောက်ကိုပြန်ရောက်သွားမှ သမီးဟာ မသေဘဲ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိရတာကိုးကွဲ့ ...”

“အရင်က သူ့ကိုဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးလို့ ကျွန်မပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ... နို့ပေမယ့် အခုတော့ သူ့ကိုမေ့ဘို့ကောင်းပြီးလို့ ကျွန်မထင်တယ်ဖေဖေ ... ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူ့ကိုဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ...”

အခန်း(၂၆)

ကတ်စတာဗရစ်(ဂျ)မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ထိုမြို့နှင့် မိုင် ၅၀ ခန့်အတွင်း၌ပင် ဟန်ချတ်သည် အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ ပထမတော့သူသည် “ဝီဆက်” နယ်မှပင် တစ်ခါတည်းထွက်ခွာသွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော် အယ် ဗစ်ဘောက်အပေါ်တွင် ငြိတွယ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးခွဲ၍ မသွားရက်ရှာသေးချေ။ သို့နှင့် မိန်းကလေးအကြောင်းကိုကြားလိုကြားငြား သူသည် အလုပ်လုပ်ရာမှပင် တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းသွားလမ်းလာအချင်းချင်း ပြောဆိုကြသော စကားသံများကိုပင် နားစွင့်ထောင်မိရှာ၏။

တစ်နေ့တွင် လှည်းမောင်းလာသူတစ်ဦးက “ကတ်စတာဗရစ်(ဂျ)” ဟုပြောလိုက်သံကိုကြားရသဖြင့် ဟန်ချတ်သည် ယာခင်း၏ ဝင်းတံခါးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားရောက်ကာ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းလေသည်။ ထိုသူမှာ မျက်နှာသိမဟုတ်ဘဲ သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဟန်ချတ်က မေးမြန်းသောအခါ ထိုသူက -

“ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်ကတော့ ကတ်စတာဗရစ်(ဂျ)မြို့က လာတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့နေထိုင်ဖူးခဲ့တဲ့ နေရာဟောင်းကြီးက ဘာသတင်းများထူးပါသလဲမိတ်ဆွေ ...”

“ဘာသတင်းမှ မထူးပါဘူးဗျာ ... အရင်အတိုင်းဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါပဲ ...”

“ဒါထက် မစွတာဖာဖေရေးတစ်ယောက် လက်ထပ်တော့မလို့ဆိုဟုတ်လား ...”

၁၄၄ + ဓဝန်ရွှေမျှား

“သော် ဟုတ်တယ် သူမကြာခင်လက်ထပ်တော့မလို့တဲ့ဗျ မိန့်မာတင် နေ့မှာဆိုထင်ပါရဲ့ဗျာ ...”

ယင်းကဲ့သို့ကြားလိုက်ရသော သတင်းများသည် ဟန်ချတ်အား အယ်လစ်ဘောက်နှင့်တွေ့လိုသောစိတ်၊ သူ၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲသို့ သွားလိုသောစိတ်များကို လှုံ့ဆော်ပေးသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ “ငါဘယ်နည်းနဲ့ နောက်ဆုံး သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ရပါ့မလဲ။ တွေ့ရင်တော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ခွင့်လွှတ်အောင်တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ နို့မုခမျာ ငါ့ကိုပြန်ပြီး ခင်မင်လာမယ်” စသည်ဖြင့်တွေးမိ၏။

သူသည် (၂)ရက်မျှ ကောက်များကို ရိတ်ဖြတ်ပြီးနောက် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အယ်လစ်လောက်၏ လက်ထပ်ပွဲသို့ သွားရောက်ရန် စိတ်နှလုံးကို ခုံးခုံး ချလိုက်တော့၏။

သို့နှင့် “စိန့်မာတင်” ပွဲတော်နေ့မတိုင်မီ ၂ ရက်ကြိုတင်၍ ကတ်စတာ ဗရစ်(ဂျ)သို့ခြေကျင်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဒုတိယနေ့၌ သူသည် “ရုပ်(တ)ဖို့” မြို့၌ ညဉ့်အိပ်ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့အတွက် လုပ်ကိုင်ရန်ရှိသည်များကို ပြင်ဆင် လျက်ရှိလေ၏။ သူ့တွင် အလုပ်လုပ်သော အဝတ်အစားများမှလွဲ၍ အခြား အဝတ်အစားမရှိသောကြောင့် ရုပ်အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီအသစ် တစ်ထည်ကို ဝယ်ယူ၏။ ထို့နောက် အရေးတကြီးဝယ်ခြမ်းရမည့် ပစ္စည်းများမှာ လက်ထပ်ပွဲတွင် လက်ဖွဲ့ရန် ပစ္စည်းများဖြစ်၍ မည်သည့်ပစ္စည်းမျိုး ဝယ်ခြမ်း ရမည်ကိုပင် စဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။

သို့နှင့်သူသည် လမ်းပေါ်သို့လျှောက်ကာ ဆိုင်ပြတင်းပေါက်များတွင် အလှပြထားသော ပစ္စည်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှု၏။ ငွေကလည်း အိတ်ထဲတွင် မများလှသဖြင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပစ္စည်းမျိုးကိုလည်း မဝယ်ခြမ်းနိုင်ရှာချေ။ သို့နှင့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ လှောင်ချိုင့်ကလေး တစ်ခုထဲတွင်ထည့်၍ထားသော ရွှေရောင်ငှက်အရှင်ကလေးကို မြင်သောအခါ အဖိုးသားနားကို မေးမြန်းကြည့်၏။ အဖိုးမှာ များစွာမများလှပဲ မိမိအိတ်ထဲမှ ငွေဖြင့်ဝယ်နိုင်လောက်သောကြောင့် ဟန်ထယ်သည် အယ်လစ်ဘောက်အား မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ်ပေးရန် ထို အရှင်ကလေးကို ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ငှက်လှောင်ချိုင့်ကလေးကို သတင်းစာစက္ကူတစ်ချပ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ခရီးမှာ မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ ဝေးတော့သဖြင့် နောက်တစ်နေ့၌ ခရီးဆက်လက် ထွက်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ နေဝင်ရီသရောအချိန်၌ သူသည် ကတ်စတာဗရစ်

(ဂျ)မြို့သို့ရောက်ခဲ့၍ ဖာဖရေး၏ အိမ်ကိုတည်တည်မတ်မတ် သွားရောက်လေ ၏။ အိမ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ တူရိယာသံများနှင့် ရယ်မောသံများကို အိမ် ပြင်မှပင်ကြားရသဖြင့် အိမ်တွင်း၌ လက်ထပ်ပွဲကျင်းပနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရတော့ ၏။ သို့နှင့်ဟန်ချတ်သည် နောက်ဖေးလမ်းကလေးဘက်သို့ လှည့်၍ဝင်သွားလေ ၏။ နံရံနောက်ဖေးတံခါးမှ ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် ချုံကလေးအောက် ၌ ငှက်လှောင်အိမ်ကလေးကို နောက်မှာလာယူမည်ဟု စိတ်ကူးကာ ဓမ္မေဌာန် ထားခဲ့၏။ ထို့နောက်ဟန်ချတ်သည် မီးဖိုထဲသို့ဝင်ခဲ့ရာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကိုတွေ့ရသဖြင့် မိန်းမကြီးသည် အယ်လစ်ဘောက်ရှိန်းထံသွားရောက်ကာ အ ဝတ်အစားနံနံစုတ်စုတ်နှင့် မိတ်ဆွေအဖိုးကြီးတစ်ယောက်က တွေ့လိုကြောင်း သွားရောက်ပြောကြားလေသည်။

မကြာမီရှိန်းရောက်လာ၍ ၎င်းအားမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း “ဟင်- တခြားလူမှတ်လို့ လက်စသတ်တော့ မစွတာဟန်ချတ်ဘဲ” ဟုပြောကာ ချာကနဲ လှည့်၍ထွက်သွားမည်ပြုလေ၏။ ထိုအခါ ဟန်ချတ်က အယ်လစ်ဘောက်၏ လက်ကိုဆွဲ၍

“ဘာပြောတယ် ... အယ်လစ်ဘောက် ... မစွတာဟန်ချတ်ဟုတ်လား ... သူဟာဘာမှအဖိုးမတန်တဲ့အဖိုးကြီး ဟန်ချတ်ပေါ့ ... မင်းခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါ ကွယ် ... စိတ်မဆိုးပါဘူး ... နို့ပေမယ့် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် မခေါ် ချင်သလိုမပြောချင်သလိုနဲ့ ရက်စက်ရတာလဲကွယ် ... မင်း အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဖေဖေကိုချစ်တဲ့စိတ် နည်းနည်းလေးတောင် လောက်တောင်မှ မရှိတော့ဘူးလား သမီးရယ် ...”

အယ်လစ်ဘောက်ရှိန်းသည် အဖိုးကြီး၏လက်ကို အသာအယာ တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်မရှင်ကို အမြဲချစ်နေ့ပါပဲ ... နို့ပေမယ့် ... ရှင်က ကျွန်မအပေါ် အလိမ်ကြီးလိမ်လိုက်တော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ချစ်နိုင်ပါတော့မလဲ ...”

သို့ပင်နှုတ်မှပြောရသော်လည်း ရှိန်းမှာစိတ်ကိုအတော်ပင်ထိခိုက်သည့် ဟန်ဖြင့် အသံပါတုန်တုန်ယင်ယင်ရှိလေသည်။

ဟန်ချတ်သည် မိမိအဖြစ်အပျက်များနှင့်တကွ အကျိုးအကြောင်းကို ပါရှင်းလင်းပြောပြရန် ပါးစပ်ကိုပင်ဟလိုက်မိလေ၏။ သို့သော် ပါးစပ်မှ ထွက်သော တစ်လုံးမှ ထွက်မလာချေ။ ရှိန်း၏မိခင်ရေးခဲ့သော စာကိုတွေ့ရသောအခါမှ သူ၏ သမီးရင်းမှာ သေဆုံးသွား၍ ရှိန်းမှာ သမီးရင်းမဟုတ်ကြောင်းကို သိရသည့်

အတွက် သူကိုယ်တိုင်ပင် ပထမဦးစွာ အလိမ်ခံရပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊
 ဂျိန်းအား သူ၏ သမီးရင်းမဟုတ်သည်ကို တစ်သက်ပတ်လုံး ဖုံးကွယ်၍ထား
 လိုသောစေတနာဖြင့် မိမိစိတ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးကြံရာမရဖြစ်ကာ နယူဆန်အား
 လိမ်၍ပြောဆိုလိုက်မိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ အချိန်မျိုး၌ ဟန်ချတ်
 သည်ဂျိန်းအားမည်ကဲ့သို့ ရှင်လင်းပြောဆိုနိုင်ပါမည်နည်း၊ အကယ်၍ သူဖွင့်ပြော
 လိုက်စေကာမူ မည်ကဲ့သို့ထူးခြားတော့မည်နည်း၊ သူ့အပေါ်၌ အယ်လစ်ဘောက်
 ကထားရှိခဲ့သော မေတ္တာဓာတ်များသည် ဆိတ်သုဉ်းပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။
 ဆိတ်သုဉ်းခဲ့သော မေတ္တာဓာတ်ကို သူသည်အသက်ဝင်အောင် ပြန်၍လုပ်နိုင်တော့
 မည်မဟုတ်ပေ။

ဤသို့လျှင် ဟန်ချတ်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိကာကွယ်သည့်အနေမျိုး
 ဖြင့်စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောချင်းဖြစ်လေသည်။ ဂျိန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
 သည်ကိုမြင်ရသောအခါ သူက ယူကြိုးမရဖြစ်သောအသံကြီးဖြင့် “ငါ့အတွက်
 တော့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါနဲ့တော့ကွယ်။ အင်း ငါဒီကို လာမိတာမှားပြီ၊ မှားပြီ
 ဘယ်တော့မှ ငါနောက်လာပြီး ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူးသမီးရယ်... ကဲ သွားပြီ
 သမီး၊ မင်္ဂလာရှိသောညဖြစ်ပါစေကွယ် ... သွားပြီ သမီးရေ ... သွားပြီ၊ သွားပြီ”

အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းမှာ မည်ကဲ့သို့ ပြန်၍ ပြောရမည်ကိုပင် ကောင်းစွာ
 မစဉ်းစားနိုင်မီ ဟန်ချတ်သည် သူလာခဲ့သည့် နောက်ဖေးလမ်းအတိုင်း ထွက်သွား
 ပြီဖြစ်ရာနောက်ထပ်သူ့အား မတွေ့ရတော့ပေ။

အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်သွားပြီးနောက် သီတင်းပတ်ပေါင်း
 များစွာပင် ကြာရှိခဲ့လေပြီ။ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းသည် ဤအိမ်ကြီးကို အုပ်ချုပ်
 သောအိမ်ရှင်မအဖြစ်ဖြင့် သူ၏ဘဝခရီးကို ပျော်ရွှင်စွာသွားလာလျှက်ရှိလေသည်။
 တစ်နေ့သ၌ သူသည်အိမ်ခြံဥယျာဉ်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်၍နေစဉ် ချုံတစ်ခု
 အောက်၌ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ သတင်း
 စာစက္ကူများဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် ငှက်လှောင်ချိုင့်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ
 လေ၏။ လှောင်ချိုင့်၏အောက်၌လည်း ငှက်မွေးများစုပုံနေသည်ကို တွေ့ရလေ
 ရာ ၎င်းမှာ ငှက်သေကောင်ကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ငှက်ကလေးမှာ အစာ
 ငတ်ရေငတ်ဖြစ်ကာ သေသွားခြင်းပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပထမ၌ ဤနေရာသို့
 ငှက်လှောင်အိမ်ကလေးရောက်နေသည်ကို မည်သူမျှမမြောနိုင်သော်လည်း နောက်
 ဆုံးတွင်အစေခံတစ်ယောက်က

“ဪ ဒီမယ်သခင်မ၊ ငှက်လှောင်အိမ်ကလေး ဒီနေရာကို ရောက်နေ

တာကျွန်တော်သိပါပြီ။ သခင်မလက်ထပ်တဲ့ညနေက ဒီကိုရောက်လာတဲ့
 လယ်သမားအဖိုးကြီးလာတုန်းက ဒီလှောင်ချိုင့်ကလေး ဆွဲလာတာကို မြင်ရပါ
 တယ်။ နောက်ဒီလူစကားလာပြောပြီးလို့ ပြန်သွားတဲ့အခါ ချုံအောက်မှာ သူထား
 ခဲ့တာမေ့သွားတာနဲ့ တူပါတယ် ...”

ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့်ဟန်ချတ်သည် ထိုနေ့က မိမိမင်္ဂလာခွဲ
 အတွက် လက်ဖွဲ့ရန် ယင်းလှောင်ချိုင့်ကလေးကို ယူလာခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု
 ချက်ချင်းပင်တွေးလိုက်မိတော့၏။ ဟန်ချတ်သည် အယ်လစ်ဘောက်အား
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြောင်းကိုလည်း မပြော၊ ဆင်ခြေလဲ၍ တောင်းပန်ခြင်းအမှုကို
 လည်းမပြုချေ။ သို့သော် သူသည် ပင်ကိုစိတ်ရင်းအားဖြင့် မည်သည့်အခါမျှ
 ဆင်ခြေဆင်လက် ပေးတတ်သူမဟုတ်ရကား ဤလက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးမှာ
 သူ၏ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြသောအထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်တန်ရာ၏။ ဂျိန်း
 သည်ငှက်လှောင်ချိုင့်ကလေးအားကြည့်ကာ ငှက်သေကောင်ကလေးကို မြေတွင်
 မြှုပ်ပြစ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း၏ နှလုံးသားမှာ တကိုယ်
 တည်းနေရာရှာသော ခိုကိုးရာမဲ့ လူလေ လူလွင့်အဖိုးကြီးအပေါ်တွင် နူးညံ့လျော့
 ပျောင်း၍ လာတော့၏။

သူ၏ခင်ပွန်းသည် ပြန်လာသောအခါ အယ်လစ်ဘောက်က ချုံအောက်
 ၌ငှက်လှောင်ချိုင့်ကလေးတွေ့ရသည့် ပြဿနာမှာ ရှင်းလင်းပြေလည်၍ သွားပြီ
 ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် ဟန်ချတ်နှင့်လည်း ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းမှုယူ၍ သူစိတ်
 ချမ်းသာမှုရရှိစေရေးအတွက် သူ့အားလိုက်လံရှာဖွေရာတွင် ဒေါ်နယ်ကပါ ကူညီ
 ပေးပါရန် တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။

ဒေါ်နယ်ကလည်း ဂျိန်းပြောသည့်အတိုင်း ချစ်ဇနီး၏အလိုကိုချက်ချင်း
 လိုက်လျောခဲ့လေသည်။ သို့သော်မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားသည် မသိရသော
 ဟန်ချတ်အားရှာဖွေရန်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ဟန်ချတ်မှာ ဤအိမ်မှထွက်သွား
 ပြီးနောက် “မယ်လချက်စတာ” မြို့သို့သွားသောလမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွား
 သည်ကိုမြင်လိုက်ရကြောင်း ဖာဖရေးက နောက်ဆုံးစုံစမ်းသိရှိရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဖာဖရေးသည် သူ၏မြင်းရထားကို ကတ်စတာ
 ဘရစ်(ဂျ)မြို့မှ ထိုနေရာသို့သွားသောလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ အယ်လစ်
 ဘောက်ဂျိန်းသည်လည်း သူ၏နံဘေး၌ ယှဉ်တွဲထိုင်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။
 ထိုအချိန်အခါလောက်က သူတို့ပြောသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်
 ကိုမြင်လိုက်ဖူးကြောင်း၊ ထိုလူကြီးမှာ “ဝဲသာဘာရီ” မှမယ်လချက်စတာလမ်းကို

ကျော်လွန်သွားပြီးလျှင် “အက်ဒန်ဟီ” ဘက်သို့သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း လမ်းပြင်သမားတစ်ဦးက ပြောပြလေသည်။

သို့နှင့် သူတို့သည် “အက်ဒန်ဟီရွာ” သို့သွားရောက်ရှာဖွေကြ၏။ သို့သော် ဟန်ချက်ကိုကား မတွေ့ရချေ။ ဖာဖရေသည်မြင်းရထားကို ရှေ့သို့ဆက် လက်မောင်းနှင်ပြန်၏။ သို့သော် မည်သည့်သတင်းအစအနကိုမျှ ထပ်မံမရသဖြင့် ဇနီးသည်အားထိုနေ့အတွက် လက်လျှော့ရန် ပြောရလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ကားသူတို့သည် ကတ်စတာရစ်(ဂျ)မြို့မှ အနည်းဆုံး ၂ မိုင်ခန့်မျှ ပေါက်ရောက် ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ အကယ်၍ ဆက်လက်ရှာဖွေမည်ဆိုက တစ်နေရာရာတွင် ထမင်းဆိုင် တစ်ခု၌ ညဉ့်အိပ်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်ကလည်း သဘောတူရလေတော့၏။

ဒေါ်နယ်သည် မြင်းရထားကို ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင် ရှိတော့တောင်ရှုမျှော်ခင်းများကို နှစ်ယောက်သားကြည့်ရှုနေမိကြ၏။ သို့ရှိစဉ် သူတို့ရှေ့မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက်သည် လမ်းကိုဖြတ်ပြီးနောက် လယ်ကွင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် တဲကလေးတစ်ခုအတွင်း ဝင်သွား သည်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသူ၏မည်မည်လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ယခင်က မိမိတို့ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသကဲ့သို့ ထင်ရသဖြင့် အယ်လစ်ဘောက်က သူ၏ခင်ပွန်းအား

“ကျွန်မတို့ဟာ ကတ်စတာရစ်(ဂျ)နဲ့လည်း သိပ်မဝေးလို့ အခုမြင် လိုက်ရတဲ့သူဟာ ကျွန်မတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ အက်ဗယ်ဝှစ်တယ်လို့ ထင်တာဘဲ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကလည်း သူနဲ့သိပ်တူတာပဲ”

“ဒီအကောင်ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မှာပဲ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူ့အလုပ်မဆင်းတာ တစ်လလောက်ရှိပြီကွဲ့... ပြီးတော့ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှလည်းပြောမသွားဘူး...”

သို့နှင့် သူတို့သည် ထိုသူတောထဲဝင်သွားသော တဲကလေးဆီသို့ သွားရောက်ကာ မေးမြန်းစုံစမ်းကြလေသည်။ တဲကလေးမှာ အလွန်နံ့ချာသော တဲကလေးဖြစ်၍ နေရာတိုင်၌ ပျက်စီးယိုယွင်းလျက်ရှိနေပြီးလျှင် အိမ်မိုးမှာလည်း အပေါက်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှလေတိုက်၍ လွင့်လာသော သစ်ရွက်ခြောက်များသည် တံခါးဝတွင် မည်သူမျှ သိမ်းဆည်းလှဲကျင်းဟန် မရှိဘဲ တံခါးဝရှိတောင့်များတွင် စုပုံလျက်ရှိ၏။ တံခါးမှာ တစ်ခြမ်းပွင့်နေ၍ ဖာဖရေ သည်တံခါးကိုခေါက်လိုက်ရာ တံခါးပေါက်တွင် လူတစ်ယောက်ပေါ်လာလေ သည်။ ထိုသူကားအခြားသူမဟုတ် သူတို့ထင်သည်အတိုင်း အက်ဗယ်ဝှစ်တယ်

ပင်ဖြစ်တော့၏။ တဲဝဉ် ဖာဖရေတို့ဇနီးမောင်နှံတို့ကိုမြင်သောအခါ ၎င်း၏မျက် နာမှာဝမ်းနည်းကြေကွဲသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သွား၍ အရောင်ကင်းမဲ့သော မျက်လုံး များဖြင့် ရှေ့သို့ငေးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ မျက်ရည်ပေါက်များ သူ၏ပါးပြင်ဆီ သို့တဖြိုင်ဖြိုင်ယိုစီးကျလျက် ရှိလေသည်။

“ဟာ မင်းလားဟေ့ အက်ဗယ်ပါလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ သူဟာ ကျွန်တော်အမေရဲ့တုန်းကလေ ကျွန်တော် အပေါ်မှာအင်မတန်ဆိုးပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ အင်မတန်ကောင်းတာ ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ...”

“နေပါအုံးကွ မင်းဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ အက်ဗယ်...”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောရမှာလဲခင်ဗျာ မစွတာဟန်ချက်ပေါ့ခင်ဗျာ... ဒီအကြောင်း ဆရာ မသိသေးဘူးထင်တယ်... သွားရှာပေါ့ခင်ဗျာ ဘာမှမကြာသေး ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီဝက်လောက်ကပါဘဲခင်ဗျာ...”

(ဂျိန်း) အလို ဘုရားရေ သူဆုံးရှုံးပြီလားဟင်...”

ဟုတ်ပါတယ်သခင်မ သူဆုံးရှုံးပါပြီ။ သူဟာ ကျွန်တော့်အမေအပေါ်မှာ အင်မတန်ကြင်ကြင်နာနာရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်မီးသွေးလိုချင်ရင် ကျောက်မီး သွေး၊ အာလူးလိုချင်ရင် အာလူး... ဘာမဆိုလိုတာမှန်သမျှ ပေးကမ်းနေတာပါပဲ။ သခင်မလက်ထပ်တဲ့ညက ဒီလမ်းပေါ်သူလမ်းလျှောက်သွားတာ ကျွန်တော်မြင် ရပါတယ်။ သူကြည့်လိုက်တော့ အားအင်ကုန်ခမ်းပြီး အင်မတန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေတဲ့လက္ခဏာပင်ဗျာ... ဒီတော့ကျွန်တော်သူ့နောက်ကို တစ်ခါထဲလိုက်သွား တယ်။ ဒါနဲ့ သူက ကျွန်တော်လိုက်လာမြင်တော့ - ဟေ့ကောင်မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့နောက်လိုက်လာတာလဲလို့ မေးလိုက်တာကိုးခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကိုစိတ်မချလို့ သူ့နောက်ကို ဆက်လိုက် သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူက တစ်ခါနောက်ကိုပြန်ကြည့်လို့ မြင်ပြန်တော့ ဟေ့ ဝှစ်တယ်... ငါက ပြန်ဆိုတာ မပြန်ဘဲနဲ့ မင်းငါ့နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုလိုက်လာရ တာလဲလို့ တစ်ခါမေးပြန်တယ်ခင်ဗျာ... ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကိုကြည့် ရတာအတော်မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတဲ့လက္ခဏာမို့ ကျွန်တော်လိုက်လာပါတယ် ခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်အမေအိုကြီးရှိတုန်းက ခင်ဗျားဟာ သူ့အပေါ်မှာ အင်မတန် ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ အင်မတန်စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အင်မတန်ကြင်နာလို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရအောင်ဆိုပြီး လိုက်လာ တာပါဘဲခင်ဗျာ-လို့ပြန်ပြောတာကိုးခင်ဗျာ...

(အက်ဗယ်ကဆက်လက်၍) “ဒီနောက် သူလည်းကျွန်တော်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လျှောက်မြဲလျှောက်သွားတာကိုးခင်ဗျ ... ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ တစ်ညလုံး မိုးစင်စင်လင်းတဲ့အထိ လျှောက်သွားကြတာပါဘဲခင်ဗျာ ... ဒါနဲ့ မနက်မိုးလင်းလို့ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့အခြေအနေဟာ အင်မတန် ဆိုးဝါးပြီး လမ်းတောင်ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီနေရာကိုရောက်လာတာကိုးခင်ဗျ ... ဒါနဲ့ ဒီတဲကလေးမှာ လူမနေဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်က ဒီနေရာနားကို အရင်က လျှောက် သွားဘူးလို့ သိနေနှင့်တော့ သူ့ကိုဒီတဲရောက်အောင် ချောမော့ပြီးတွဲခေါ်လာရ တာပါဘဲခင်ဗျာ ... ဒီနောက် အနားမှာရှိတဲ့ တံနီးချင်းလယ်သမား တစ်ယောက်ဆီ ကအိပ်ရာကုတင်တစ်လုံးရယ် ကုလားထိုင်တစ်လုံးရယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခြားလိုရ မယ်ရပ်စည်းကလေးတွေရယ် ကျွန်တော်ငှားပြီး သူ့ကိုကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုတာပါပဲခင်ဗျာ ... နို့ပေမယ့် အစာကလည်းမဝင်၊ စားချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ ဘဲဖြည်းဖြည်းအားလျော့လာပြီး ဒီကနေ့တော့ သူ့နောက်ဆုံးလမ်းကို လိုက်သွား ရှာတာပါပဲ သခင်မ ...”

အက်ဗယ်သည် ရွှိက်ကြီးတင်ကြီး ငိုကြွေးလျက်ရှိရာလေသည်။
“အေး ... အေး ... ကောင်းပြီးအက်ဗယ် - ဒီလိုကြားရတာ ငါ သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ် ...”

အယ်လစ်ဘောက်မှာ စိတ်ကိုထိခိုက်လှသဖြင့် စကားပင်ပြန်၍ မပြော နိုင်ရှာတော့ပေ။ အက်ဗယ်သည် ငိုကြွေးလျက်ရှိရာမှ ဆက်လက်၍

“ဒါနဲ့ သူသေခါနီးမှာ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ကျွန်တော်ကိုပေးသွား တယ် ... အပေါ်မှာလည်း စာတွေပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း စာမဖတ် တတ်လို့ ဘာတွေရေးထားတယ်လို့တော့ မသိဘူးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်သွားယူပြီး ပြပါမယ်ခင်ဗျာ ...”

ဒေါ်နယ်နှင့် အယ်လစ်ဘောက်တို့သည် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျက်ရှိစဉ် အက်ဗယ်သည် တဲအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြီးနောက် စက္ကူရွက် ကလေးတစ်ရွက်ကို ကိုင်ကာ ချက်ချင်းပင်ပြန်၍ ရောက်လာလေသည်။ စာရွက် ပေါ်၌ကား အောက်ပါအတိုင်း ခဲတန်ဖြင့်ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိုက်ကယ်ဟန်ချက်၏ သေတမ်းစာ

“အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်းအား ကျွန်ုပ်သေသည်ကို

မပြောပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ်အတွက် သူပူဆွေးဒုက္ခမဖြစ်ပါစေနှင့်...”

“ကျွန်ုပ်အား သာသနာမြေ - ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရေပ်မြေတို့၌ မမြှုပ်ပါလေနှင့် ...”

“မည်သည့် ဆက္ကတန်လူမျိုးမှ ကျွန်ုပ်အတွက် ခေါင်း လောင်းမထိုးပါစေနှင့် ...”

“မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်၏အလောင်းကိုကြည့်ရှုရန် ဆန္ဒ မရှိပါစေနှင့် ...”

“ကျွန်ုပ်၏ အသုဘနောက်မှလိုက်၍ ကျွန်ုပ်အား မပို့ ပါစေနှင့် ...”

“မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်၏ သင်္ချိုင်းမြေပုံပေါ်တွင် ပန်းပင် များမစိုက်ပါစေနှင့် ...”

“မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်အား သတိမရကြပါစေနှင့် ...”

ယင်းအချက်အတွက်ကား အောက်တွင်ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကိုလက်မှတ်ရေးထိုးသည်။

မိုက်ကယ်ဟန်ချက်

ဒေါ်နယ်သည် အယ်လစ်ဘောက်လက်သို့ စာရွက်ကလေးကို ကမ်း လိုက်ပြီးနောက် “ကဲ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဂျိန်း” ဟုမေးလိုက် ၏။ အယ်လစ်ဘောက်မှာ မေးခွန်းကိုရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ရှာဘဲ ငိုယိုလျက်ရှိလေ သည်။

နောက်အတန်ကြာမှာ -

“သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်များ တူးတူးခါးခါး နှာကျည်းသွားသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မနဲ့နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်တဲ့အချိန်တုန်းက ကျွန်မပြောမိ ဆိုမိတာတွေ အကြင်နာမဲ့တာတွေကြောင့်မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မခံနိုင်ပါတယ် ... နို့ပေမယ့် အခုမှတော့ ပြောင်းလဲတော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဖြစ်ရမယ့် ကိစ္စဟာ ဖြစ်ရမှာပဲ ...”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟန်ချက်ရေးသားခဲ့သမျှကို အယ်လစ်ဘောက်ဂျိန်း သည်ရှိသေးစားလေသည်။ သေသူသည် သူရေးခဲ့သောစာကို လေးလေးနက် နက် တွေးတောရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အယ်လစ်ဘောက်က သူ၏ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်ဖြင့် သိသည်ထက် လူတစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံးစကားများကို အလေး အမြတ်ထားရမည်ဟူသော အသိဖြင့်လည်း လေးစားလေသည်။ အထက်ပါ

၁၅၂ + ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဟန်ချတ်၏ ညွှန်ကြားချက်များမှာ သူ့အသက်ရှင်နေစဉ်က သူ့ဘဝတွင် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုမှ တစ်စိတ်တဒေသပင်ဖြစ်၏။

သို့နှင့်ထိုအချက်များကို မိမိသဘောအတိုင်း မလိုက်နာခဲ့လျှင် လူကဲ့ရဲ့လွတ်၍ မိမိစိတ်ကြိုက်နှင့် အဆောင်အတန်တွေ့မည် မှန်သော်လည်း ထိုအချက်အလက်တို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း အနှောက်အယှက်ပေးခြင်းများ မပြုသင့်ဟု ယူဆလေသည်။

သို့နှင့်နောက်ဆုံးတွင် အသုဘကိစ္စနှင့်တကွ အားလုံးဗာဟိရ ကိစ္စများ ချောမောပြီးစီးသွားတော့၏။ ဂျိန်းသည် နောက်ဆုံးသူနှင့်တွေ့စဉ်က ဟန်ချတ်အပေါ်တွင် အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်ကာ ၎င်းအား ချက်ချင်းလိုက်၍ ရှာမိခဲ့သည်များကို ယူကျုံးမရ တသ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ခဲ့ရာ ထိုအပူမီးသည်ပင် တစ်စတစ်စငြိမ်းအေးစပြု၍ လာတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ခါက “ကတ်စတာဘရစ်(ဂျ)”မြို့တွင် ထင်ရှားသော မြို့ဝန်တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် မာနတံခွန် တလူလူလွှင့်ထူခဲ့သော မိုက်ကယ် ဟန်ချတ်၏ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဝေဒန်ပရိုင်ယန်ရွာ ဈေးခင်းတွင် အလွမ်းအဆွေးနှင့်ပင် အပြီးသတ်ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရလေပြီ။

စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခဝေဒနာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကြောင့် ပူဆွေးကြေကွဲခဲ့ရသော နှလုံးသားတို့မည်သည် တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ အချိန်၏ ကုစားမှုကြောင့် ပျောက်ကင်းရသကဲ့သို့ အယ်လစ်ဇဘက်၏ ပူဆွေးဒုက္ခများသည်လည်း အချိန်ကြာလတ်သော် တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ဂျိန်း၏ ဘဝမှာ ဘေးဒုက္ခအပေါင်းမှ ကင်းစင်လွတ်မြောက်ပြီးနောက် ပျော်ရွှင်အေးချမ်းသော ကဏ္ဍအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်လာကာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါ်နယ်ဖာရေးနှင့် မကွဲမကွာ သက်ဆုံးတိုင်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြရလေတော့သတည်း။ ။

ဒဂုန်ရွှေမျှား
(မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသူ)

၁၆ - ၅ - ၆၄

BURMESE
CLASSIC
.com